Coperta: Carmen Sevastru
Fotografie coperta I: desen de Ion Lucian Murnu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ŞOLEA, MARIUS MARIAN
Avertizări / Marius Marian Şolea. – Iaşi : PIM, 2016
ISBN 978-606-13-3097-3
821.135.1-92

Copyright © Marius Marian Şolea, 2016

MARIUS MARIAN ŞOLEA

AVERTIZĂRI

publicistică, volumul al treilea

Editura PIM
2016

Marius Marian Şolea – născut în 11 octombrie 1974, în Bucureşti. Licenţiat în Drept şi Administraţie Publică, Teologie şi Arte plastice. Din 1994, colaborator al unor instituţii de presă şi reviste culturale, dintre care *TVR Iaşi*, *Radio Iaşi*, *Radio Contact Iaşi*, *Radio România Cultural*, *Radio Târgu-Jiu*, *Literatorul*, *Brâncuşi*, *Scrisul Românesc, Calende*, *Convorbiri Literare, Poesis, Hyperion, Viaţa Românească, Luceafărul, Poezia, Contemporanul*. Între 1996 şi 2000, preşedinte al secţiunii române a Mişcării Europene, filiala Iaşi. În 2001, redactor şef al săptămânalului *Gazeta de Gorj*; 2002-2004, editorialist la *Radio Tîrgu-Jiu* şi *Gorjul de azi*.

Volume publicate: *Mereu secunda, mereu şi Dumnezeu*, Editura Alexandru Ştefulescu, Tîrgu-Jiu, 1995, cu o prefaţă de Mihai Ursachi şi o postfaţă de George Ţărnea; *Universul din piatră*, Editura A 92, Iaşi, 1996; *Paşii de sub simţ*, Editura A 92, Iaşi, 1997, cu o prefaţă de Ioan Holban; *Semantice umbre*, Editura Junimea, Iaşi, 1998, cu o prefaţă de Cezar Ivănescu; *Cobiliţa cu furnici şi alte proceduri*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1999, cu un argument de Cătălin Florian Giurma; *Lungul poem haiku de o mie de strofe* (prima parte), Editura Albatros, Bucureşti, 2000, cu o postfaţă de Valentin Taşcu; *Blestemul bărbăţiei şi alte imagini sociale*, Editura Eminescu, Bucureşti, 2002, cu o înştiinţare de acad. Matilda Caragiu Marioţeanu; *Un peşchir şi o ţârâ dragoste*, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2004, cu o interfaţă de Valentin Taşcu; *Contemporan cu Dumnezeu*, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2005, cu o prefaţă de Liviu Ioan Stoiciu; *Graiul vostru, viziunea ţăranului din Gorj asupra lumii*, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2006, cu o prezentare de Marin Mincu; *Crimă şi pace bună*, volumul I, Editura Paralela 45, Piteşti, 2007, cu o prefaţă de Lucian Chişu şi o prezentare de Tudorel Urian; *Ministerul groazei, demnitarii crimei*, Editura Fundaţiei Culturale Libra, Bucureşti, 2007, cu o prefaţă de Florin Chilian; *Liber*, Editura Vinea, Bucureşti, 2008, cu o prefaţă de Marin Stoian şi o postfaţă de Paul Bogdan; *Generaţia suspendată*, Editura EDO, Bucureşti, 2010, volum distribuit împreună cu albumul artistului Florin Chilian, *Autistul, nu-l mai goniţi pe Brâncuşi; Adevărul, pe înţelesul femeilor*, Editura Vremea, Bucureşti, 2011; *Scrisori pentru depărtările din voi • Cărţâ trâ dipârtârli dit voi*, Editura Societăţii Culturale Aromâne, Bucureşti, 2012; *Podul de mita de existenţă*, Editura Ars Docendi, Bucureşti, 2013; Podul

dintre două distanțe, Editura Timpul, Iaşi, 2013; Singurătăți şi oameni, Editura Muzeul Național al Literaturii Române, Bucureşti, 2013; Chipurile omului, Editura Vremea, Bucureşti, 2014.

Din 1998, membru al Uniunii Scriitorilor din România.

În prezent, consilier la Secretariatul de Stat pentru Culte.

Cărți coordonate, ediții îngrijite:

Antologia *poezie.ro*, *Ultima generație, primul val*, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2005;

Antologia *proza.ro*, Editura Paralela 45, Pitesti, 2006;

Gheorghe Mustață, *Evoluția prin asociere şi edificarea organismelor*, Editura Vremea, Bucureşti, 2009;

Înalt Prea Sfinția Sa Dirayr Mardichian, o jumătate de veac ca Întâistătător al Eparhiei Bisericii Armene din România şi Bulgaria, Editura Zamca, Bucureşti, 2010, album fotografic cuprinzând activitatea pastorală a înaltului ierarh armean;

Kevork Hintlian, *Istoria armenilor din Țara Sfântă*, Editura Zamca, Bucureşti, 2010;

Dimitrie Dan, *Armenii ortodocşi din Bucovina*, Editura Zamca, Bucureşti, 2010;

Gheorghe Bezviconi, *Manuc-Bei*, Editura Zamca, Bucureşti, 2011;

Corneliu Zeana – *Umoristice*, Editura EDO, Bucureşti, 2011;

Minas Tokatți, *Cânt de jălire asupra armenilor din țara vlahă*, Editura Zamca, Bucureşti, 2011;

Grigore Goilav, *Armenii ca întemeietori de oraşe în partea de răsărit a Europei*, Editura Zamca, Bucureşti, 2011;

Gheorghe Hasan, *Incidențele mele cu lumea*, Editura Vremea, Bucureşti, 2011;

Santa al Culaki al Todi, *Yramostea sh Tuduradzlji*, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2011;

Paul Bogdan, *Exerciții de singurătate*, Editura Timpul, Iaşi, 2012;

Alexandru Gica, *Introducere în istoria recentă a aromânilor*, Editura Muzeul Național al Literaturii Române, Bucureşti, 2012;

Corneliu Zeana, *Mistuire*, Editura EDO, Bucureşti, 2012;

Alexandru Gheorghe, *Drumul românesc al armânilor*, Editura Societății Culturale Aromâne, Bucureşti, 2013;

Ary Murnu, *Mărturia unei epoci : desene*, Editura Societății Culturale Aromâne, Bucureşti, 2013;
Interzicerea expoziției organizate de Societatea Culturală Aromână, Editura Societății Culturale Aromâne, Bucureşti, 2013
Ion Lucian Murnu, *Inscripții pentru oamenii mei*, Editura Societății Culturale Aromâne, Bucureşti, 2013;
Adrian Ioan Popovici, *Armenia – o geografie sacră*, Editura Zamca, Bucureşti, 2013;
Tatevik Grigorian, *Genocidul cultural*, Editura Zamca, Bucureşti, 2013;
Grigore Gafencu şi moştenirea sa, Editura Muzeul Național al Literaturii Române, Bucureşti, 2013;
Pogromurile comise de Azerbaidjan împotriva armenilor, 1988 – 1992. Sumqait, Kirovabad, Baku, Maragha; Dosar de presă al Revistei Nouvelles d' Armenie, Editura Zamca, Bucureşti, 2014;
Corneliu Zeana, *Rodeo cu Pegas*, Editura PIM, Iaşi, 2014;
George Mihalcea, *Sacerdotul,* Editura Vremea, Bucureşti, 2014; Gheorghe Tomozei, *Tratat asupra melancoliei*, volum facsimilat, Editura Vremea, Bucureşti, 2014;
Corneliu Zeana, *Jurnalism – o artă efemeră?* Editura Laurent, Bucureşti, 2016.

Referințe despre volumele publicate:
Mihai Ursachi, Ioan Holban, Ion Popescu, Cezar Ivănescu, Simion Bărbulescu, Corneliu Ştefanache, Şerban Alexandru, acad. Constantin Ciopraga, Nicolae Dragoş, George Țărnea, Lucian Vasiliu, George Bădărău, I.D.Sicore, Alexandru Andriescu, Alexandru Husar, Gloria Lăcătuşu, Nicolae Diaconu, Valentin Taşcu, Eugen Velican, Adrian Păunescu, acad. Matilda Caragiu Marioțeanu, Ion Filipoiu, Florin Lăzărescu, Ioan Adam, Eugen Lucan, Ioan T. Morar, Bogdan Alexandru Stănescu, Aureliu Goci, Horia Gârbea, Dumitru Matală, Andrei Milca, Costin Tuchilă, Victoria Milescu, Daniel Corbu, Eugenia Țarălungă, Liviu Ioan Stoiciu, Florea Miu, Călin Cocora, Ion Bogdan Lefter, George Mihalcea, Marin Mincu, Ştefania Mincu, Radu Voinescu, Tudorel Urian, Valeria Manta Tăicuțu, Ioana Bogdan, Mircea Ghițulescu, Emilian Marcu, Marin Stoian, Paul Bogdan, Florin Chilian, Constantin Dram, Vasile Andru, Felix Nicolau, Grigore Traian Pop, Sorin Roşca.

Inspectorul cu nasul roşu

De ce nu se scriu acestea într-un ziar din Târgu-Jiu: domnul Viorel Gârbaciu are o vârstă de luat în seamă, în primul rând a acumulărilor culturale; manifestările şi reuşitele domniei sale în Gorj sunt mai importante, mai gustate şi mai reținute în memoria colectivă decât ale mele; dumnealui e prieten cu toți, deci (în salturi) şi cu mine.

De ce trebuia acest articol: în spațiul cultural, în susținerea ideilor, nu se pune problema de vârstă; iar dacă se ia cineva de mine (mai ales fără motiv), sunt obligat (în cazul în care îl respect) să nu-l ignor şi să-i răspund, după care se continuă prietenia enunțată mai sus; propriul program editorial, şi mai ales intenția culturală, îmi cer răspunsuri şi mă îndreptățesc în a susține polemici (nu e cazul acum de problematici culturale); acestea toate sunt accentuate când locul conflictului creat este locul meu de origine şi când susținătorii aşteaptă de la tine o reacție (pentru nevoia de a-şi motiva şi ei valoric afectivitățile); e posibil să fie hipertrofiate aceste argumente de neignorat atunci când îmi amintesc ipocrizia şi intenția scăpării din culpă a celui care a creat situația, care sugera, prin strigături, că tot ce era acolo este din pricina unui mai puțin respect al nostru față de cei prezenți. Această nevoie patologică, probabil, a apărării grupului de prieteni (de ocazie sau nu) care, la rândul lui va întoarce reflex susținerea inițiatorului acestui prea complex(at) comportament; în plus, opțiunea de a scrie este atitudinea libertății şi puterea asumată în a dezveli adevărul de falsele rochițe culturale.

Ce s-a întâmplat, de fapt: după acțiunea culturală „Ion Lotreanu" de la Alimpeşti, care, inevitabil, cinstit şi plăcut, a coincis cu relansarea în campania electorală a doamnei primar PDSR Mosor Elena, a urmat masa, într-un garaj sau depozit al Primăriei. Compania în care mă găseam era una onorantă: familia Petru şi Alexandra Andrei, plus prozatorul Lucian Dan Teodorovici, care fusese invitat, ca şi mine, la Alimpeşti (el de către inspectorul-şef, eu, cu o săptămână înainte, de către doamna Andrei – organizator, directorul Bibliotecii Județene „Christialn Tell"). Atmosfera era deosebit de plăcută, exista un dialog cu familia de mai sus: din partea dumnealor – teme mai mature, din partea mea – unele mai tinereşti. Foarte important de spus este că prozatorul de la Iaşi nu a scos un cuvânt, fiind educat la maximum în acele momente şi preocupat de mâncare. Brusc, Viorel Gârbaciu ne spune să ieşim afară, imaginea sa şi surpriza propunerii ne-a stârnit zâmbetul, când, de fapt, eram motivați să râdem în hohote. Nu peste mult timp, după ce vicepreşedintele Consiliului Județean, domnul Ion Călinoiu, încercase, din răsputeri, şi totuşi, cu eleganță şi insucces, în aceeaşi măsură, să liniştească puțin consilierul. Acesta s-a repezit, cu vorbe de ocară, de data asta, înspre oaspetele său. Citez selectiv: „... care-i problema ta, n-am înțeles, ieşiți afară, nu v-a chemat nimeni la masă, care-i problema, festivalu' Arghezi s-a terminat ieri, aici sunt invitații mei, aici e altceva, el a fost invitat de la Iaşi contrar regulamentului, cine câştigă, nu sunt obligat să-l chem şi la anu', mulțumesc pentru carte, care-i problema, cui nu-i convine să plece, care-i problema, m-am enervat, să nu te văd lângă mine, eşti un ironic mereu, cât voi fi eu la Cultură să nu te mai prind pe la Inspectorat, proza lui Teodorovici e de... (mi-e ruşine să spun),

nu e nimic, vrei să mă omori, şi care-i problema, scoți Kalajnikovu şi mă-mpuşti, sunt al 38-lea, al 39-lea, n-am înțeles, din clipa asta am terminat, am eu grijă de tine, s-au rupt punțile dintre noi care, şi aşa, erau cum erau...". Nimeni nu a înțeles nimic! La cauze, mă refer, restul, fireşte că da! Vorbele spuse invitatului său (blocat de atâta mirare) au fost o mizerie. Acum, este posibil să se audă prin țară de isteriile dirijorului culturii gorjene. Îi propun, deşi tardiv, domnului Gârbaciu, următoarea informație culturală: Teodorovici este redactor la „Timpul", a doua revistă în clasamentul emisiunilor TV, după „România Literară". Important, plin de haz şi semnificații este faptul că inspectorul şef îl rugase înainte prietenește, cu bătăi pe umăr, pe Teodorovici, să scrie frumos despre festivalul acesta, să-i facă o imagine bună.

De fapt, „care-i problema": nervosul şef ne-a văzut zâmbind (râzând) şi are mereu impresia că se râde de el; îi pot spune că există oricând şi alte motive, nu e obligatoriu să fim preocupați constant de dumnealui.

Celebrele sale (între cunoscuți) complexe au funcționat rapid, excitate de factori naturali şi de dorința aceea, probabil, bolnăvicioasă, de a-ți crea popularitate pentru unul dintre scaunele liberale din Parlament. Demers eşuat, obişnuință rămasă! Ieşirile acestea îi pot fi uşor psihanalizate şi, deloc, în favoarea sa. Sunt mulți confrați care au avut de suportat isteriile coordonatorului care crede că i se cuvin multe, nici cu mine nefiind la prima prețiozitate adolescentină de comportament. Eu înțeleg, cu o spontană analiză, că ieşirea putea lua valori pe o nesiguranță psihocomportamentală necauzată, dublată de o alcoolemie a cărei valoare nu am de unde să o ştiu. Plus starea de iritare preelectorală, firească, zic eu, dacă PDSR Gorj nu va susține liberalul care „a demisionat din

toate funcțiile". Va fi mai greu, pentru că nu se mai prea înscriu oamenii la cercul de chitară şi nici antologiile Viorel Gârbaciu, pe genuri literare, nu prea se vând...

Unui articol cu minime pretenții îi prinde bine dacă pe parcursul său este motivat titlul... În cazul de față, demersul acesta, care ține de o elementară conştiință jurnalistică, poate fi considerat de către „cunoscătorii" gorjeni, ajutați de proverbialul lor fler, drept o redundanță şi un formalism...

Bănuind că se cunosc sintetic preocupările mele poetice, simt riscul unor înțelesuri false din titlu, ceva bănuieli din partea cititorului, că ar fi vorba (păgubos) de o metaforă inspirată care, la rândul ei, ar putea să trimită la un clovn şi la binecunoscuta excrescență de cauciuc de pe nas, pentru haz şi sunete de trompetă de jucărie. Nici măcar tumbele, scălâmbăielile şi scamatoriile (culturale) nu vreau să fie sugerate. Dintr-o atenție, încerc să-l îndepărtez pe cititor cât se poate de sensurile care abuzează de personaj, în spațiul figurativ. Mai degrabă, ajutat de discutabila mea informație medicală, aş putea să spun că domnul inspector este suspect de cuperoză, o afecțiune caracterizată prin tulburări de circulație la față, în special pe nas şi pe pomeți. Manifestată pe fond roşiatic, identificăm eritroza – puseuri congestive ale feței, difuze sau în placarde prin mecanisme vasomotorii reflexe. Cauzele sunt diverse. Speculativ, aş putea identifica doar trei factori patogeni: o alimentație necorespunzătoare sau, mai rău, cu un bogat conținut de alcool, îndelungată expunere la soare (rog a se căuta efectele în tradiționala înțelepciune populară) sau cauze care țin de genetică, progenitura putând să activeze configurații ale unor mai îndepărtate rude. În tot acest complex anamnezic, sugerez că se pot folosi, spre a masca sau a

ameliora frustranta roşeaţă, talcuri, pudre. Cele mai multe dintre domnişoarele pe care le cunosc folosesc produsele firmelor Avon şi Oriflame. Este doar o nevinovată sugestie, piaţa românească de cosmetice putând răspunde astăzi nevoilor unor inspectori de cultură.

La Târgu-Jiu, pudrarea nasului aş socoti-o obligatorie când manifestările devin brusc culturale, când sunt oaspeţi din ţară şi când ne convingem lent într-o discuţie de posibilităţile noastre intelectuale, evident, acoperite de realizări pe măsură...

Când eram eu mic, la Alimpeşti, coboram lunea la târg, cu străbunicul meu, Pătru lu' Băzăvan, şi intram în birt să-mi cumpere biscuiţi şi Frucola. Îl auzeam spunând, în colţul gurii, unui coleg de „război", căruia, în ultimii douăzeci de ani, îi cam roşise începutul căii respiratorii: „Bă, Berdiţă, bă, ai varice la nas!".

Poanta era subtilă nevoie mare, se cunoaşte prin lume că varicele se fac când stai mult în picioare, de oboseală, adică...

Evident, dacă aceste posibile încadrări nu-şi justifică spaţiul tipografic şi dacă nu e satisfăcută nici nevoia de bună dispoziţie a muzoiului meu, se pot sugera şi alte imagini, de data asta mai literalizate: domnul inspector poate să fie socotit farul roşu la ţărmul învolburat al culturii judeţene, care cheamă, din noapte, corăbiile firave, precum o cloşcă puii ei pieriţi, un fel de semnalizare. Şi atunci, la un semn, ei se adună, nu-s cuminţi şi fac cultură! Aşa se întâmplă cu toate vieţuitoarele, ele semnalizează olfactiv şi vizual (un roşu aprins în părţile esenţiale) – vezi perioada de împerechere la câini şi la maimuţe.

Toate acestea nu mai trebuiau să fie scrise, spre a evita neînţelesurile şi înţelesurile greşite, dacă existau con-

dițiile tipografice pentru reproducerea color a fotografiei care însoțește acest act jurnalistic.

Cine nu crede, poate să vadă fotografia color la redacție ori să intre în fostul sediu Bancorex la două noaptea şi va găsi fotomodelul muncind. Ora nu este deloc periculoasă, sistemul de alarmă nu mai funcționează de când spațiul a devenit, exclusiv, dedicat manifestărilor culturale şi muncii de birou. Pentru că tot a venit discuția de birouri, sub cel al inspectorului şef am văzut mereu câte una-două sticle goale de votcă la litru. Şi, n-am înțeles, niciodată, la ce îi folosesc acolo goale...

Îmi amintesc cum, duminică, doamna Andrei încerca, cu eleganță, să scuze situația în fața celui venit de la Iaşi, laureat al Festivalului de anul trecut, premiat de juriul subordonat, ca eveniment, Inspectoratului pentru Cultură. Lucian Dan Teodorovici intenționează să fie sponsorizat de către o instituție culturală particulară sau de stat, pentru a acoperi sumele necesare tipăririi cărții, cheltuielilor de cazare, masă şi drum.

Nicolae Diaconu ne spunea că aşa e Viorel, pe el îl sună noaptea acasă şi îl înjură de toate şi de mamă. Încep să am o bănuială, că domnul Gârbaciu ar fi cel care a avut ideea numerelor telefonice cu 89..., la care se înjură non-stop, contra-cost.

Acest studiu de caz a fost baza comunicativă a unui act, cu tandrețurile lui, cu tehnicile lui, cu reuşitele lui, răspunsul preopinentei noastre figuri(ne) culturale îl voi clasifica atent folosind, după Masters şi Johnson (doi sexologi renumiți), cele trei tipuri de răspuns: în dom, în platou şi în vârf. În cazul în care nu voi simți semnele acestei stimulări, voi purcede, firesc, la o altă clasificare – cea semiologică...

În aşteptare, lucrez, totuşi, la nuvela istorică „Aventurile lui Roşcoveață”, inspirat fiind, la titlu, doar de preocuparea domnului Viorel Gârbaciu de a lua fonduri PHARE prin programul Euroart, în scopul înființării unui teatru de păpuşi ambulant. Îi sugerez că nu are nevoie şi nu trebuie să aştepte banii aceştia, nu-i trebuie nici mijloace fixe, nici mobile, este de ajuns ca dumnealui să se plimbe singur prin comunele şi oraşele județului, exact ca până acum, cu singurul lucru în plus – necesitatea convertirii comerciale a energiilor şi eforturilor sale.

Omul acesta poate să fie şi bun şi lăcrimos, are calități, multe dintre ele nu şi le-a descoperit încă. În afară de asta, are o inimă mare (cu cine îl pupă), în care, cu siguranță, va încăpea şi acest text şi preocuparea mea pentru dumnealui...

În fond, decât hipofrenic dimineața, mai bine nervos spre amiază!

Provocat la culme şi cu simpatie.

Opinia, nr. 422, 2-8 iunie 2000

Din ciclul Aventurile lui Roşcoveață

Incendiarul inspector cu nasu' negru

Nu doresc să creez confuzie în rândul cititorilor acestui săptămânal în ceea ce se numeşte particularitatea cromatică a domnului mai sus identificat. Articolul de față este doar complementar celui publicat în OPINIA, nr. 422, 2-8 iunie 2000, care se intitula „Inspectorul cu nasu' roşu".

Nu a intervenit nici o schimbare de percepție vizuală a autorului şi nici domnul inspector nu şi-a schimbat păgubos (pentru memoria colectivității) culoarea.

Dumnealui îşi păstrează în continuare clasica roşeață, „Incendiarul inspector cu nasu' negru" este consecința unei afumări: la puțin timp după cele scrise despre ce se întâmplă cu domnul inspector şi cu instituția care i-a fost dată pe mâini tremurate, a luat foc sediul Inspectoratului pentru Cultură.

Cu totul întâmplător, locuința mea este deasupra „Culturii gorjene" şi în felul acesta toate arderile au avut loc sub(t) mine, eu optând în continuare să păstrez această poziție...

În noaptea incendiului a fost mare zarvă, „lume ca la balamuc", spre sfârşitul tămbălăului a apărut şi domnul inspector Gârbaciu „să evalueze paguba". Toți cei care erau acolo (unii mi s-au şi adresat zâmbind) au putut observa că, **deşi** era în toiul nopții, domnul Gârbaciu era tot obosit... De altfel, era marcat.

Ca un plus pentru caracterul domniei-sale, l-am văzut iar plângând (de la foc). Când a ieşit din Inspectorat, era plin de funingine, cel mai mult pe nas. Iată titlul!

De ce am scris acestea: De curând, s-au desfăşurat acțiunile prilejuite de „Zilele Europene ale Patrimoniului". În autocarul repartizat acestei manifestări am luat loc lângă doamna Iuliana Bor, dumneaei fiind atunci opțiunea mea pentru o călătorie confortabilă intelectual. Printre multe subiecte culturale şi unele de cultură locală, a venit vorba (inevitabil) şi de domnul Gârbaciu. Dar numai două propoziții, deloc bârfă, nişte glume nevinovate, în spirit gorjenesc, cu care şi dumnealui îi place să se identifice des, bineînțeles, după posibilități.

Încă o dată spun că, **deocamdată**, inspectorul-şef nu se ridică la situația care să-l facă prioritar discuțiilor mele. Asta cu atât mai mult cu cât afectivitatea negativă pricinuită de acest domn mi se stinsese pe parcursul verii/ în apele mării/ (am folosit „versuri" din grijă pentru melancolia subiectului).

Să revenim: în spatele nostru era Manole Cănăvoiu, fiul reputatului epigramist, care şi-a aruncat pâlniile urechilor peste banchetă, ca să soarbă tot din cuvintele scriitorului. Servilismul personalității, al locului de muncă şi al statutului de fin, l-au motivat să transmită şefului că iar este subiect. Sincer, îmi pare rău pentru acest băiat (cu care de altfel sunt în relații foarte bune), mai ales pentru precizia cu care transmite. Este adevărat că, pentru a nu fi papagal, trebuie să nu repeți, dar e necesară şi o oarecare obiectivitate, aşa, cu cuvintele tale...

Pentru că şeful nu mai suportă „alterări" de imagine publică din pricina muncii lui de o viață pentru a o curăți şi pentru că nu poate să mi se adreseze, şi-a găsit una dintre stările proprii şi a sunat-o pe doamna amintită

mai sus, amenințând-o că o aranjează el, că o dă afară de pe unde e şi a terminat cu „n-a ajuns să-l bârfească o...!". Insinuant, inteligent şi intelectual a trântit telefonul.

Îi aduc iar aminte că, indiferent de cățeluşii comunitari pe care-i poartă cu el pe străzi şi indiferent de alifia unturoasă cu care-şi unge mâinile să-i fie linse, e dator cu scuze unei femei, mai ales că dumneaei **doar asculta**, cel care vorbea fiind eu. Iuliana Bor nu a avut nici măcar o replică la adresa managerului.

Dacă tot e susținut în continuare cu opțiuni proprii la tipografia de sub parchetul meu, le propun oamenilor politici să-i sponsorizeze particular o linie telefonică specială pentru înjurături, pentru a nu se plăti din banii publici ieşirile tehnice ale lui Viorel Gârbaciu. De cultură, morală, probitate şi alte chestii din Târgu-Jiu – nici o vorbă!

Rog, încă o dată, cititorii să nu fie derutați de titlu, schimbarea culorii o pot înțelege şi ca un mimetism – capacitatea unor viețuitoare de a lua culoarea sau forma altor viețuitoare sau a mediului în care trăiesc, cu scop precis de a preîntâmpina depistarea şi, implicit, lezarea şi/sau dispariția lor din funcțiile (biologice) pe care le dețin...

În cazul de față, când e vorba de cultură, sedii de lux, manifestări, solidarități alco-gastronomice – nasul se face roşu, când e vorba de pericole (trecute) de incendii, scrum, funingine – nasul se colorează în negru. Q.E.D.

Provocat iar

Opinia, 29 septembrie – 5 octombrie 2000

Din ciclul Aventurile lui Roşcoveață
GÂRBACIU CIUDOSU, CIUDOSU...

Pot recunoaşte că de câteva ori m-au atins umbre de regret şi de milă, generate de unele idei mai dure pe care le-am promovat în legătură cu postura şi comportamentul social ale domnului Gârbaciu, dar şi de mai multe ori m-am convins că astfel de sentimente **îşi au rost** doar față de oameni care au posibilitatea schimbării...

Consider de datoria mea, a unui scriitor tânăr, să vorbesc despre im-postura din domeniul meu de manifestare. Şi pe lângă asta, eu **doar am răspuns** unor atitudini şi unor situații. Lucrurile despre care am scris sunt întru totul adevărate, garanțiile acestei afirmații pot fi opțiunea culturală, corectitudinea aromânească, inclusiv vanitatea. Cele afirmate de mine se cunosc de către toți, şi de cei care sunt în apropierea lui, şi de către politicienii care l-au sprijinit până acum cu îndârjire, contrar oricăror evidențe, unele chiar „penale". Trebuie însă să recunosc şi o anumită abilitate a consilierului-şef în a face rost **de pe oriunde** de proptele politice în problemele grave pe care şi le creează singur. Oamenii, în general, au diverse sensibilități, iar cea a competenței culturale, a prezenței şi rolului de luat în seamă la modul oficial, îi încearcă pe mulți, politicienii fiind doar un tânăr contingent în formare. Domnul Gârbaciu, printre invitații la nunți şi la botezuri, a reuşit (la „tipografia" care a generat vestitul incendiu) şi o importantă „producție editorială' de diplome şi distincții culturale în diverse formulări mai mult sau mai puțin comice care au avut rolul de

a-i pune pe premianți în circuitul valorilor naționale... Aceştia i-au rămas definitiv recunoscători... Recunoştința lor ar trebui să se materializeze prin următoarea hotărâre locală: sala care a ars în Inspectorat să se numească de aici încolo Sala „Viorel Gârbaciu". Chiar şi pentru frumusețea dansatoarelor de la „Doina Gorjului", pentru mişcările lor (sic!), s-au dat respectivele diplome, acest act îl consider cu subțirea mea pregătire în psihologie un fel de subterfugiu pentru frustrarea sexuală, masculinitatea domniei sale fiind salvată doar prin funcție (de moment), nici prin inteligență, nici prin fizic. Dacă l-ar vota toți participanții la diplomaniadă, ar intra uşor în Parlament, fără balotaj, demnitate, care, în România de azi, nu-i este atât de îndepărtată ca posibilitate conform potențialului. Până atunci, îi sugerez o formare politică printr-o posibilă candidatură la Primăria comunei natale Teleşti, în al cărei sediu funcționează legal, cu totul întâmplător, şi o cârciumă. Bănuiesc că domnul Gârbaciu ar avea câteva argumente imbatabile în acest sens pentru fotoliul de primar.

Lăsând viitorul la o parte şi revenind la consecințele legate de prezent, pot spune că salvatoarea pentru dumnealui acțiune lingualo-stimulatoare asupra sensibilităților ascunse şi de raționament ale unor politicieni a făcut să rămână chiar şi cu un tic: după fiecare pauză în rostire, acolo unde ar trebui să fie semne de punctuație, acestea se înlocuiesc cu mişcări largi ale limbii peste buze, în genul celor văzute la televizor după ora 0.00 (în felul acesta cred că ar fi firească aplicarea pe obrazul domnului inspector a unui pătrat de avertizare conform regulilor CNA), plus plescăitul aferent. Acest tic s-ar fi putut întipări mai bine datorită încercării unei dicțiuni perti-

nente când n-ai nimic de spus, plus probabila senzație a buzelor arse.

Ce mi-a mai făcut Gârbaciu: Programul „Serile la Brădiceni" a început cu lansări de carte, fiind anunțate cinci asemenea volume, doar două titluri erau noi apariții editoriale, restul – cărți deja lansate pe la începutul anului, trecute acolo pentru a umple programul şi a servi cu imagine, autorii respectivi (scriitori buni) fiind oricum invitați la manifestațiuni.

Întru totul firesc era ca eu, cu o carte apărută atunci de două zile la Editura Albatros din Bucureşti, să pot participa, chiar şi la... „Agapa-lirico-bahică", citat din Programul manifestării, din final. Dintr-o gravă, probabil, greşeală în tipărirea programului a apărut în această sintagmă fără nici o legătură cuvântul „lirico"!

Inspectorul-şef nu are minima inteligență să ocolească potențialele conflicte, dumnealui găsind de cuviință să se opună participării mele, fără nici un motiv legat de actul de lansare în sine.

Ion Popescu, căruia îi datorez în întregime debutul editorial şi cea mai lungă şi consecventă susținere literară, era director al acestui program. În respectiva calitate i-am cerut explicații pentru inițiala neincludere a cărții mele pe fluturaşul de prezentare. Obligat afectiv, puțin ruşinat de situație, acesta a decis brusc să intru în economia culturală a proiectului, fără să se mai întrețină cu şeful, încercând să se scuze în fața mea de omisiune, dând ulterior vina pe situația ireconciliabilă pe care o am cu Viorel Gârbaciu.

De fapt, ce făcuse Ion Popescu: nu l-a mai anunțat deloc pe şef de modificare, pentru a preîntâmpina supărarea acestuia, dar, mai important, pentru a permite cărții mele consacrarea la Târgu-Jiu... Viorel Gârbaciu a ră-

mas astfel cu impresia şi cu senzaţia efectului Axxe asupra lui Abdul a puternicei şi orgolioasei sale cenzuri. Ion Popescu, până la întâlnirea cu mine, îi făcuse jocul – cedase un moment prietenia cârdăşiei şi atitudinea corectă unei presiuni conjuncturale – opţiune recunoscută cu demnitate de Ion Popescu pe drumul care cobora de la mănăstirea Tismana...

Când s-au terminat de lansat volumele confraţilor, Ion Popescu a refuzat să mă mai prezinte, lăsându-l doar pe Valentin Taşcu care şi-a început imperturbabil discursul. În acel moment, Viorel Gârbaciu s-a simţit din nou trădat, rănit, minţit, luat la mişto de situaţie şi de prieteni. Foarte nervos, l-a băgat pe Ion Popescu într-un colţ şi-l hărţuia acolo cultural pe sărmanul meu prieten, de era cât pe-aci să intervin. Incendiarul inspector era şi mai roşu, precum un personaj de-al meu despre care am mai scris şi care se numeşte definitiv Roşcoveaţă.

Faptul că Viorel Gârbaciu nu mă mai recunoscuse între scriitorii invitaţi de el (conform programului), beneficiază de tinereasca mea indulgenţă – totul se întâmpla în partea a doua a zilei şi chiar şi eu, care nu aveam nici un motiv, mă simţeam puţin obosit...

Poziţia mea de mare autore jignit are următoarea judecată: domnul Gârbaciu nu se putea opune lansării unei cărţi, decât pe considerente valorice, dar în acest fel, deşi subiectiv, direct implicat, nu pot avea încredere în posibilităţile critice ale domniei sale, din simplul motiv că le consider neverificate publicistic... Domnul Gârbaciu apare în două reviste: în „Caţavencu" şi într-o alta, o dată pe an, scoasă de el însuşi. Dincolo de funcţia care i s-a dat să-i fie culturală, este doar un chitarist din Teleşti, cu studii la fără frecvenţă, posibil din Mişcarea Hippy (plecau de-acasă dezbrăcaţi, lanţuri, Flower Power, supă de

lauri, zeamă de cucută – bunicii aurolacului, cultură de masă, ce mai!), plecat flăcău din Teleşti c-o chitară şi marcat mereu că n-a ajuns niciodată la Woodstock, adus la Inspectorat de la Casa Pionierilor, de la cercul de specialitate, prin nişte împrejurări, din prietenie, de către Nicolae Diaconu, care şi-a reparat ulterior gestul de proastă inspirație, dându-l afară pe mai multe motive, unul dintre ele fiind că nu reuşea niciodată să vină la serviciu înainte de ora 11.00, fusul orar al României nepotrivindu-i-se nici până acum. Şi nu ştiu de ce!

Chitariştii, în semantica uzitată în interiorul generației mele, au un înțeles profund dubios. Ce ştiu eu, şi nu neapărat din experiență, e că aceşti chitarişti preferă zonele subculturale şi singura lor şansă de habitare rămâne aceea a contactelor politice... Nu contează dacă sunt protejate sau nu. Ca imagine, nu-ți pot crea decât o impresie vizuală plată!

Zâmbesc şi acum olteneşte când îmi amintesc că unul dintre prietenii consilierului, necontestându-mi nici talentul, nici discursul, ci doar oportunitatea, îmi reproşa că Viorel Gârbaciu nu mai era de față când eu peroram în fața personalităților locale, numai ochi şi urechi, adică el dorea să mă-ncadreze la lipsă de fairplay. Tot pe mine! Aici e necesară doar o mică activare de memorie pentru cei care au fost acolo: consilierul-şef se retrăsese grăbit cu Ion Popescu, care refuzase cu gestică şi mimică disperate să mă mai prezinte biografico-literar. Nu puteam din educație să accept să alergăm prin inspectorat unii după alții, ca nişte copii zburdalnici într-o casă de nebuni, nu am fi avut loc, deoarece erau foarte mulți.

Cu totul antologică rămâne gluma adaptată a domnului prefect Emil Popescu care, văzându-l pe consilier întorcându-se supărat, l-a întrebat: „domnul Gârbaciu,

aţi venit să ne cântaţi ceva?", după care a urmat un imens hohot de râs. Într-adevăr, nu mai spuneam nimic, dacă oponentul meu ca atitudine nu era în oraşul care l-a consacrat istoriei sau dacă în acel moment se odihnea firesc acasă pe pat, ori pe o bancă în parc. De curând, am văzut că încearcă tot felul de variante duplicitare spre a-şi asigura „poziţia culturală" în mentalul celor care l-ar putea schimba din funcţie, acestea culminând cu recentele pozări în merituos al restaurării Coloanei Infinitului, când, de fapt, dumnealui a fost un important susţinător al proiectului de restaurare aparţinând lui Radu Varia, la o şedinţă de Consiliu Judeţean fiind singurul care l-a apărat cu pasiune pe brâncuşiologul parizian. Schimbarea bruscă de atitudine a fost chiar la un an şi jumătate în urma schimbării de atitudine a statului român, manifestată prin ministrul culturii Ion Caramitru. Mai precis, consilierul-şef şi-a schimbat viziunile obligat de simpozionul din iunie 1999 de la Târgu-Jiu. Nu e nici o problemă cu opţiunea lui Viorel Gârbaciu (cea de dinainte), doar că lipsa de consecvenţă creează repulsie, care ar trebui simţită şi pe plan local, şi de Radu Varia, care se pricepe la oameni, de vreme ce ştie să îi aleagă. Ridicarea Coloanei nu are absolut nici o legătură cu mandatul lui Gârbaciu, decât în alte sensuri. Mă gândesc că atitudinea cu privire la restaurare a oponentului meu putea să fie una, cel mult, a „specialistului": a dorit să se dea coloana jos, pentru ca, atunci când va rătăci poetic spre casă pe înserat, plimbându-se prin acel parc, să nu se lovească de ea...

Revenind la mine, deşi a avut această opţiune neconformă cu normalitatea, îi promit domnului Gârbaciu că nu mă voi opune niciodată unei eventuale lansări ca scriitor a domniei-sale în Târgu-Jiu, dar până atunci îl sus-

pectez că deosebeşte cu greu barul de academie şi sticla de votca de teofanie, rămânând refractar oricărei atitudini veritabil culturale, precum o cărămidă...

Al dumneavoastră, cu multă simpatie

P.S. Pentru a fi întru totul corect, inclusiv față de mine, în perioada următoare voi scrie un articol despre ceea ce i-a reuşit consilierului-şef, un singur, rătăcit aspect al activității sale.

Opinia, 3-9 noiembrie 2000

În avanpremiera vizitei Preşedintelui Ion Iliescu

(...) Se pare că există o propunere înaintată birourilor puterii locale (probabil, în colaborare profesional-intelectuală cu Teodora Ciobanu Delaprimărie), scrisă pe semnătura lui Viorel Doru Gârbaciu, bun prieten al acestei redacţii, colonist al Hobiţei, căutător de morminte şi ctitor neobosit de bar (coincidenţă inevitabilă) în clădiri care dăinuie falimentului, în toate sensurile. Prin această adresă se propune să i se acorde preşedintelui ţării însemne ale „Centrului Brâncuşi" şi materiale promoţionale. Mai mult, se sugerează trimiterea în parcul Coloanei Infinitului, pentru când va trece pe acolo domnul Iliescu, a unui mare număr de „vizitatori" îmbrăcaţi frumos şi curat, să fie acolo „ca din întâmplare". Cum se ştie, populaţia având multă treabă, se preferă militari în termen, îmbrăcaţi civil, acompaniaţi în proiect de câteva autobuze şi autocare parcate. Ca orice român, ştiindu-i domnului preşedinte flerul politic, i-am fi sugerat, dacă am fi avut ocazia, să liciteze pe Internet şi să-şi achiziţioneze o şapcă din colecţia „Ceauşescu". La Târgu-Jiu are oameni care îl iubesc în momentele (lor) mai grele.

Gazeta de Gorj, nr. 8, 23 martie 2001

Gheorghe Grigurcu, disidența inventată

Aproape că nu este interviu sau intervenție eseistică (eseul, ratându-l, uneori, ca gen) în revistele patriei, mai mult sau mai puțin ataşate, în care moralistul de la Târgu-Jiu să nu se lamenteze, cu o perseverență proprie cazurilor patologice, că a fost unul dintre marii persecutați ai regimului comunist, muribund acum în noile forme de organizare socială, împroprietărite violent, la întorsătura istoriei. Şi mai toți simt o plăcere erotică să se lepede cât mai sofisticat de identități care, până în 1989, în fond, le asigurau existența. România este o țară a martirilor, în care toți dumnezeii şi toți prigonitorii au murit laolaltă. Însă nu se pune problema ca noi să sugerăm eventualul profit social al limpedelui critic de pe Jiu, în perioada care se decojeşte de pe noi ca pielea unui şarpe. Dar de aici şi până la a fi disident este o cale lungă, cam cât este distanța de la un loc luminat şi până la soare. Reputatul critic, certăreț nevoie mare, nu face decât să terfelească acest cuvânt fundamentat pe mari disponibilități caracteriale, prostituându-l des şi ieftin. Doar o rezervă confrățească şi o milă față de suferințele care-i cauzează prestația ne fac să nu-i psihanalizăm, text cu text, vocația de a se autoevidenția ca luptător. Grigurcu se află într-o continuă defilare gălăgioasă, fie că este sau nu întrebat despre „disidența" sa. Iar cei care îi trimit prin poştă întrebări şi o fac pentru prima oară, neavizații, sunt îndrumați, în discuții prealabile, pregătitoare, să atace şi această problemă, „destul de importantă", pentru ca domnia sa, membru al elitei româneşti, care va să zică, în condiția căreia intră obligativitatea luptei de cas-

tă, să-şi poată exhiba atributul de năpăstuit. Gheorghe Grigurcu a devenit, mai precis, a ținut să devină, cel mai mare cerşetor de impresii din literatura română. Nu înțelegem de ce nu cere un Certificat de revoluționar, ar putea argumenta oricând că revoluțiile nu se fac numai cu faptele, aceasta fiind o reprezentare primară şi, totodată, superficială, ci cu idei, cu simboluri...

Din economie de spațiu, putem da aici un singur exemplu de tupeu total, în care minciuna parcurge trasee premeditate, de la rostire şi până la deveniri dogmatice: „Dar asceza mea culturală nu are loc, vai, la Biblioteca Academiei. Nici la umbra vreunei Universități, a vreunei Instituții de cercetări din țară sau din Occident. Nu reprezintă decât o față a exilului intern la care sînt supus de foarte multă vreme, răsucită înspre o frustrare de existență ce mi s-a impus pe cale administrativă. Exil pe care nici oficialitățile din perioada iliesciană, nici cele din perioada democratică n-au dat nici un semn că ar voi să-l curme. Mă aflu într-o izolare impusă de regimul totalitar, într-o legare de glie, de tip medieval, cu consecințe morale, sociale şi, nu în ultimul rând, profesionale, ce reduc considerabil trăsătura de acceptare benevolă a privațiunii pe care o implică noțiunea de asceză, în favoarea factorului de punițiune. O punițiune politică..."

Acest citat aparține unei cărți, de altfel foarte bine scrise, în cele literare ale ei, apărută la Editura Timpul, Iaşi, 2002, pagina 97, intitulată „În jurul libertății", după ce autorul a fentat, cu destulă dibăcie sportivă, finalul unei ziceri populare, „în jurul cozii"... Deşi nu-i bănuim dificultățile în ceea ce priveşte inspirația, e bine de făcut trimiterea de mai sus...

Gheorghe Grigurcu, celebrul târgoveț, şi-a propus, aşadar, să-şi salveze sieşi sau notorietății sale, psihologic

sau datorită grijii față de gura lumii, cauzele reale ale amărelii, etichetă, sublimată liric, a unui eşec social, niciodată asumat în premisele sale reale, de nivel personal, premise precise, încadrate biologic. Criticul, ofrandă a naturii adusă zeilor sperjurului, minte, cu o înverşunare specifică debililor sau celor fără umanitate, că ar fi fost domiciliat forțat la Târgu-Jiu, pe considerente politice. Modelul unui poet latin, exilat între daci, l-a bântuit medical, furnizându-i reprezentarea că dumnealui este un poet basarabean exilat între olteni! Realitatea, însă, este cu totul alta, imediat verificabilă pentru cine ar fi interesat de astfel de întreprinderi: după ce Alexandru Andrițoiu l-a făcut scăpat, prin intervenții scriitoriceşti, de consecințele unui accident rutier, petrecut pe o trecere de pietoni în Oradea, şoferul Grigurcu s-a dus la Târgu-Jiu pentru că acolo îi locuia mama şi tot acolo mama îşi primea pensia. În plus, plecarea din Oradea aducea după sine o liniştire a lucrurilor, a cercetărilor, o îndepărtare de locul faptei. În acele vremuri, legile erau foarte aspre când concentrația era mai lată decât zebra şi mai lentă decât bătrânica lovită. Acest episod este întocmai adevărat, deşi, pentru cititorii cunoscători, pare de-a dreptul fantastic că Gheorghe Grigurcu să fi putut conduce vreodată maşina. A rămas celebră replică dată judecătorului, când acesta, procedural, l-a întrebat în ce condiții s-a produs accidentul, de ce n-a oprit la trecerea de pietoni: „Domnule judecător, în loc de frână, am călcat accelerația!"

Astfel că oraşul Târgu-Jiu reprezenta un loc în România unde înverşunatul critic avea, cum se zice, un acoperiş deasupra capului, acoperişul casei mamei, aceasta casă fiind ulterior convertită în două apartamente, administrate, din punct de vedere al capitalului, după

priceperea domniei sale. Prin urmare, nici vorbă de impuneri ale regimului totalitar, nici vorbă de „legare de glie de tip medieval”! În „amarul târg”, G. G. a venit acasă, iar târgul a rămas amar pentru că aşa dădea bine poetic, în contrapunct cu acela al Ieşilor, altă raportare la modele, altă semnalizare adolescentină asupra valorii sale! Destul de închipuită, de neacoperită şi de vanitoasă găselniţa! Dar acest moft pare acceptabil, ca emoţie..., avatar estetic al unei labilităţi. În rest, acel oraş reprezintă, real, un exil, un surghiun, datorat, natural, propriei performanţe sociale, numai atât... Nimeni n-a putut face niciodată nimic cu domnul Gheorghe Grigurcu. Nici nu ai cum, inclusiv psihologic vorbind, să porţi tot timpul de grijă unui om, întocmai ca unui copil mic, şi el să-ţi fie şef.

Mai este un mărunt aspect, foarte puţin cunoscut în breaslă: la vârsta când unii dintre tineri termină armata, G. G. era deja pensionar al Fondului literar. Între responsabilii acestui gest, în realitate este un gest ca pentru un asistat social, se pare că ar fi fost Dumitru Radu Popescu, ulterior, destul de stropit de scrisul umoral-salivar al moralistului. Încă o dată, acesta din urmă, încercând o scăpare dintr-un complex, dintr-o furie vânătă, specifică celor care nu sunt capabili de recunoştinţă, a dorit cu orice preţ să-i arate că nu îi este dator... Iar, pe mai departe, a rămas supărat pentru că acei oameni, pe care i-a înjurat constant, nu-l puneau în funcţii, chiar şi în locul lor, pentru că nu-l ţineau la ei acasă, la capitală, ca dumnealui să se poată lansa. Toţi aceşti „sabotori” ai perspectivei grigurciene nici n-ar fi avut cum să-i ofere onoruri, premii, bani, delegaţii pentru a reprezenta România, pamperşi, muze materializate în secretare apte pentru a primi rugăminţi îngenuncheate şi lacrimi stăru-

itoare, din simplul motiv că, între timp, Gheorghe Grigurcu devenise, (numai) pe frecvențele Europei Libere, un simbol şi, totodată, un bastion de anticomunism, situație pe care şi-a cultivat-o, nedorind niciodată să se deconspire pe sine, să nege postura, doar pentru că aceasta îi furniza notorietatea care-i alimenta autoreprezentările.

Cu siguranță că nu toți şefii de atunci erau papagali moțați, unii ocupau posturi pe care le meritau, evident, după opțiunea socială a fiecăruia dintre ei, de a fi coparticipativ la un sistem politic în care credeau sau din partea căruia aveau avantaje, după cum nici toți şefii de acum sunt obligatoriu destinați coliviei. În fond, este numai o problemă de opțiune, cu toată ideația corespunzătoare, aşa cum consideră fiecare că trebuie să-şi administreze viața.

Probabil, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca chiar să-l fi crezut pe Grigurcu disident, în principal din pricina feței şi a vocii. Oricum, lumea liberă avea mare nevoie de simboluri de acest tip, cât mai multe, pentru ca speranța să fie cât mai mult întreținută şi toată lumea să aibă activitate... Devenind, fără să fie, un baraj în buza lichelismului comunist, un luptător împotriva sistemului, este evident că un astfel de sistem nu îi mai putea facilita devenirea socială. Dar numai o minte rabică şi plină de puseuri don quijoteşti, ca a lui G. G., târgoveț de amăreli care vin doar de la bilă, nu poate să înțeleagă această logică simplă. Pe de altă parte, nici măcar comunismul nu-l putea folosi la nimic, din considerente îndeobşte cunoscute şi pe care, dintr-o limită de eleganță, nu le mărturisim. Poate ca la Circul de Stat s-ar fi putut, dar nimănui nu i-a dat prin cap această rezolvare. Dincolo de stările de fapt mai sus sugerate, suntem convinşi pe

deplin că omul nostru este unul dintre cei mai importanți critici literari ai literaturii române (a se scuza exprimarea foarte obosită), nu mai vorbim de prolificitate, de-a dreptul maniacală. Ca poet, rezistă. Acesta e cuvântul.

Cât despre ura cu care a scris împotriva împliniților din această literatură, putem considera că ea este la fel de uşor de psihanalizat. Grigurcu a înțeles că aceia despre care a scris negativ sunt mai importanți decât ar fi putut deveni el, iar când celebritatea lor l-a îndepărtat şi de coroana oficializată a poeziei române, atunci a erupt ca un vulcan de cerneală spumantă. A devenit apoi un mare critic doar pentru că nu mai putea sa fie un mare poet. G. G. este singurul scriitor al literaturii noastre care a proslăvit, înverşunat pe adevăr, tancul sovietic, „eliberator" al României, al Herței şi Bucovinei, al Basarabiei! Şi asta nu oricum, ca basarabean... Cu familie refugiată la Târgu Jiu. Acest text este voit neglijat stilistic, pentru a nu-l intimida pe fragilul confrate, pentru a-i da senzația că încă mai poate continua cu minciuna disidenței sale şi, astfel, noi să revenim cu o nouă intervenție, mult mai aplicată, asumată ca semnătură, ci nu la protecția anonimatului impus obligatoriu de o rubrică de mare tradiție...

Literatorul, nr. 33-34 (39-40), 15 septembrie 2004

Introducere la transparența rochiței MCC

Puțină otravă ministerială de la Memeşe Da' cool

Când vine vremea numărării a ceea ce se mai poate număra în România, cu mâinile ălora care votează, este foarte instructiv să priveşti pe uliță. Toamna trecută, când armata vânătorilor, luptători pentru orânduirea situației albastre, era învinsă de armata flotă plus motorizate, corespondentă luptătorilor situației mecanic portocalii, am văzut şi eu, pentru prima dată în viață, cum se face predarea puterii la români şi pe cuvânt că mi-a fost ruşine, serios. În cetatea Ministerului Culturii şi Cultelor, de pildă, am fost prinşi cam toți, puțini au reuşit să fugă de bună voie... Cum era şi firesc în nişte vremuri civilizate, precum sunt acestea pe care le trăim, Xena, prințesa războinică, varianta olandez-portocalie-zburătoare, împreună cu prietena ei, Delia, prințesa mai supărată a vânătorii de mistreți de prin instituțiile şi parcurile naturale ale României, au vrut să ne cunoască, pe noi, prizonierii, să vadă puțin aluatul cu care vor face reforma, dacă suntem sau nu din aceeaşi făină... Cu respectivul prilej s-a întâmplat sinistrul: un cutremur ontologic a trecut prin colegii mei, de la chelie şi zbârciuri şi până la monturi, şi i-am auzit cum îi lăudau pe ei, învingătorii, cum le spuneau cât de corecți, inteligenți şi frumoşi sunt, cât de bine este că i-au eliberat de sub vechea stăpânire, terorizantă, coruptă, de neîndurat, ce fericiți vor fi că de acum încolo vor trebui să primească înghețată cu miros de peşte drept poțiune magică, ci nu cocteil de numărătoare de ouă cu petrol şi asfalt. Ideea era că, dacă ar mai

fi guvernat ceilalți încă puțin, colegii mei nu ar mai fi rezistat nervos... Dar cu trei zile înainte de această convertire bruscă, posibil ca numai eu să mai țin minte cât de emoționant s-au despărțit minunile mele de colegi de Răzvan Theodorescu, magistrul general cu capul ghiulea. Ce regrete, ce dor de vremuri bune, ce suspine... După acest spectacol, a fost pentru prima oară când m-am invitat singur într-o emisiune de radio, să dau şi eu o analiză, cum se spune în limbaj periferic.

Chiar şi în timpul şedinței respective am luat o poziție, cu toată tinerețea corespondentă..., deşi Xena trebuise chiar atunci să plece, exact în momentul vorbelor mele, pe frontul Parlamentului, rămânând printre noi doar Delia, abil receptor în gene al vibrațiilor sufletelor şi caracterelor celor pe care îi ascultă, şi secretarul de stat Ony Sensei, responsabilul de mai apoi al *păliturilor crânşene* de la Teatrul Național, de la Opera Română, de la Achiziții, de la Subvenții şi de *piste* tot pe unde mai fu nevoie.

Na, fără să ne mai dăm seama, veni vorba de subvenții... În acele condiții, cele care s-au găsit la preluarea mandatului, şef peste toate era doamna Marilena Guga Romanul, care, cu timpul, s-a predat, ori, la rândul ei, a fost prădată de cele două programe naționale, depinde la ce te raportezi şi chiar din ce perspectivă gândeşti întâmplarea... Au contat în acest demers şedințele Comisiei de disciplină, pentru că unde există o comisie, acolo poate fi şi o problemă…, schimbarea, presa, fără de care nu se poate înțelege lupta dintre armatele despre care făcurăm vorbire mai la deal, dar şi dansul continuu, rumba şi cha-cha-cha, al doamnei Marilena Guga cu doamna Victoria Stoian, dar şi invers fiind perfect regulamentar, cele două bebeluşe ale Ministerului Culturii şi

Cultelor. Distinsele doamne schimbă între ele rolul şi funcţia bărbatului, pentru că funcţia creează organul. În urma respectivei socializări, doamna Stoian rămâne mereu cu echimoze, pentru că despre doamna Guga se spune că loveşte în timpul respectivului dans, se înţelege, ritualic, şi cu port-drapelul României. Există plângeri sub acest aspect, al unei specificităţi intime, inclusiv în discuţiile cu cei doi miniştri, deja amândoi foşti, în particular şi în comisie. Câţiva editori însă, aparţinând unor minorităţi, au considerat-o chiar xenofobă. Acum, domniei sale i se dă bătăiţă la fund, cu un efort instituţional deosebit, luând în calcul suprafaţa desfăşurată. Are de elaborat, probabil la bâză, un studiu despre începuturile administraţiei culturale în principatele române, dar şi după Unirea cea mare, ceva de felul ăsta, primind, timp de un an cu suspendare, exonerare de la oricare alte atribuţii pe linie de serviciu. Eu ştiu că situaţiile jalnice, asumate şi trăite în singurătate, te pun într-o postură mistică... Studiul se va elabora, probabil, în depozitul de carte al cetăţii noastre, care se află, dintr-o găselniţă favorabilă, tocmai la subsolul ministerial. Ce vis pentru orice „condamnat", să lucreze cu cartea! Gândiţi-vă la Mike Tyson, la Fidel Castro ori la Miron Cozma. În plus, să vedeţi şi dumneavoastră, cititori din sistem sau de rând, ce disidenţă i se va recunoaşte doamnei Guga Romanul în cazul în care vor veni din nou la numărat cavalerii situaţiei albastre. Până atunci, sau până când vor dori zeii, Madame Guga c'est moi! Adicătelea, până la alte Ordine şi Dispoziţii, noi vom plimba oglinda pe deasupra potecilor din MCC, în acest roman realist, în care personajele contribuabile dau năvală ca păgubiţii de la FNI. Deocamdată, trebuie să apreciez încă o lovitură de imagine a doamnei fost ministru, prin încredinţarea

celor două programe, subvenție şi achiziție, celor doi teologi ai ministerului, în care, fireşte, trebuie să credem fără a mai cerceta, ca principiu. Doamne ajută! Oricum, situația nou creată nu amplifică discoteca din salonul 21, unde uneori se face marea spirală, pentru că doamna Guga Romanul, datorită diferitelor comisii ministeriale, toate de disciplină apolitică, tinde să devină un fel de Nicolae Mischie al MCC, un fel de Guga Cămătăreasa. Nemaiavând nimic de pierdut, joacă speculativ, întocmai ca Scuadra Azura. Deloc inspirat, din porunca unor neostoite frământări spirituale, dar şi a unor telurice intuiții feminine, dumneaei intrase încă din primul moment, chiar din timpul examenului de încadrare (lingam căutat, sub presiunea contextului), într-un conflict vulgar cu Memeşe Da' cool, fără să ştie că, deşi acesta se sinucide continuu, în plan social, i-a învins pe toți cei cu care s-a lovit în sabie şi în scut, nume destul de notorii. În schimb, pentru a respecta realitatea, este necesar să precizăm că în ultima vreme solicitudinea doamnei, în ceea ce înseamnă celebra deja *Bază de date*, este de-a dreptul emoționantă. Şi aşa va rămâne, mărturie pentru întâmplări care vor veni, pentru comisii foarte eficiente...

Această rubrică se bazează pe toleranța superiorilor mei ierarhici, marile spirite fiind neapărat indulgente, cărora le cedez şi copyright-ul...

Luceafărul, nr. 34, 28 septembrie 2005

MCC, noroiul de la Târgu-Jiu pătează!

„V-am lăsat săraci şi proşti, v-am găsit şi mai săraci, şi mai proşti." Acestea au fost vorbele sculptorului Constantin Brâncuşi la reîntoarcearea în Gorj, dar nu credem că rezultanta constatărilor sale s-a dorit a fi aplicată numai locuitorilor din această zonă bine precizată a Olteniei, ci, mai degrabă, mărturisirea a fost făcută în gara oraşului, numit în titlu, din simplul motiv că artistul comunica mult mai uşor cu oltenii lui.

De atunci şi până acum, Ansamblul Brâncuşi de la Târgu-Jiu este sursa principală de manifestare a iresponsabilității, prostiei şi, bineînțeles, hoției. Nu sunt tunuri care să se dea la Târgu-Jiu şi care să nu aibă legătură cu Brâncuşi sau cu industria minieră. Acolo, este o structură, foarte bine delimitată, la care proştii şi hoții fac de planton pentru ca nu cumva să apară cineva diferit şi să penetreze sistemul. Ceea ce spun acum se numeşte, în limbaj matematic, lemă, iar lema nu mai necesită demonstrație. Dacă nu credeți aceste lucruri, mergeți în Gorj şi faceți fotografii celor implicați în administrația locală, de sus până jos, iar consistența artistică a respectivelor fețe cât şi fiorul privirilor vă vor obliga degrabă să o propuneți unor expoziții neconvenționale. Până acum neconvenționale, doar pentru că nu s-a gândit nimeni să ilustreze inefabilitatea prostiei.

Anul trecut, Primăria oraşului şi MCC au semnat recepția lucrărilor de restaurare şi amenajare peisagistică din cele două parcuri în care operele lui Constantin Brâncuşi îndură an de an imbecilitatea vremurilor, dacă ținem să o exprimăm abstract. În urma celor două opera-

țiuni, însăşi structura ansamblului a fost modificată. Vom vedea în cele ce urmează şi cum s-a întâmplat acest lucru.

O firmă „adusă", cu multă vrăjeală (termenul este folosit sintetic şi este adaptat situației), prin licitație, nici nu se putea altfel, pentru a mima respectarea legii, din „pământurile făgăduinței moderne", de acolo de unde vine peste restul lumii civilizația interpretabilă, a făcut nişte studii pe malul Jiului şi în laboratoarele ei cu multe leduri, ajungând la soluția, ecologică, pentru a nu submina filosofiile-clişeu despre viață, în ton cu realitatea mediatică de la noi, că noroiul din esență de pătlagină ar fi potrivit pentru pavimentul aleilor din parcul cu pricina. Componenta ştiințifică a cercetărilor s-a dovedit a fi avut tot atâta ştiință cât îi este necesară unui tâmplar pentru a compatibiliza sicriul cu dimensiunea mortului la care se referă. Rezolvarea cu pătlagina a derutat inclusiv strămoşeasca tradiție şi înțelepciune autohtone, de tip rural, prin care erau bine cunoscute leacurile ceaiului, infuziei, mă rog, de pătlagină, alături de rostopască, în boli de natură internă, dar şi în legăturile de pus la articulații împotriva durerilor reumatismale.

Specialiştii, nu chiar 15.000, de la Olin Partenership, dezbat şi, pentru a imita drumul de țară, propun un material al cărui liant este din esență de pătlagină, nu cum, eronat, am susținut mai sus, vorbind numai despre pătlagină, nu şi despre esența acesteia. Pavimentul, o dată aşezat pe pământ românesc, se transformă în cel mai banal nămol, dar cum vizitatorii parcului nu au făcut dovada unor intuiții şi au mers încălțați, nici efectul terapeutic al acestui nămol american nu s-a putut constata... Cu alte cuvinte, mai puțin prudente, au fost proşti până la capăt...

Noi credem că şi îndrumarea, pe care ar fi trebuit să o facă autoritățile din Gorj, a fost deficitară, insuficientă ştiințific. De pildă, nămolul din unele localități din zonă, cum ar fi Vârtopu, Ruget, Albeni, Glodeni sau Bengeşti-Ciocadia, unele ulițe, nu era cu nimic mai prejos, ba, credem noi, ar fi avut şi un plus de încărcătură ecologică, pentru că vitele şi porcii noştri încă au acces la spațiile neconvenționale lor, că tot veni vorba.

La atenționarea presei, cu ajutorul tocurilor subțiri ale unor reportere marcate de emoția culturală a operelor, scufundate în produsul accidental al ştiinței de peste ocean, politicienii locali fac din acest nămol un spațiu al dezbaterii, al bănuielii comisioanelor şi al desfătării, că tot veni vorba...

Acum, din punctul nostru de vedere, imitarea unui drum de țară ar trebui să fie un lucru simplu în România. Nămolul nu trebuie adus cu avionul de peste ocean, se poate fabrica local, dacă, prin absurd, nu se găseşte de la sine, ca realitate intrinsecă spațiului şi civilizației noastre. În plus, despre potecă, drumeag, sau despre lutul bătut s-a auzit de mult pe aici, acestea au fost deja studiate. Să vii acum şi să produci soluții noroioase, foarte costisitoare, cu liant din pătlagină, este batjocorirea însăşi a civilizației autohtone, a farmecului ei chiar.

Pătlagina, şi aia americană, a fost preferată abuziv şi deloc economic, în cazul în care nu intrăm în logica dominantă a comisionului, cartofului, pătrunjelului şi, de ce nu, chiar a prazului. Toate aceste legume, după calculele noastre, s-ar fi achiziționat mult mai ieftin, din satele dimprejur, în temeiul Ordonanței de urgență numărul 60, privind achizițiile publice, din 11 mai 2001.

Contribuabilului român i se induce, referitor la acest scandal, şi o altă informație falsă: cum că finanțarea pro-

iectului pătlăginos, poate de aici şi elasticitatea interpretărilor ştiinţifice, a fost făcută de către Banca Mondială, sugerându-se că respectiva instituţie financiară a plătit amuzantul experiment de la Târgu-Jiu. În realitate, Banca Mondială a oferit un împrumut statului român, cu dobândă foarte mică. Adică, aceşti bani nu sunt o pleaşcă, ei trebuie returnaţi, la timp, de către poporul care se zbate de veacuri, cum se spune, să iasă din noroi, un noroi personal, intim.

După această nuanţare, putem să zicem că „finanţarea se face prin Banca Mondială" şi ni se pare o finanţare corectă. Faptul că sediile ambelor instituţii, atât cea creditoare cât şi beneficiara, se află în S.U.A., acolo unde nu se acceptă noroiul, în nici o întruchipare a consubstanţiabilităţii sale, ni se pare o coincidenţă cel mult previzibilă, la fel cu incidenţa dintre noroi şi români...

Pentru că discuţiei de mai sus nu îi poate lipsi argumentul specializat, voi reveni săptămâna viitoare cu acesta, lipsa spaţiului, dar şi interesul pentru subiect, limitându-ne demersul.

Luceafărul, nr. 37, 19 octombrie 2005

MCC, noroiul de la Târgu-Jiu pătează! (II)

Înainte de a mă apuca de tăinuit câte ceva despre ceea ce se întâmplă în reşedinţa Gorjului, pentru a încherba odată cu minunăţiile, naulele, lianţii şi beleujările de la Târgu-Jiu, doresc să justific preocuparea de a scrie despre acest scandal limitându-mă, provocator, la un principiu simplu, acela de a fi liber să vorbesc despre orice, cu condiţia să-mi asum acest lucru. Precizarea este atât de banală, încât poate să creeze sentimentul unui infantilism. Corespondent, o fac numai pentru a răspunde unui telefon, „amical", cu prefix gorjenesc, şi pentru a întrerupe germinarea altor potenţiale asemenea apeluri în solul fertil al inteligenţei administrative a judeţului spre care iau trenul când mă duc acasă.

Pe de altă parte, Brâncuşi este dragostea mea neînţeleasă, din adolescenţă şi până acum. În rest, am cam fost înţeles. Şi cum să nu aperi ceva ce nu pricepi de ajuns?... Cum să nu iubeşti ceva de care nu te-ai săturat?

Revenind la pavimentul nostru pătlaginos, îmi exprim bucuria solidarităţii cu presa care a atenţionat despre ceea ce se întâmplă în parcurile din acel oraş, semnalizând cu efecte grafice, sonore şi luminoase drumul desfundat al proiectului de amenajare peisagistică, trăgându-i de mânecă pe aceia care îşi desfăşoară prestaţia pe banii contribuabililor, cam dezinteresaţi aceştia din urmă, fără spirit civic, neimplicaţi în ceea ce ei înşişi trăiesc. De atâta mulţumire am să uit pentru o vreme că, aşa cum unii trăiesc din banul public, şi marea masă a ziariştilor trăiesc din prostia contribuabililor. Nu are sens să mai argumentez acest lucru, prefer să mi se im-

pute că nu duc raționamentul până la capăt. Dar, este adevărat, dacă în România nu ar exista presă, aici ar fi iadul propriu-zis.

Revenind la pătlagina cu pricina, aş sugera că tot ceea ce se întâmplă cu ansamblul de la Târgu-Jiu ar trebui să se discute, la nivel planetar, în marile şcoli de psihologie. Oricum, alte instituții, aparținând statului de drept, sunt complet detaşate... De pildă, pe vremuri, informația nu este recentă, la Şcoala de la Paulo Alto, lângă San Francisco, se analizau situațiile paradoxale în comunicarea interumană, blocajul comunicării, mai precis. Se experimentau rezolvări prin îndemnuri contradictorii... Să se deschidă şi la Târgu-Jiu o filială!

Din numărul trecut, rămăsesem dator cu o explicație: de ce a fost modificată structura ansamblului, al doilea lucru pe scara gravității, după distrugerea totală a unei opere de artă. Pe aleea dintre Poarta Sărutului şi Masa Tăcerii s-au inventat nişte trepte! Adică s-a făcut ceva diferit de ceea ce a lăsat Brâncuşi. Cum ar fi să apară nişte restauratori şi să îi pună Monalisei nişte bujori în obrăjori, o pălărie de paie cu panglici, sau chiar o mustață, fie ea chiar şi de natură organică. Puțină atenție, comparația nu este exagerată decât stilistic! Acestor trepte li s-a dat următoarea menire, în acelaşi timp explicație: au fost necesare pentru a nu o lua noroiul, liantul de pătlagină, la vale!

Nu înțeleg împotmolirea brâncuşiologilor din România, lipsa lor de reacție, foarte tineri, de altfel, în polemicile care apar în România o dată cu nişte cacaioave, prezentate colorat ca fiind opere de tinerețe ale maestrului. Pe unii dintre aceştia i-am certat personal, numai dacă relația mi-a permis, dar n-au produs nici o electricitate cozonacilor de la Târgu-Jiu, statutul de invitați la un

simpozion făcut din acte contabile l-au considerat a fi dominant pretextului acelui simpozion. Aceste despărțiri sunt foarte triste.

Al doilea atentat la structura ansamblului îl consider a fi modificarea desenului aleilor din parcul Coloanei Infinitului. Brâncuşi a dorit să lase posibilitatea contactului fizic cu operele sale, o mărturiseşte! În plus, a trasat aceste alei, există fotografii pe care el însuşi a schițat silueta Coloanei, stabilind şi modul de acces. Acum, în viziunea deştepților, nu te mai poți apropia la o distanță mai mică de aproximativ 30 de metri. Nu permite traseul... Invocatul „drum de țară" nu este întrerupt de trepte făcute din bitum, s-ar rupe osiile carelor, bobocii şi puii de curcă ar da cu piepturile în muchii, s-ar răjgina vacile... Conceptul pe care l-a premeditat, deloc prudent, Brâncuşi la Târgu-Jiu a fost subordonat pavimentului! Este un atac criminal asupra peisagisticii gândite de sculptor şi asupra structurii ansamblului. Uitarea acestor „aspecte" se produce într-o lălăială continuă, care perimează subiectul...

În cele ce urmează, voi sintetiza alte efecte ale operațiunii de la Târgu-Jiu. Am observat că însăşi piatra era agresată. Pavimentul înmuiat era împroşcat şi ajungea la baza scaunelor, „formând în jurul lor o bandă neuniformă şi deranjantă" (arhitect Iulian Cămui). Nu trebuie pierdută din vedere, pe lângă suferința estetică, şi acțiunea biologică a respectivului nămol, ca mediu pentru agenții dăunători pietrei, fungii, ciuperci. În locurile în care persista umezeala, pavimentul avea şi alte „proprietăți": îşi schimba culoarea în verde. În alte locuri, se întindea dincolo de aleile care încercau din răsputeri să-l delimiteze, ajungând până pe iarbă. Pe porțiuni izolate, datorită prizei deficitare, fusese chiar furat cu totul. Pe-

semne că vreun întreprinzător aflase valoarea acestui paviment, făcând o socoteală simplă, pe relația costuri anunțate – tam-tam. Structura pavimentului oferă un bun pământ pentru semințele care cad din arborii dimprejur. Mă feresc să cred că angajații primăriei îşi vor lua şorțurile propagandistice şi vor ieşi primăvara să plivească răzorul.

În tot oraşul erau numai trei oameni pregătiți profesional să înțeleagă aspectele problemei: Nicolae Diaconu, Iulian Cămui şi Mihai Țopescu. Primul s-a dus de curând, ultimul nu are posibilitatea acțiunii, Iulian Cămui a fost îndepărtat de la Direcția de Cultură, Culte şi Patrimoniu. Totuşi, într-o scrisoare adresată fostului ministru al culturii şi cultelor, doamna Mona Muscă, acesta enumera şase probleme ale realizării proiectului:

- folosirea acestui tip de paviment într-un parc de agrement, circulat întregul an, fără întrerupere;
- folosirea respectivului paviment în contact direct cu sculpturile;
- utilizarea sa în spații umbrite şi cu umiditate ridicată;
- alegerea compoziției pavimentului fără a ține cont că reprezintă o „brazdă" bună pentru înmulțirea vegetației;
- modalitatea foarte greoaie de curățire, depunere de frunze, semințe, fructe etc. Măturarea şi aspirarea fiind excluse, imposibile;
- neputința de a stopa alunecarea pavimentului înmuiat de precipitații, pe suprafețele înclinate.

Aş adăuga acestora toate următoarele întrebări de natură ştiințifică, legală chiar. Ofertantul a recomandat mai multe materiale? S-a experimentat cum lucrează

această „esență" cu solul? Ce studii de pedologie au fost efectuate? Ce compatibilități au fost găsite? Pentru că întreaga materie este supusă circuitului bio-geo-chimic, „esența de pătlagină", fiind de natură organică, este cu atât mai mult vulnerabilă, ce grad de sensibilitate are la biodegradare? Ce studii de laborator s-au făcut? Cum au fost aplicate Principiile lui Koch? Studii în natură, reproduse în laborator, apoi în natură...

Un specialist al băncii care ne-a împrumutat banii pentru această distracție de la Târgu-Jiu spunea că populația din zonă, foarte alarmată că parcul orașului se transformă, pe porțiuni, în ceair, nu este pregătită să înțeleagă ce se întâmplă şi cum se comportă acest material... Voi reveni, dacă îmi va cere conducerea acestei reviste, şi cu alte mostre de cinism. Comunicate de presă, o scrisoare a executantului, adresată fostului ministru al culturii şi cultelor. Cred că înțelegeți că, prin execuția lucrării, banii împrumutați de statul român de la Banca Mondială rămân tot în America... Şi la noi s-a cheltuit câte ceva, istețimea românească nu a rămas neplătită... Dar tot ce s-a cheltuit vor achita pensionarii, profesorii, intelectualii, în general. Toate pentru că nu se doreşte să se dovedească faptul că drumul înspre puşcărie este uneori pavat cu esență de pătlagină.

Subvenția-şi întinde trupul şi devine vis ferice (I)

Am ales un titlu de sugestie romantică din simplul motiv că romantismul validează, la nivel istoric, jertfa. Însă nu ține de competența noastră nici să o nuanțăm şi nici, mult mai simplu, să o identificăm, lăsând astfel cititorului nostru prilejul deducției.

În anul care a trecut, ne-a fost dat, prin Ordin de Ministru, să cunoaştem tainele subvenției, până în cele mai mărunte viscere ale birocrației, până în cele mai intime afecte, pozitive şi negative, ale editorilor de carte şi ale coordonatorilor de publicații culturale. Cum la această cunoaştere am participat într-o deplină singurătate, putem crede acum, fără nici un risc, că avem o reprezentare completă asupra fenomenului. Întrebarea imediată, chiar mecanică, este: la ce ne-ar putea folosi respectiva cunoaştere? Dar pentru că nu s-a găsit nimeni prin preajmă să ne întrebe acest lucru, ne răspundem singuri: pentru câte un text din acesta, *născut iar nu făcut*.

În două guvernări am întâlnit un singur om aplicat meseriei pe care o face, Secretarul de Stat Ioan Onisei, şi am auzit, ca un zvon, şi despre competența doamnei Delia Mucică. Nu ar fi corect să îl omit pe fostul ministru, Răzvan Theodorescu, dar, în acest caz, părerea noastră este limitată de neîntâlnirea cu domnia sa, folosind expresia într-un concept cultural. În rest, conjunctura a fost dominantă condiției.

Cu o frecvență aproape lunară, a trebuit să pornim tot felul de lupte interne între birourile şi direcțiile MCC, pentru ca oamenii aceia să îşi poată lua într-un final banii obținuți în Comisie, fiind nevoiți să argumentăm con-

tinuu firescul, normalitatea, logica. Am dori numai să redăm un traseu, până la semnare, al celor peste 200 de dosare implicate în 2005 în Programul Național pentru Subvenționarea Culturii Scrise, nu pentru a eterniza traseul, ci pentru a-l ridiculiza în ochiul „contribuabilului", cuvânt care acum pare să înlocuiască în intenție şi în eficiență mai vechiul „concetățean".

Aşadar, secretarul Comisiei primeşte, prin condică, dosarul, înregistrat, de la secretariatul Direcției Generale Creație Contemporană, Diversitate Culturală. În urma unor verificări, prin care se urmăreşte ca respectivul dosar să conțină toate documentele necesare, îl dă, prin condică, Oficiului Juridic. De aici, îl ia, prin condică, şi îl dă directorului direcției pentru semnare şi ştampilare. Dosarul ajunge din nou la consilier şi acesta îl predă, prin condică, secretariatului direcției din care face parte, pentru a fi înaintat, prin condică, Direcției Buget, Finanțe, Dezvoltare. Aici, urmează o prelucrare a cifrelor trecute în nişte fişe de calcul, ante şi postcalcul, absurde, o să argumentez în textul următor. Cum acestea, în cazul în care sunt reale, nu pot da rezultate corecte decât printr-un miracol, dosarul se întoarce la consilier, pentru a rechema editorul să refacă actele, de foarte multe ori, de la două-trei până aproape de zece, după caz, în funcție de abilitatea contabilă a editorilor, unde ar fi foarte mult de discutat… În situația în care lucrurile se desfăşoară bine, sub îndrumarea unei doamne de la contabilitate, cu vocația eroismului discret, dosarul trebuie musai luat, prin condică, de consilierul căruia i s-a încredințat Programul Subvenției şi dus, prin condică, reprezentantului Ministerului Finanțelor, deşi acesta îşi are biroul tot în compartimentul Buget. De aici, prin condică, dosarul se întoarce la consilier şi este dat, prin condică, la Cabi-

netul Ministrului, sau, în funcție de situație, la cabinetele unor secretari de stat, pentru semnătura finală, mântuitoare. De aici, prin condică, dosarul se întoarce la secretariatul direcției, de unde îl ia, pe semnătură, consilierul. Acesta trebuie să sune la editura sau la redacția respectivă pentru a face fericitul anunț şi pentru a-i fi adus un alt dosar, Decontul. Acest nou dosar este luat, prin condică, de la secretariatul Direcției, după verificare i se ataşează un exemplar semnat de contract şi este trimis, prin condică, la Buget, pentru a se face plata.

Numărați de câte ori apare cuvântul condică, deduceți traseele, înmulțiți cu numărul dosarelor care au câştigat concursul de analiză şi selecție, iar cifra obținută trebuie înmulțită, la rândul ei, invariabil cu trei sau patru, media întoarcerii de la Buget a dosarelor. Vă imaginați războiul nostru, nervii oamenilor, starea națiunii? Într-un final, după două zile de explicații, ni s-a permis un traseu cu mult simplificat, dar numai cu ajutorul secretarului general al MCC.

Acum, când 2005 a fost singurul an fără nici măcar un singur scandal de presă, în ceea ce priveşte subvențiile, fără prejudicii de imagine pentru MCC, Programul de Subvenții se transferă unei alte instituții subordonate. Am să argumentez cu prima ocazie ce va însemna acest lucru pentru cultura scrisă din România, ca oamenii aceia să ştie ce li se pregăteşte, într-o discreție menită unor inamici.

Bucureştiul Cultural, nr. 1-2, 17-23 ianuarie 2006

Cuvântul rostit cu ocazia decernării premiilor Revistei Luceafărul

În cazul în care nu se mai finanțează, ca regulă generală, acest gen de acțiuni ale publicațiilor culturale, indiferent de motivele invocate, şi cum deja ştim că Programul Național pentru Subvenționarea Culturii Scrise este trecut în administrarea unei alte instituții, putem să spunem fără să riscăm în nici un fel eroarea că, începând din acest an, ministerul de profil nu mai are obiectul muncii în ceea ce înseamnă cultura scrisă din România. Dacă această situație, contrariantă cel puțin pentru una dintre părți, ne referim la scriitori, editori, difuzori şi chiar la acei potențiali cititori, nu ar poseda realitatea fără consecințe, ea ar rămâne în percepția noastră doar ca o altă ciudățenie a spațiului nostru de gândire politică. Însă această mutare aduce după sine şi o altă metodologie, a „proiectului", nespecifică revistei şi cărții pe hârtie. În fond, care este proiectul unei lucrări care există electronic şi trebuie predată, contracost, într-o tipografie pentru a fi pusă pe hârtie?

În calitatea mea de scriitor, îndrăznesc să fac un apel la organizațiile profesionale din România, editori, difuzori, uniuni de creație, pentru ca ele să încerce un dialog comun cu ministerul, după ce în prealabil vor fi consultat metodologia Fondului, nespecifică, şi să încerce, măcar pentru un an, păstrarea conținutului dosarului de până acum, abia învățat în chițibuşurile sale de calcul economic. Pe de altă parte, sugerez inclusiv păstrarea Comisiei alcătuite în mandatul doamnei Mona Muscă,

evident fără secretarul acesteia, pentru a nu fi interpretat mecanic „proiectul" acestor sugestii. Oricum, numirea membrilor Comisiei este pe doi ani, în textul legii, şi nu cred în promulgarea unei alte Legi a Culturii Scrise, deşi se lucrează la ea, înainte de acel februarie nedatat, din anunțul Fondului, decât ca Ordonanță de Urgență.

Din alt punct de vedere, şi abia acum s-ar putea spune că părăsesc obiectivitatea, această Comisie a fost onestă, cu foarte mici, izolate şi insignifiante, antipatii de natură politică. Am lucrat cu aceşti oameni pe tot parcursul respectivului Program, ştiu bine ce spun.

Aşadar, ar fi convenabil, politic şi economic, implicit cultural, pentru toată lumea să încercați un dialog cu reprezentanții Ministerului Culturii şi Cultelor. Aş părea foarte îndrăzneț şi, în aceeaşi măsură, naiv să vă explic motivele. În plus, este o considerație empirică, această guvernare aude mai bine decât precedenta, cel puțin datorită tinereții, conceptului de tinerețe, mai degrabă…

Media, politicieni, oameni de cultură, interesați-vă de Ministerul Culturii şi Cultelor!

Pentru că am apărat revistele şi editurile româneşti, cei care nu doresc să se afle maniera guvernării lor m-au trimis, inventându-mi vini, în Comisia de Disciplină a înaltei instituții, cerând pe parcurs, sunt convins, îndepărtarea mea din minister, pentru a nu mai avea prin preajmă oameni care să le înțeleagă proiectele şi felul de a fi, preferând marmeladele şi plastilinele aduse de pe oriunde, indivizi fără nume şi fără identitate, sau lipitori de afişe electorale în puterile nopții.

Atunci, la premiile revistei Luceafărul, în calitate de scriitor, am făcut un apel la breasla căreia i se adresează respectivul program de subvenționare. Având conştiința comuniunii, eu nu am făcut decât să invit la dialog, semnalizând, în caz contrar, unele riscuri.

Dar, pentru a înțelege mai bine ceea ce se întâmplă acolo, voi menționa mai la vale pe cei care şi-au luat în serios rolul de „procurori" de ocazie, programându-mă Comisiei, unde se pun în practică, legal, poruncile politicienilor de la MCC. Aşadar, pentru că nu cred că poporul român şi-a epuizat comunicarea cu mine, eu, român de origine aromână, teolog ortodox, ajung să fiu judecat în lipsă, în România anului 2006, de următoarea formație completă: Demeter Andras Istvan, regizor maghiar, directorul Direcției Generale Creație Contemporană, Diversitate Culturală; Bela Krisboi, preot maghiar unitarian, şeful biroului Relații Internaționale din MCC; Dan Marius Zarafescu, inginer-teatrolog, şeful Biroului Arte-

le Spectacolului, cel care a făcut şi textul, ştiind ce să invoce, şi Victor Bădoiu, românaş din Gura Şuții, fost cercetător în sport, adus în minister direct şef, prin concurs, fireşte, după ce mai posedase alte nouă locuri de muncă, diferite meserii, cu o mobilitate profesională suspectă în modernitate, asemănătoare lui Leonardo Da Vinci. Rezumatul concursului: după proba scrisă, cea mai proastă lucrare este a dumnealui. La proba următoare, cea orală, în care, după cum ştim, cuvintele zboară, are loc o minune, mai degrabă un fenomen parapsihologic, şi i se atribuie cea mai mare notă, astfel încât îşi domină cu media toți concurenții, vreo cinci sau şase, după care, brusc, revine la normal, aşa rămânând până astăzi. Ca lămurire despre potențialul celui care cu dreapta sa a compus referatele despre mine, cel care practic a sesizat Comisia de Disciplină, după ce a găsit, întâmplător, pe Internet, apoi „pe colțul biroului, lăsat de cineva" articolul din 26 ianuarie al domnului Nicolae Prelipceanu, vă relatez, sper să mă credeți, deşi pare fantastic: Victor Bădoiu, în jur de 40 de ani, şef birou cultură scrisă, într-un minister al Guvernului României, se contrazicea, ocazionat de o lucrare pe care o avea de făcut acum câteva zile, cu colegii mei din birou, susținând că prefectul este acelaşi lucru cu preşedintele consiliului județean, insistând că „aşa i se mai spune prefectului". Apoi, acest om, care conduce cultura scrisă şi sistemul bibliotecilor din România, nu văzuse în viața lui, de pildă, cum arată Revista Convorbiri Literare. Gabriel Matei, uluit şi vesel, i-a arătat şi restul coperților, evident – nu a reuşit să îi readucă nici o amintire. Ce să mai vorbim de lecturi, de autori, de cunoaşterea unui fenomen cu specific şi cu sensibilități deosebite! Explicația, coincidența, sensul pe care eu nu îl descifrez încă este acesta: nevasta domnului

din Gura Șuții, pe care vă invit să veniți să îl priviți, este de puțină vreme plecată la Budapesta, cu o bursă, posibil să studieze acolo ceva.

La prima ediție a acestui concurs s-a prezentat şi consilierul Gabriel Matei, un om care ştie aproape totul în acest domeniu, care lucrează de zece ani în minister cu aceste programe, de 40 de ani în domeniul cărții, care cunoaşte fenomenul mai mult decât oricine ar putea să îl întrebe ceva. Chiar dacă nici măcar contracandidat nu a avut, concurând singur, evident nu a luat concursul cu pricina. Din contră, eu ştiu, din ce mi-a spus, că fost umilit în acea comisie. Vă poate explica domnia sa, în cazul în care interesează pe cineva.

Nu ştiu de ce în acest mandat, dar poate că înțeleg de ce „autonomia culturală pe criterii etnice" a început exact la Ministerul Culturii şi Cultelor, de ce toată cultura țării noastre, fie carte, publicație culturală, biblioteci, teatru, dans, operă, operetă, sau alte forme alternative, plus relațiile internaționale ale instituției nu mai sunt sub direcția românilor. În plus, manifestările revistelor, vreo 24, propuse pentru finanțare, cel puțin premiile şi tipăriturile, de către acelaşi Gabriel Matei, au căzut în Colegiul ministerului, neavând, cum vedem, cine să le mai susțină. Felicit UDMR care nu aduce, prin concurs, papagali în ministerele Guvernului României, ci numai şefi de birouri şi directori! Țară mai avem? Posturi, văd că da.

În numele transparenței, cel care nu se consideră încă discriminat etnic

Jurnalul Național, nr. 3876, miercuri, 8 februarie, 2006

Ministerul Culturii şi Cultelor, România liberalului Stalin

Cu ocazia decernării premiilor revistei Luceafărul, în calitate de scriitor şi conform cu Legea transparenței, fiind vorba despre o activitate a unei instituții publice, am încercat să atrag atenția oamenilor de cultură implicați în editarea de cărți şi de reviste de profil că, începând din acest an, modalitatea de finanțare bugetară a culturii scrise este mult mai dificilă, din cauza unei metodologii nespecifice, străine de carte şi de publicația culturală. În acest sens, am încercat să le sugerez necesitatea dialogului cu ministerul. Lucrurile pe care le-am rostit acolo fuseseră discutate în multe momente, timp de trei-patru luni, cu secretarul de stat Ioan Onisei, cel care îmi este superior ierarhic în această instituție, devenită, cum văd, un organ de represiune a atitudinii corecte, a adevărului, a demnității şi, în cele din urmă, a incriminării unei solidarități culturale şi profesionale cu scriitorii, față de eforturile dumnealor, asumate unui eroism social, de a nu sucomba într-o Românie imbecilizată pe sfert, coruptă pe jumătate, comunistă în structura ei şi capitalistă în rest. La vremea respectivă, nici măcar o singură incoerență nu sesiza domnia sa în ceea ce îi spuneam, ba, mai mult, absolut toate problemele pe care le-a ridicat subvenția anului 2005, încredințată mie de chiar dumnealui, probleme specifice instituției în care lucrez, am să revin cu toate datele într-un alt context, au fost rezolvate cu ajutorul său, ceea ce înseamnă că, la un moment dat, tot ceea ce îi spuneam sau îi solicitam era corect… Acum, Ioan Onisei, politicianul, părăsind sensul

pe care trebuie să îl aibă omul, s-a asociat nervoşilor din cea mai prestigioasă instituţie de cultură…, aprobând trimiterea mea în Comisia de Disciplină a Ministerului Culturii şi Cultelor, unde poţi intra consilier, având calificativul maxim pentru anul abia încheiat, numai cazul meu şi al unei colege, în cadrul Biroului Cultură Scrisă, Lectură Publică, şi de unde pot să te scoată tot ceea ce doresc nişte mătuşi ale ministerului. Acest secretar de stat, dintre toţi oamenii cu care lucrasem până atunci în domeniul culturii scrise, era şi este favoritul opţiunilor mele profesionale, recenta sa delimitare neafectând acest punct de vedere, ea fiind corespondentă altor repere. Spunându-mi, zâmbind, că mă va apăra în prima şedinţă a Comisiei, după ce în prealabil îşi dăduse acordul să fiu introdus în acest malaxor represiv la îndemână, afectele mele pozitive au fost ruinate. Creştin fiind, am să intru acolo cu adevărul meu, fiind convins că este de ajuns la un moment dat ca un singur om să rostească adevărul, pentru a se şti că adevărul există.

Demnitarii, „liberali" şi „democraţi", nu au deocamdată motive normale, care să ţină de o logică, de o sănătatea mintală, a bunului simţ (rigorii unui text, preferăm prudenţa), pentru această întreprindere ridicolă, comică, situaţie care îmi oferă contextul de a fi revelat unui soi de tandreţe faţă de postura dumnealor, inamici ai mei, în semantica originară a cuvântului. Dar eu nu doresc să se confrunte cu mine fragili şi expuşi, nu ar fi corect faţă de potenţialul meu şi nu aş primi cu mulţumire o victorie decisă de nişte arbitri, datorită inferiorităţii evidente a adversarului, cum deseori mi s-a mai întâmplat. Am să încerc, atât cât îmi va sta în putinţă, să le ofer motive pentru a se putea lupta cu mine, având un teren sub picioare, pentru că nici sensibilitatea, de substanţă lirică,

nu îmi permite vânătoarea de fluturi Cap de mort. Îi chem, pentru început, să mă înspăimânte cu toate comisiile lor, cu toți şefii şi şefuții, pentru a nu mai vorbi şi altădată despre problemele pe care le au cei la care se referă măsurile pe care dumnealor încearcă să le pună în practică.

Toată întâmplarea se petrece într-o Românie în care au murit unii înveliți în steaguri pentru ca domniile lor, aleşii proştilor, să îşi poată exercita puterea politică şi asupra mea. Fiindcă tot veni vorba de politică şi pentru că o confruntare a mea cu dumnealor pe acest teritoriu, ca opțiune, nu le este favorabilă, chiar umilitoare, deşi nu are criteriul carnetului de partid, îmi mărturisesc ingenuu îndoiala, ca un alt aspect care mă binedispune, de a crede că toți demnitarii MCC la un loc, cei care au hotărât pedepsirea mea, ar avea anii de membrie PNL, neîntreruptă, ai mamei mele. Prin urmare, vă dați seama, inclusiv din acest punct de vedere, în ce eroare ideologică se află superiorii mei ierarhici. Îmi face impresia că ar fi nudişti… Asta, ca să nu îi mai teleportez la mine la țară, la Alimpeşti, unde toți cei din neamul nostru, cu excepția tatălui, sunt cei mai mari liberali din Subcarpații Getici. Chiar aştept o solidarizare a organizației PNL a comunei Alimpeşti!… Dovada culturală că lucrurile stau aşa o pot găsi… la bibliotecă, în cea de a şaptea mea carte, Blestemul bărbăției şi alte imagini sociale, Editura Eminescu, Bucureşti, 2002, cu o înştiințare de acad. Matilda Caragiu Marioțeanu. ;)

Fireşte, eu am înțeles de mult timp că liberalii nu au vocație şi psihic de învingători în specificul politic românesc. Deşi sunt la putere, ei nici acum n-au câştigat nimic, a câştigat Traian Băsescu pentru toată lumea, omul deplin al meşteşugitei viclenii româneşti. Impor-

tant va fi ca sursa şi efectul respectivei naturi să fie pozitive, la el fiind deocamdată salvarea, dar şi ultima palmă pe obrazul pe care îl întorc cu obstinație românii speranței şi celor care o proclamă într-un ritm democratic.

Intenția acestei situații din Ministerul Culturii şi Cultelor, specifică, prin manieră, începuturilor sovietice, cu fabricarea unui dosar, nu este mustrarea sau sancționarea, ci îndepărtarea mea, pentru a nu mai exista riscul să li se opună cineva în instituție, dumnealor şi politicilor culturale pe care le „gândesc" şi care urmează a fi aplicate culturii scrise din România prin biroul din care fac parte. Însă ceea ce nu au evaluat aceşti domni, nici doamna Delia Mucică, în a cărei inteligență eu cred şi a cărei abilitate de a conduce ministerul chiar în locul altora, după a mea credință inspirată, eu o admir adaptat, este că însăşi datoria pe care o simt, fără nici o naivitate, față de oamenii în favoarea cărora trebuie să existe Ministerul Culturii şi Cultelor, m-a făcut să vorbesc şi mă va face să merg până la capăt, indiferent de consecințe, independent de faptul de a se asocia sau nu cineva cu mine, deşi problemele ridicate reprezintă nevoile şi speranțele scriitorilor contemporani de a exista şi de acum încolo cu produse culturale. Cunosc prea bine faptul că nu se bagă nimeni, fiecare evaluând numai pentru sine consecințele unui gest. Pe de altă parte, ştiu toți că sistemul nu poate fi învins de un singur om… De ce să se pună rău cu demnitarii ministerului? Să îi afecteze inclusiv material? Tocmai miza pentru care am deschis eu această discuție… Relația cu mine se va mărgini la o admirație minoră, pe care însă eu nu dau doi bani, în cazul în care mă întreabă dacă nu este de ajuns. În fond, singurătatea mea este singurătatea poporului român. De mult timp am înțeles acest lucru, după cum ştiu şi zbate-

rile lor, ale oamenilor de cultură, segment destul de redus numeric, insignifiant ca electorat pentru a fi luați de cineva în calcul la modul real. Idealurile lor, idealuri care mai detaşează pe câte cineva de instinctul primar al animalului din om, de a poseda bunuri şi putere, nu au corespondent în interesul imediat al lui zoon politikon.

Pe lângă datoria spirituală față de scriitori, venind din interiorul breslei, mai am una, foarte simplă, de natură pur materială: îmi pun pâine pe masă şi din banii acelor oameni, ci nu din banii pe care îi produce ministerul, pentru că nu am aflat încă faptul că MCC se autosusține, ca salarii, diferențiate fără măsură între consilierii publici şi consilierii demnitarilor, din drepturile de autor al marilor oameni de cultură care îl administrează politic.

După discuțiile mele cu domnul secretar de stat al culturii scrise, poet şi dumnealui într-o tinerețe pe care nu aş dori-o să fi fost foarte îndepărtată, şi după intervenția care mi-a afectat „cariera" profesională, am aflat că, în ceea ce priveşte cartea şi revista, s-a luat în discuție renunțarea la metodologia acelui Fond Cultural Național, cu care nu am nimic, în principiu. Eu vorbisem despre funcționarea deficitară a acesteia într-un context nespecific. Mai mult, reprezentanții MCC s-au întâlnit vineri, 10 februarie, cu editorii. Adică, două dintre cererile intervenției mele au fost deja parțial rezolvate. Vedem că se poate, important este ca scriitorii, indiferent de forma asocierii, să ceară aceste lucruri, să nu rămână supuşi imobilismului nostru autohton. Un singur lucru am mai solicitat la acea festivitate de premiere: să li se permită editorilor să vină cu acelaşi tip de dosar cu care veneau până acum la MCC. Dacă se va rezolva şi asta, mă voi declara mulțumit şi voi fi de acord să fiu repre-

zentat de cei care acum se simt ofensați de aiurea, fără nici un fel de motiv. Sunt ai mei, așa cum eu sunt al lor…

Dosarul cu pricina abia de fusese învățat. Se poate însă renunța la cele două tipuri de fişe de calcul, purgatoriu prin care treceau de aiurea, plătindu-se de acum încolo, ca regulă, numai factura tipografică, în limitele subvenției obținute, şi un procent cuprins între 5 şi 10% pentru drepturi de autor, inclus, de asemenea, în suma aprobată. Ar fi destul de vesel ca până la urmă să îmi fie primite oficial toate cele trei propuneri, dar pe mine să mă sancționeze. Aşa că e bine şi foarte eficient să fie propunerile dumneavoastră…

Total încredințat de realitate, afirm sentențios: spun adevărul, deci exist. Dumneavoastră, domnilor, trăiți acest adevăr. Grăbiți-vă să existați! Dacă nu, veți rămâne din nou cu o convingere familiară: s-a făcut încă o lege, un fond, o procedură, care au legătură organică, esențială, cu viața dumneavoastră, fără ca nimeni să vă întrebe nimic.

site-ul literar www.poezie.ro, 17 februarie, 2006

Puternicilor din Ministerul Culturii şi Cultelor

Puterea pe care o exercitați asupra mea nu este a dumneavoastră, nu vă aparține ca natură, v-a fost dată cu mâna unor oameni dintre care eu însumi fac parte, aceeaşi pe care am încercat să îi apăr de măsurile dumneavoastră grăbite şi nu neapărat rele. Dumneavoastră aveți importanță acum doar pentru că alții de dinainte s-au dovedit a fi răi…

Dacă ne luptăm, nu vă mai folosiți de oameni mai mici decât dumneavoastră, aceştia nu au nici măcar felul transparenței mereu invocate, ei sunt transparenți până la inconsistență. Înțeleg că trebuie să vi se supună, dumnealor fiind opțiunile dumneavoastră de a vă reprezenta, fiindu-vă datori pentru asta, numai că sunt mult prea fragili pentru mine, şi în minister, şi în spațiul public, şi pe stradă. Nu fac decât să mă ducă la dumneavoastră mult mai îndârjit decât aş fi fost dacă mi-ați fi stat de la început înainte şi am să vă găsesc ascunşi după aceste perdele franjurate.

Spre deosebire de alții care s-au luat în vreun fel de cuvintele mele, beneficiați de o simpatie inițială, pe care o voi converti, pentru confortul meu din timpul disputei, în energie şi voință. Sunteți atât de naivi în această întreprindere, încât nici nu v-ați gândit să evaluați consecințele fiecărei tabere, adică la ceea ce are fiecare dintre noi de pierdut. Aceasta nu ar fi trebuit să vi-o spun, era un secret militar, luați-o ca pe o dovadă a bunelor mele intenții!

Niciodată nu voi accepta o nedreptate măsurându-mi obrazul, iar simpla opțiune o voi pedepsi

foarte aspru. Oarecum, sincer vă spun, m-ați surprins cu pedeapsa la care v-ați gândit… Numai că propria mea condiție, de natură genetică sau poate superioară acesteia, nu îmi permite să fiu judecat fără vină şi nici să accept o pedeapsă.

Nu voi juca în jocurile dumneavoastră, decât dacă, pentru un joc la care mă supuneți, veți învăța să jucați performant trei jocuri de-ale mele. Politicieni sunteți, politică veți avea. Poate sunteți încurajați de faptul de a mă vedea sau de a mă şti singur. Armata mea va intra în această luptă numai când eu voi fi rănit, până atunci ea se odihneşte în Dumnezeu. Exact din acest motiv o şi am în urmă, nu procedez ca dumneavoastră, punându-i pe alții să lupte în locul meu. Inclusiv ca inamic v-aş fi respectat mai mult dacă ați fi fost vizibili în această confruntare.

La sfârşit, am să vă tăvălesc prin miere, într-un desfrâu al inteligenței, după care am să vă bat cu perini, aceleaşi pe care ar fi trebuit să dormiți liniştiți lângă mine.

al dumneavoastră consilier

www.agonia.ro, 23 februarie 2006

Gândul lui Gheorghiță sau despre cum piticaniile sar peste nivelul gardului pentru a putea să spună şi ele ceva

Prostul se simte bine când vorbeşte de aiurea despre Ministerul Culturii (şi Cultelor). Iar dacă mai este şi cineva care să îi afle produsul inefabilei gândiri, atunci înseamnă că el, deficitarul, există. Toată tinerețea a trebuit să mă feresc de patetisme, altfel aş fi semnalizat nişte lucruri care nu mi-ar fi folosit niciodată la nimic... Prin acest titlu, însă, tocmai acum, la despărțirea de ea, m-am împotmolit în semnătura lui Gheorghiță, care se regăseşte printre acei "responsabili" previzionați de întâmplare, care trebuiau să scrie despre cultura din România, deşi dumnealui se proiectează ca posibilități numai pe cultura instituționalizată. Remarcăm modestia.

Nu îmi mai convine să văd mereu cum oamenii înjură de aiurea, fără o realitate de la care să plece, doar pentru că aşa are cineva ca normă la ziar. Dacă aceste acuzații ar fi reale, eu aş fi primul care le-ar susține. Şi, mare oportunitate profesională a ziariştilor, acestea ar fi destule! Ghinionul este că proştii sunt prea mulți ca să poți să stai de vorbă cu fiecare în parte. Mulți, mici, nervoşi.

Într-un articol din 16 august 2005, domnia sa, mărunțelul, propune un titlu, „Ministerul Culturii şi Cultelor, un sat fără câini", în care nu comunică nimic, paşi drepți şi apăsați pe aer, text care pare menit să o sensibilizeze numai pe B.B. în legătură cu dispariția câinilor bucureşteni, articolul este însă pregătit să inducă un

anumit exercițiu rațional... Ca un adaos la trimiterile spre ideația rurală. Noi credem că individul a recuperat doar pentru o scurtă satisfacție interiorizată sintagma încetățenită, din conținutul căreia rămânându-i numai forma.

În 3 septembrie, alaltăieri, de pe litoral, datorită stării nefavorabile a vremii, neliniştit şi pus în situația de a face dovada masculinității sale crizate într-o cameră probabil neaerisită, gândul lui Gheorghiță se întoarce sinucigaş în sine cu o speculație de-ți provoacă râsul. Am să revin cu un comentariu dar şi cu o metodă prin care să ne putem da seama de toți papagalii de prin țară, fără cunoştințe obligatorii de ornitologie. Dumnealui zice că eu, în numele MCC, am enumerat pentru agenția Mediafax revista "Viața Românească" în rândul revistelor subvenționate. Este deducția duioasă a creieraşului său. Mediafax a primit, prin e-mail, întreaga listă, din simplul motiv că s-a interesat de aceasta, alături de alte câteva instituții de presă, declarația mea vizând cu totul alte aspecte, fiind citată, doar cu respectiva ocazie, corect. Modificarea citatelor este o meteahnă a editorilor de acolo, pentru a-şi arăta unii altora că există.

Problema este cu totul alta însă, mult mai aproape de rahitismul pe care îl sugerez. Semnatarul, nu prea trecut de vârsta la care îl omoară complexele, încearcă să îşi depăşească anumite neajunsuri şi să îşi prelungească speranța de viață alături de o editoare de la mai la deal numita agenție, prietenă, la rândul ei, cu directoarea acestei instituții. Concubina, care mai verifică din când în când pulsul ziaristului gânditor, susținută la o cafea de conducerea agenției, are neînțelegeri muiereşti cu una dintre colege, exact cu aceea care s-a interesat şi a primit

lista... Adică, în ziarul Gândul, pe care cu onor îl conduce preşedintele Clubului Român de Presă, cel care se autosesizează cât ai zice Popescu la orice încălcare a deontologiei profesionale, se plătesc, prin ricoşeu, umorile dintre două femei în desfăşurare. Am să dau altădată, neprecizat, şi restul detaliilor.

Aşa se întâmplă când doi oameni mai puțin frumoşi socializează erotic, simt nevoia să facă echipă... Între două oftaturi, berbantul, mic, febril şi foarte angoasat, promite să distrugă sursa din minister celei pe care iubita sa nu o poate suporta, având şi câteva rezultate ale acestor umori. Asta, cu atât mai mult cu cât, până la schimbarea puterii, agenția de presă, prin Ioana Chira, acum editor, avea ca sursă în MCC pe chiar Marilena Guga Romanul, o adevărată celebritate a mass-media din România, cu vini nedemonstrată juridic de fiecare dată, ci doar mecanic, prin puterea obişnuinței. Paradigma profesională Marilena Guga, marcă profesională MCC, este acum prezență neîntreruptă în Comisia de disciplină a ministerului. Cum postul de secretar al acestei Comisii Naționale pentru Subvenționarea Culturii Scrise îl ocup în prezent eu, preluându-l de la doamna mai sus denunțată, fără deprinderile incriminate, țin să precizez, şi cum doamna Guga are drept acuză, printre multe altele, în Comisia de disciplină şi un atac verbal de mare violență, încă interpretabilă, la adresa ziaristei repartizate de către conducerea acestei agenții de presă la MCC, strigături pentru care fostul ministru, doamna Mona Muscă, şi-a cerut scuze public, în numele instituției, nu mai este mult până la descifrarea adevăratului gând al lui Gheorghiță, berbantul care îşi ascultă partenera. Chiar citată fiind la minister, ziaristei injuriate nu i

s-a permis de către direcțiunea agenției prezența ca martor în comisia ministerului, amenințată fiind că, în cazul în care va da curs solicitării demnitarilor MCC, cu rezilierea contractului... În plus, editoarea Chira Lina, nici nu o suportă! Curat Caragiale, soro! Într-o schiță în care fumeile vin la serviciu cu polonicele în geantă…

Acum, dacă domnișoara Chira a fost în această perioadă în concediu de odihnă, la fel ca domn Gheorghiță, cumva tot la mare, în aceeaşi staţiune, hotel, chiar în aceeaşi cameră, neaerisită datorită coincidenței, este suficient...

Intelectual, cel care se bagă este nicări. Cultural, doar când mai vine pe la minister, destul de rar pentru a-l lua în considerare. Singura şansă pentru ca noi doi să ne cunoaştem este aceea a unei confruntări directe, pe care i-o propun, zilnic, după 16.30, sub forma unor informații pe care să le transporte direct la redacție. Altfel, aş risca utilitatea.

Şi în alte dăți s-a întâmplat să ne mai întâlnim cu răutățile domniei sale, ambalate în acte jurnalistice, în datorie față de cititor etc., inclusiv democrația... Memoria noastră dar şi asocierea au fost stimulate de o coincidență: „Gheorghiță", în mentalitatea țărănească din Gorj, era apelativul văcarului şi îmi amintesc de faptul că acesta era tot timpul creț. Posibil ca tradiția să se păstreze până astăzi. Evident, fără legătură cu cazul în dezbatere... Dar, ceea ce îmi pare destul de interesant, văcarului satului chiar şi atunci când nu se numea Gheorghiță, tot „Gheorghiță" i se zicea, nume generic.

Când întâlneşti, pe alocuri, căţeluşi cu mare drag în a hănțăni, mai trebuie să te prefaci că îi loveşti, altfel pot să rupă niţel pantalonii, în numele invocatei paze a de-

mocrației, cel puțin datorită durerii de dinții... Mai este şi aspectul imitării câinilor importanți de pe uliță, un fel de început de socializare şi înțelegere a condiției.

Credem că domnul „Gheorghiță", în schimbul unei bucăți de pâine, a înțeles greşit fatalitatea de a te chema astfel şi de a fi specializat, la ziar, în probleme culturale. Nici măcar nu a învățat nimic din logica aspră a unuia dintre şefii săi, nici talentul imprevizibil al lui Mircea Dinescu nu are cum să îl aibă, important poet, omorât, pe alocuri, cel puțin ca sensibilitate, de lătratul democratic.

Pentru că tot a venit mai înainte vorba de proverbe, îi propun atenției acestui mărunțel unul filosofic, peste care se trece, la fel, destul de superficial, un proverb eminamente de specific românesc, zona de nord: după ce că e proastă se mai şi chişă în drum.

În acest text, se taxează, cu reducere, liniştea cu care domnul „Gheorghiță" şi-a aşternut pe hârtia deloc inhibantă gândurile răzlețe. Celălalt plan al său doar mă amuză, ne referim la dialogul dintre 'mnealui şi un alt individ din trust – Bucur de Irinel, pe messinger. În plus, Gheorghiță, cel de la mine din sat, nu reprezenta nimic depreciativ, era chiar o instituție pastorală.

www.agonia.ro, 23 februarie 2006

Contestație

Stimate domnule ministru Adrian Iorgulescu,

Subsemnatul Marius Marian Şolea, consilier în cadrul Biroului Cultură Scrisă, Lectură Publică, vă rog să binevoiți a-mi reevalua activitatea profesională desfăşurată în anul 2005, în vederea modificării notei şi, implicit, a calificativului acordate. Acest demers al nostru a fost cauzat de schimbarea notei din 5 în 2, 51.

În urma unei riguroase autoevaluări, care a ținut seama de: 1 – atribuțiile stabilite prin fişa postului; 2 – volumul şi calitatea lucrărilor, a rezultat că activitatea desfăşurată anul trecut, atât în raport cu volumul global de lucrări ale biroului din care fac parte, cât şi în raport cu activitatea celorlalți funcționari publici din acest birou, nu are cum să fie cuantificată, cu bună credință, cu acelaşi calificativ. Nu există concordanță de natură faptică, actul de evaluare, schimbată între timp, cu note aranjate pentru a da calificativul dorit de cineva, este corespondent unei lipse de logici formale.

Evaluarea activității profesionale din 2005, aparținând domnului Marius Zarafescu, fost director interimar al direcției, şi validată de către doamna Delia Mucică, secretar general al Ministerului Culturii şi Cultelor, conține, atât în ansamblu cât şi în detaliu, numeroase contradicții, o lipsă de congruență, imposibil de explicat şi de înțeles rațional. Aceasta poate fi explicată fie prin lipsă de profesionalism, fie prin rea-credință.

Pe lângă faptul că acum trei săptămâni am semnat de

aducere la cunoştinţă o evaluare pentru aceeaşi perioadă, anul 2005, având nota 5, maximă, schimbată, între timp, cu 2, 51, evaluarea de acum conţine şi o altă contradicţie, de natură inclusiv legală: decalajul dramatic, pentru competenţa şi confortul profesional al unui funcţionar public, dintre calificativul obţinut în două momente evaluative ale activităţii din 2005. Adică: trecerea din statutul de consilier debutant în statutul de consilier definitiv a fost precedată, conform legii, de evaluarea activităţii desfăşurate în decursul unui an de la angajare. La fel, rezultatul respectivei evaluări, făcute de aceleaşi două persoane, s-a concretizat în nota finală 5, calificativ corespunzător/excepţional. În mod paradoxal, din 22 august şi până în 31 decembrie 2005, nota acordată a scăzut în doar patru luni de la 5 la 2, 51! Şi aceasta în condiţiile în care volumul cel mai mare de lucru s-a plasat exact în aceste patru luni, noi având pe lângă celelalte responsabilităţi de serviciu şi Programul Naţional pentru Subvenţionarea Culturii Scrise, adevărata vulnerabilitate a MCC în decursul vremurilor, şi Programul de Granturi şi burse pentru cultura scrisă. În responsabilitatea noastră ca au intrat, la subvenţii, atât titlurile de carte, cât şi publicaţiile culturale. De altfel, statistic, raportat la absolut toată activitatea biroului din care fac parte, lucrurile stau astfel, începând cu 23 august şi terminând cu 31 decembrie 2005, perioada care ne interesează, cea de dinainte fiind consacrată deja ca fiind excepţională…:

Deşi nu sunt convins că numărul lucrărilor repartizate unui consilier, atât din punct de vedere al cantităţii, cât şi al importanţei acelor lucrări, este neapărat o vină a celui în cauză, din 588 de lucrări ale Biroului Cul-

tură Scrisă, Lectură Publică, doamnei Victoria Uneltirii Stoian i-au revenit 69, reprezentând 11,73%, doamnei Gabriela Ciotîngă 151, reprezentând 25,68%, aproape la fel de nedreptățită, domnului Gabriel Matei 13, echivalent a 2,21%, doamnei Marilena Guga 10 lucrări, reprezentând 1,7%. În acestă perioadă de patru luni, pentru care s-a făcut practic evaluarea pe care o contest, eu am avut 345 de lucrări, adrese, cereri, dosare, reprezentând 58,67% din întreaga activitate a biroului din care fac parte.

Vă rog, în consecință, având în vedere discrepanța şi incapacitatea mea, "constatată" prin evaluarea făcută, să dispuneți un control în urma căruia să se constate neîndeplinirea sarcinilor de serviciu, a lucrărilor primite, cel puțin a uneia singure din tot acest noian căruia nu i-am făcut față… Pentru a vă fi mai uşor, am ataşat acestei contestații desfăşurătorul exact cu numărul acestor lucrări şi cu data de intrare a fiecăreia în parte, pentru toți cei cinci evaluați. Despre modalitatea de îndeplinire a sarcinilor de serviciu şi despre comportamentul profesional vom vorbi mai jos, fiind nevoiți, datorită deficitului major de imagine în care ne găsim, cu aportul subordonaților domniei voastre, la câteva retuşuri.

Coincidența teribilă de a avea toți note absolut identice produce o angoasă în interiorul Biroului Cultură Scrisă, Lectură Publică, întrucât, conform notării, omul MCC devine, sub conducerea domniei voastre, un produs de serie, uniformizat, egalizat în mediocritate. Şi cum am învățat la şcoală că oamenii nu pot fi identici, cu atât minunea din MCC este mai mare. Conform nefericitei evaluări, toți patru suntem clone profesionale, după un model găsit sau impus nefericit în ministerul

dumneavoastră…

Numai o evaluare făcută în beznă poate să ne ducă la note şi calificative identice pe toţi consilierii biroului, mai ales cu cât, în acelaşi an, 2005, unii dintre ei au fost perseverent sancţionaţi în Comisia de disciplină a ministerului, iar altora li s-au luat atribuţiile din fişa postului. Îmi este greu să accept că demnitarii care au hotărât asta şi care mi-au încredinţat acel program şi încrederea corespondentă lui au greşit în aşa măsură, rezultată exact din calificativul pentru 2005. În fond, calificativul meu este calificativul guvernării dumneavoastră în Ministerul Culturii şi Cultelor. Nu a intrat niciodată până acum în confortul meu să constat, şi printr-un document care mă vizează direct, că democraţii şi liberalii sunt mediocrii în administrarea puterii. Posibil ca respectiva cunoaştere să fi fost favorizată de faptul că până acum am fost tineri, de acum încolo vom putea să fim maturi.

Întrucât presupun că actul evaluării are importanţă pentru cel evaluat, considerăm că respectiva importanţă/responsabilitate trebuie să fie proporţională şi în ceea ce îl priveşte pe evaluator…

Îmi iau dreptul, onest, de altfel, ca prezenta contestaţie să funcţioneze şi ca scrisoare deschisă. Prin ea voi cere, conform realităţii, revenirea la calificativul de ”excepţional”, ghilimele reprezintă identificarea unei denumiri.

Acest demers conţine trei pagini, la care se ataşează desfăşurătorul cu numărul tuturor lucrărilor biroului (14 pagini), evaluarea cu pricina şi cele două articole. Acribia din urmă se justifică prin temerea de a nu se găsi vreun colaborator dornic să vă facă un rezumat

bineintenționat al prezentei contestații, așa cum am văzut pe pielea mea, a se scuza exprimarea populară, că se întâmplă.

Din respect pentru timpul dumneavoastră nu comentez notele care mi s-au dat pentru fiecare criteriu de performanță în parte. În caz de refuz, îmi voi rezerva această demonstrație într-un alt fel de scris, căreia i se vor adăuga considerații de natură jurnalistică, la fel de corecte precum au fost cele cărora le suport, nemeritat, consecințele.

Nu înțeleg nici acum, cu toate argumentele care îmi sunt oferite în instituția pe care o conduceți, de unde vine aversiunea căreia eu încerc să îi fac față. Eu însumi găsesc această luptă fără miză, oarbă, frivolă şi, cel mai şocant, fratricidă.

Tot ca un semn de împăcare, deşi, vă repet, consider şi astăzi impropriu acest cuvânt, vă rog să primiți cele două texte care stau la baza urmăririi mele disciplinare. Să găsiți dumneavoastră motivele care au alarmat mințile instituției.

Vă rog, domnule ministru, să dispuneți revenirea asupra calificativului maxim, din simplul motiv că aşa este realitatea. Prin absurd, în cazul în care v-ar reproşa cineva că sunteți *părtinitor*, îi puteți răspunde că tot ce mi s-ar putea imputa este numai pentru anul 2006, evaluare care se va face în 2007. Însă eu cred că orice fel de antamare poartă în sine un coeficient de risc…

www.agonia.ro, 6 martie 2006

Scrisoare deschisă

Domnule Preşedinte Traian Băsescu, domnilor directori ai servicilor secrete, domnilor procurori, domnilor preşedinți ai partidelor politice, jurnalişti liberi, România pe care vă prefaceți că o conduc

Domnule Preşedinte Traian Băsescu, domnilor directori ai servicilor secrete, domnilor procurori, domnilor preşedinți ai partidelor politice, jurnalişti liberi, România pe care vă prefaceți că o conduceți şi România în care trăiți este un stat de tip mafiot!

De mai bine de o jumătate de an semnalez, în calitate de consilier al Ministerului Culturii şi Cultelor, Biroul Cultură Scrisă, Lectură Publică, ilegalități care au loc în această instituție. Presa pe care ați promis-o a fi liberă după câştigarea alegerilor a mers până la un punct pe informațiile furnizate de mine, conform legilor în vigoare. Fiecare dintre cei care s-au implicat până acum, şi cărora le mulțumesc, mă anunțau la un moment dat că nu mai pot susține subiectul, că există cineva care le interzice să mai scrie sau să mai vorbească despre acele lucruri. Inclusiv inspectorii Curții de Conturi, repartizați Ministerului Culturii şi Cultelor, au preferat să nu se autosesizeze deşi fuseseră îndeajuns de multe semnale inclusiv în presă. Ştiam că această instituție colaborează foarte bine cu ministerul a cărui activitate financiară o controlează, mărginându-se să mimeze controlul şi chiar sancțiunile, aşa cred şi am argumente în acest sens, pe care le pun la dispoziție. Pentru încălcările succesive ale proce-

durilor de achiziție se dau amenzi ridicole, se fac recomandari conducerii ministerului, trecând complice cu vederea corupția perpetuă. A trebuit să suport toate încercările nevolnicilor din MCC de a mă intimida. Am fost mereu singur, nu am cerut nimănui ajutorul, cu excepția unor prieteni, înțelegând că românii, din rândul cărora fac parte, au încetat de mai de mult să existe pentru ei. Astfel laşitatea îi hrăneşte, fiind deja parte a instinctului lor de conservare şi supraviețuire. Românilor le este de ajuns doar aparența libertății, le place să trăiască chircit. Cu mâhnire am văzut acest lucru inclusiv în elita intelectuală. Eu mă băteam de bună voie pentru supraviețuirea culturii scrise, bugetul acesteia în România lui 2006 fiind 0 lei, o să explic cu altă ocazie al cui este acest proiect, iar dumnealor tăceau, aşteptând hotărârea comisiei de finanțare a Fondului Cultural… Şi au rămas în dublă eroare: nici eu nu am fost învins şi nici ei nu au primit până la urmă nimic, mai nimic în cazul altora, chiar dacă nu s-au arătat a fi de partea celui care trebuia să piardă o dezbatere, după toate aşteptările… Nu are rost acum să transcriu aici istoriile mele cu cei care ar trebui să gestioneze banii publici în ministerul culturii şi cultelor. Nu vreau să mă laud cu victorii mărunte, obținute împotriva unor fragili conjuncturali.

După o prezentare succintă, voi reda articolul din Revista Capital, nr. 13, semnat Viorica Ana Chişu, 30 martie 2006, o achiziție ilegală, în valoare de 22 de miliarde lei vechi, făcută din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, cu ocazia Zilei Naționale a României... Înregistrările documentelor sunt false, antedatate şi intercalate prin registrele ministerului doar pentru a se păstra iluzia respectării Ordonanței 60! Pe de altă parte,

s-au făcut vreodată acele 10.000 de pachete? S-au trimis ele oare tuturor țărilor planetei? Şi care ar fi dovadă? Membrii Comisiei respective, consilieri în Ministerul Culturii şi Cultelor, nu au negociat niciodată cu nici una dintre firmele cu care s-a lucrat, Ordinul de numire a acestei Comisii este emis de către Adrian Iorgulescu, ministrul culturii şi cultelor, la o dată ulterioară, 15 noiembrie 2005, iar procesele verbale care constată negocierile pe care le face respectiva Comisie sunt inclusiv din 4 şi din 9 noiembrie… Cele peste 22 de miliarde sunt alocate de către primul ministru Călin Popescu-Tăriceanu în 3 noiembrie 2005 şi intră în vigoare în 8 noiembrie 2005, data publicării în Monitorul Oficial.

http://www.cdep.ro/pls/legis/legis_pck.htp_act_text?idt=67629

Comanda Ministerului şi Cultelor către Editura „Noi Media Print" este din 2 noiembrie 2005, înainte de negocierea Comisiei, înainte de primirea banilor din fondul de rezervă… La fel, comanda către Centrul Național al Cinematografiei. Comanda către Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi" S.A., 14 noiembrie 2005. Vă reamintesc, Ordinul semnat Adrian Iorgulescu, de înființare a Comisiei de negociere este din 15 noiembrie!… Cel care a înregistrat toate aceste făcături, falsificând date şi poziții în registrul de intrare al Direcției Generale Creație Contemporană, Diversitate Culturală este chiar în Consiliul de Administrație la Coresi şi, într-un singur an, din referent a devenit consilier, apoi director general interimar, poziție de pe care a concurat pentru o altă funcție, mai mică!!!, dar stabilă, şef Serviciu Artele Spectacolului… Totul prin concurs, băiat de încredere. Nu este

un grup de crimă organizată? DNA există? Articolul de primă pagină din revista Capital, pe care domnii procurori nu l-au văzut până acum: **urmează articolul de la pagina 140**.

Probabil că pentru toate aceste lucruri, pe care nu le-am făcut eu, şi pentru notele interne, adresate ministrului culturii şi cultelor, semnate una de către mine şi o alta de către consilierul Gabriel-Florin Matei, redate mai jos, astăzi, 11 august 2006, am primit citaţie la Secţia 2 Poliţie, Biroul investigaţii criminale…

Mai întâi, cele două note:

Nr. 3129, Cabinet Adrian Iorgulescu, 27.07.2006

Notă internă

Domnule Ministru Adrian Iorgulescu,

Cu adevărat cred că puterea corespondentă demnităţii pe care o aveţi nu mai are căi de transmisie în acest minister. Această situaţie este generată, pe de o parte, de toţi ocazionalii angajaţi aici în mandatul dumneavoastră, care depăşesc deja numărul funcţionarilor publici, iar, pe de altă parte, de lipsa dumneavoastră de voinţă. Şi pentru că uneori v-aţi găsit confortul în poezie, vă supun, naiv, atenţiei următoarea formulă: În ministerul culturii şi cultelor, sunteţi un naufragiat care nu cere nimănui ajutorul. Dacă nu este aşa, capacitatea noastră de sinteză fiind insuficientă, pe alocuri, atunci lucrurile pe care le sugerăm noi sunt cu mult mai grave.

Ca angajat al MCC, am prins puţin din mandatul fostei puteri, reprezentată de un partid care nu va fi vreodată agreat de mine, dar aceia ştiau să conducă, sau cel puţin să mimeze această atribuţie. Şi, mai mult, într-

un concept al diferenței specifice, atunci când furau se putea constata acest lucru numai la sfârşit de an bugetar. În ceea ce priveşte conjunctura prezentă, afli de hoție chiar înainte ca ea să se producă. Pesediştii nu erau găinari de duzină.

Din alt punct de vedere, opțiunea pentru relația pe care o am eu acum cu reprezentanții dumneavoastră vă aparține. Evident, nu consider acest act de putere ca fiind maximul capacității dumneavoastră decizionale. În schimb, sunt derutat de potențialul profesional, intelectual şi cultural al celor cu care mă confrunt şi care mă pun zilnic în situația de a nu mă putea bucura de victorie şi de consecințele ei din simplul motiv că mila stimulată spontan de nevolnicia competitorilor mei profesionali devine dominantă oricăror tratamente corecte. De pildă, alăltăieri am primit dispoziție, pe linie de serviciu, bineînțeles, din partea fabuloasei personalități a biroului nostru, domnul Victor Bădoiu, să fac un argument pentru a primi ore suplimentare, în condițiile în care biroul nostru nu mai are obiectul muncii, bugetul fiind 0, activitatea mea/noastră la fel, dar nici nu îi solicitase nimeni acest lucru. Acordarea orelor suplimentare ține de obişnuința instituției, formă de compensare a salariilor mici ale funcționarilor, devenită manieră propriu-zisă de corupție, prin care funcționarul este făcut părtaş la gestul de a-şi însuşi bani necuveniți, pentru a nu mai putea să-şi manifeste în vreun fel libertatea de reacție la hoția generalizată, în toate formele posibile. Superiorii ierarhici au astfel posibilitatea de a face echipă cu aceia pe care i-au adus, persoane de încredere în politicile de management...

Vă rog să îl informați dumneavoastră pe domnul Victor Bădoiu că nu cel în cauză, performerul de după program, decide şi semnează pontajul orelor suplimentare, ci numai superiorul ierarhic. Din alt punct de vedere, aceste ore suplimentare sunt decise discriminatoriu pentru membrii biroului nostru, deşi activitatea este împărțită exact în mod egal, cum sugerez mai sus. Repartizarea diferențiată a lor este însăşi sugestia că ar exista activitate aici, că sarcinile de serviciu sunt îndeplinite prin distribuirea lor funcționarilor publici, chiar şi după programul de lucru. Este ilegal să mi se ceară să-mi dau singur ore suplimentare, când nu am/avem fişa postului şi în situația în care nu am avut o sarcină de serviciu în acest sens. Orele suplimentare nu reprezintă metoda, prin care şefii şi şefuții, îşi răsplătesc şi cointeresează subalternii pentru a face parte din aceeaşi haită, aşa cum nici primele sau salariile de merit nu se dau doar directorilor, şefilor de birouri şi servicii pentru a le răsplăti fidelitatea concupiscentă, aşa cum s-a întâmplat în mandatul dumneavoastră.

consilier Marius Marian Şolea, 27 iulie 2006

Şi cealaltă notă plecată din Biroul Cultură Scrisă, Lectură Publică:

Nr. 3097, Cabinet Adrian Iorgulescu, 25.07.2006

Notă internă

În atenția domnului Ministru Adrian Iorgulescu,

În condițiile în care, în anul 2006, Biroul Cultură Scrisă, Lectură Publică a primit din partea Colegiului ministerului un buget 0 (zero) pentru toate cele 24 de proiecte de manifestări culturale prezentate conducerii direcției, în ziua de 13 iulie 2006, în timpul şedinței direcției generale, organizată săptămânal de către directorul general Demeter Andras Istvan, în care nu se întâmplă nimic, acesta şi-a permis, în prezența a peste zece consilieri ai direcției să amenințe cu desființarea Biroului Cultură Scrisă, Lectură Publică: „Să vedem ce facem, îl desființăm, îl reorganizăm, s-ar putea să nu mai fie birou."(!!!!) Apoi: „V-am dat şase luni de probă pentru a pune lucrurile la punct".

Socotim că această practică este nu doar incompatibilă cu statutul nostru, unii dintre noi cu vechime şi experiență care nu pot fi contestate, dar chiar cu funcția domniei sale, dumnealui fiind numit pentru a administra un domeniu care din toate punctele de vedere, cele care contează profesional, îi este străin.

De fapt, pe lângă atitudinea incalificabilă, pe de o parte, şi, pe de altă parte, pe lângă sugestia că noi, funcționari publici ai statului român, depindem de domnia sa, director adus în minister, cu post rezervat de un partid neromânesc, lucrurile sunt inversate abuziv – noi toți le-am dat aceste luni dumnealui şi şefului de birou, Victor Bădoiu, pentru a-şi însuşi specificul noii lor activități, remunerate de contribuabil, într-un coeficient satisfăcător...

Domnul Victor Bădoiu, fost cercetător în sport, dar fără condiție corespondentă, câştigător, de asemenea, al unui concurs viciat, a cărui lucrare a fost cotată cel mai

slab dintre toți candidații, recuperând fabulos la oral, în condițiile unui autism profesional probat în exces în Ministerul Culturii şi Cultelor, şi care îndeplineşte profilul cultural, psihologic şi profesional al angajatorului, sau, cel puțin, al preşedintelui comisiei de concurs.

Domnule Ministru Adrian Iorgulescu, noi suntem funcționari publici şi problemele noastre de serviciu, în aceste condiții, sunt de interes public. În consecință, care este responsabilitatea publică a ministerului pe care îl conduceți față de cultura scrisă din România?! Este o întrebare justificată, pentru că este posibil ca domnia voastră, în necunoştiință, să nu puteți aplica punctele din programul de guvernare aferente culturii scrise...

Biroul Cultură Scrisă, Lectură Publică

Consilier Gabriel-Florin Matei

Ce s-a întâmplat, tot pe scurt, absolut incredibil, specific anilor 50, cu această citare a mea la Poliția Sectorului 1, secția 2, strada Arhitect Ion Mincu, nr. 15, dosar penal nr. 810669:

În data de 11.07.2006, Victor Bădoiu mă deleagă la festivalul Internațional „Nopțile de Poezie de la Curtea de Argeş", hotărâre pe care directorul general Demeter Andras Istvan o contrasemnează tot în 11.07.2006. Joi, 13 iulie 2006, sunt programat la casieria ministerului pentru a ridica suma corespondentă delegației, cazare şi masă. Mi se spune să fiu acolo la ora 15.00 fix, să nu cumva să

ajung mai târziu pentru că se va închide şi va trebui să vin ziua următoare, ziua plecării la Curtea de Argeş, dar nici mai devreme cumva, pentru că nu ar şti casiera dacă ar fi putut să fie onorate toate plăţile programate în ziua respectivă şi, în consecinţă, ar fi fost posibil să nu poată să îmi achite dispoziţia de plată. Evident, nedorind să pierd o zi, sunt la ghişeul casieriei la ora indicată. În faţa mea mai erau două persoane. Rămân ultimul, mi se face plata şi sub banii corespondenţi delegaţiei, în cutia metalică de sub partea culisantă, văd/zăresc bacnote, EURO. Îi spun imediat casierei, dumneaei se miră, îi arăt banii şi îi introduc în spaţiul ei vizual. Nu trec trei-patru minute şi poliţiştii aceleiaşi secţii 2, domnii Deli şi Hărjaliu, erau ajunşi la respectivul ghişeu, de parcă ar fi fost teleportaţi, asta în cazul în care nu ştiau deja ora la care mi se va face mie plata… Începe procedura! Declaraţia pe care unul dintre inspectori făcea mari eforturi pentru a mi-o dicta, nu în formă ci în conţinut, spunându-mi ce şi cum s-a întâmplat!!!, nu a produs nici un efect pe loc… A urmat solicitarea de a răspunde poligrafului, solicitare acceptată cu mare pasiune. Greşit, mi-au explicat ulterior nişte avocaţi, aparatul nefiind o probă, putând fi uşor programat…

În ziua de 9 august, alţi doi anchetatori, inspector Dorin Ciobanu, însoţit de o agreabilă colegă, se prezintă la ministerul culturii şi îmi dau o citaţie pentru ziua de astăzi, 11 august, convenind ora 10.00, citaţie în care nu este specificată nici calitatea în care sunt chemat la poliţie şi nici cauza!… Numai faptul, foarte onorant de a fi citatul numărul 1 de pe teritoriul sectorului 1, până la aceasta dată, în România... Pe ce captură este gata să

pună mâna Poliția Română. Îi vor fi spălate astfel toate parteneriatele...

Am hotărât să iau cu mine o echipă de la Ştirile Postului B1 TV, redactor George Mihalcea, având mai multe argumente să cred în independența acestei televiziuni, iar domnul mai sus pomenit s-a dovedit a fi unul dintre ziariştii care s-au implicat în conflictul meu cu structura coruptă a ministerului culturii.

La ora indicată eram în sediul poliției. Filmările de afară au fost observate din interiorul clădirii şi după o tentativă a unui agent de serviciu de a cere socoteală am fost introduşi la comandantul adjunct. I-am explicat, protocolar, motivul prezenței acolo. Imediat după acest preludiu am pornit în căutarea anchetatorilor mei, față de care aveam o nestăpânită dorință de comunicare. În biroul cu pricina, scris în citație, 19, mare surpriză, nu mai era anchetatorul. Mi s-a spus că este în concediu!!!! Alaltăieri îmi fixase întâlnirea. Când am reamintit acest lucru, colegii săi mi-au spus, găsind un răspuns, încadrat de stânjeneală infantilă – „de fapt, este la spital, cu soția". A trebuit să cedez, înțelegând situația şi emoționat de efortul colegilor pentru a-l acoperi. Celălalt inspector, domnul Lupu, s-a făcut că are treabă prin zonă, a ieşit, a intrat prin biroul respectiv, apoi a dispărut cu totul… Nici vorbă de vreo declarație. M-au lăsat unei tinere doamne, aceeaşi care venise şi la minister, căreia i-am explicat că aş putea să fiu acuzat de orice, dacă nu este specificat în citație, că se expune unui mare risc dacă rămâne în imediata mea apropiere şi alte asemenea prețioase informații. Una peste alta a fost o secvență din mari comici ai ecranului, eu căutându-mi

fără succes anchetatorii prin sediul poliției. Astăzi au fugit, să vedem ce vor face tura viitoare.

Voi reda contestația, plângerea, lăsată la secția 2, înregistrată cu numărul 804138 din 11.08.2006:

Domnului Comisar Mihai Marius Voicu

Contestație, plângere

Subsemnatul Marius Marian Şolea, consilier în Ministerul Culturii şi Cultelor, contest procedura de citare în secția 2, pe care, cu onor, o conduceți, din următoarele două motive:

nu e specificată nici calitatea pentru care sunt chemat aici. Şi nici cauza, doar un număr de dosar penal… În consecință, dacă tot acționați împreună cu instituția la care lucrez, Ministerul Culturii şi Cultelor, vă rog să vă clarificați, într-o şedință comună, motivele pentru care eu ar trebui să fiu foarte speriat.

Solicit o altă citație. De astăzi sunt în concediu şi voi fi de găsit la Agigea, Stațiunea de cercetări marine Ioan Borcea, unde organizez festivalului de literatură poezie.ro, ediția a treia. Adică, acolo pot fi şi arestat, dacă veți considera oportun.

Nu am naivități în ceea ce înseamnă colaborarea între instituții în cadrul statului de drept din România, dar procedura, omeneşte vă spun, este absolut rudimentară.

Cu toată considerația care vi se cuvine,

Semnătură Marius Marian Şolea, 11.08.2006-08-12

Anexez citația datorită căreia m-am prezentat în secția dumneavoastră şi o biografie din care vă rezultă întreaga mea activitate infracțională.

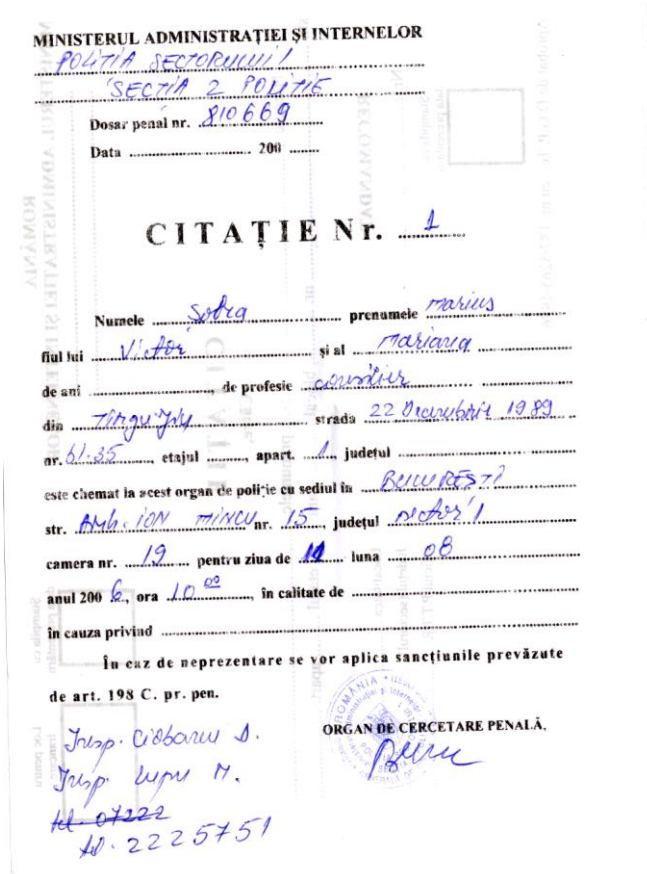

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ŞI INTERNELOR
POLIȚIA SECTORULUI 1
SECȚIA 2 POLIȚIE
Dosar penal nr. 810669
Data ..... 200 .....

CITAȚIE Nr. 1

Numele Sotia prenumele marius
fiul lui Victor şi al Mariana
de ani ..... de profesie comerciant
din Târgu Jiu strada 22 Decembrie 1989
nr. 61.35 etajul ..... apart. 1 județul .....
este chemat la acest organ de poliție cu sediul în BUCUREŞTI
str. Mih. ION MINCU nr. 15 județul Ilfov
camera nr. 19 pentru ziua de 11 luna 08
anul 2006, ora 10⁰⁰, în calitate de .....
în cauza privind .....

În caz de neprezentare se vor aplica sancțiunile prevăzute de art. 198 C. pr. pen.

ORGAN DE CERCETARE PENALĂ.

Insp. Ciobanu S.
Insp. Lupu M.
tel. 07222
tel. 222 57 51

Biografie Marius Marian Şolea

Web: www.solea.bravehost.com şi www.solea.ro

E-mail: marius_marian_solea@yahoo.com

Studii:
Şcoala primară şi gimnazială în Bumbeşti-Jiu, județul Gorj.
Clasele a IX-a şi a X-a la Grupul Şcolar Gheorghe Magheru, Târgu-Jiu.

Clasa a XI-a la Şcoala Normală Spiru Haret, Târgu-Jiu.
Clasa a XII-a la Grupul Şcolar Ion Nistor, Vicovu de Sus, județul Suceava, absolvit în 1994 cu media de Bacalaureat 9,85.
Din 1994, student la Facultatea de Teologie Ortodoxă Iaşi, Secția Patrimoniu Cultural – Restaurare-Conservare carte, absolvită în 1998, media 8,22, licențiat în Teologie şi Arte Plastice.

Lucrarea de licență: Scrierea hieroglifică – premisă si reprezentare a civilizației egiptene, media 9,18.
Activitate:
Din 1990, articole, recenzii, critică literară şi poezie în reviste şi cotidiane în număr de peste 25.

1993 – 1996 – colaborator Radio Târgu-Jiu

1994 – colaborator la Radio Contact Iaşi, Radio Iaşi, Radio România Actualități, Radio România Cultural.

1998 – colaborator Radio Trinitas.

1995 – 1996 – redactor-prezentator la TVR Iaşi.

1995 – participări la congrese şi simpozioane cu prezențe internaționale.

1996 – 2000 – Preşedinte al Mişcării Europene, filiala Iaşi.
2000 – 2002 preşedinte al Fundației Culturale Albastru.
2001 – membru în colegiul redacțional al Revistei Brâncuşi.
2001 – redactor-şef al "Gazetei de Gorj".

2003 – 2004 – editorialist Radio Târgu-Jiu.

2003 – până în prezent – colaborator al revistelor Gorjul de azi, Tribuna Învățământului, Reflex, Calende, Viața Românească, Literatorul, Hyperion, Scrisul Românesc, Est, Poezia, Feed Back, Timpul, Convorbiri Literare, Luceafărul, Cronica, Origini, Poesis, Contemporanul – Ideea europeană, Bucovina Literară etc.
august 2004, consilier în Ministerul Culturii şi Cultelor
septembrie 2004, doctorand în biologie, Universitatea Al. I. Cuza din Iaşi

octombrie 2004, membru în Colegiul redacțional al "Cugetării Europene", publicație a secțiunii române a Mişcării Europene

din august 2005, consilier personal al preşedintelului secțiunii române a Mişcării Europene

Versuri pe albumele Paulei Seling, Ştii ce înseamnă?, 2001, şi Marcelei Buruian, Nu sunt Albă ca Zăpada, 2001. Prezente şi pe compilațiile Romantic şi Fantastic Hits
Organizator al Festivalului de literatură poezie.ro, Agigea 2005, ediția I, Putna 2005, ediția a II-a, Agigea 2006, ediția, a III-a.

Coordonator al antologiei poezie.ro, „Ultima generație, primul val", Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2005

Activitate editorială:

1. „Mereu secunda, mereu şi Dumnezeu”, Editura Alexandru Ştefulescu, Târgu Jiu, 1995
2. „Universul din piatră”, Editura A 92, Iaşi, 1996.
3. „Paşii de sub simț”, Editura A 92, Iaşi, 1997.
4. „Semantice umbre”, Editura Junimea, Iaşi, 1998
5. „Cobilița cu furnici şi alte proceduri”, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1999

6. „Lungul poem haiku de o mie de strofe”, Editura Albatros, Bucureşti, 2000

7. „Blestemul bărbăției şi alte imagini sociale”, Editura Eminescu, Bucureşti, 2002

8. „Un peşchir şi o țâră dragoste”, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2004

9. „Contemporan cu Dumnezeu”, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2005

10. ”Graiul vostru, viziunea țăranului din Gorj asupra lumii”, editura Eikon, Cluj-Napoca, 2006;

11. „ Crimă şi pace bună”, roman, Editura Paralela 45, Piteşti, 2006;

12. „Antologia proză.ro”, Editura Paralela 45, Piteşti, 2006.

În pregătire:

„Liber” (poezie)

„Ministerul groazei, demnitarii crimei”, singur în mijlocul haitei, jurnal de serviciu

„Bă, românii mei” (publicistică)

„Femeia care se târăşte” (nuvelă)

„Idei întâmplătoare”

„Jurnalul definitiv” (eseistică)

Din noiembrie 1998 – membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Scriitorii care au făcut referințe despre volumele publicate:

Mihai Ursachi, Ioan Holban, Ion Popescu, Cezar Ivănescu, Simion Bărbulescu, Corneliu Ştefanache, Şerban Alexandru, George Bădărău, acad. Constantin Ciopraga, Nicolae Dragoş, George Ţărnea, Lucian Vasiliu, Alexandru Andriescu, Alexandru Husar, Gloria Lăcătuşu, Nicolae Diaconu, Valentin Taşcu, Eugen Velican, Adrian Păunescu, acad. Matilda Caragiu Marioțeanu, Ion Filipoiu, Florin Lăzărescu, Ioan Adam, Eugen Lucan, Ioan T. Morar, Bogdan Alexandru Stănescu, Aureliu Goci, Horia Gârbea, Dumitru Matală, Andrei Milca, Costin Tuchilă, Victoria Milescu, Eugenia Țarălungă, Daniel Corbu, Liviu Ioan Stoiciu, Florea Miu, Călin Cocora, Ion Bogdan Lefter, George Mihalcea, Marin Mincu, Ştefania Mincu, Radu Voinescu, Tudorel Urian şi alții.

Domnul George Mihalcea a montat materialul filmat pentru ştirea care ar fi trebuit să intre la ora 19.00, anunțându-mă în acest sens. Ştirea a fost cenzurată şi bănuiala mea este că acest lucru a fost făcut prin intervenția cuiva din Ministerul Administrației şi Internelor, o înțelegere cu directorii sau chiar cu patronii acestui post tv, genul de înțelegeri reciproc avantajoase, care leagă statul de drept…

Spirala MISA de cultură

Ministerul Culturii şi Cultelor refuză participarea gratuită la Târgul de Carte de la Salonic şi finanțează din buget pe cel de la Madrid

O dată cu plecarea emanațiilor evenimentelor insalubre din decembrie 1989 şi cu venirea mitomanilor nevrotici în Ministerul Culturii şi Cultelor, de la această încadrare presupus ştiințifică face excepție perioada de ministeriat a doamnei Mona Muscă şi secretariatul de stat al domnului Ioan Onisei, târgurile internaționale i-au fost încredințate, pe nişte considerente rămase oarecum secrete, doamnei consiler Ana Andreescu. Motivele ar fi trebuit să fie experiența, priceperea, fidelitatea politică şi altele care s-ar putea deduce. Am să argumentez cu altă ocazie toate aceste criterii, limitându-mă acum a spune că profilul doamnei este unul de pesedistă clasică, „şi cu puterea, şi cu opoziția, ca tot românul imparțial", cu efectele dorite, inclusiv cu relaționările corespondente. Toate acestea se întâmplau în condițiile în care bugetul pentru târguri era al Biroului Cultură Scrisă, Lectură Publică, iar doamna Andreescu era angajată a Direcției Relații Internaționale, Reglementări Europene, Armonizare, situație reparată şi intrată în legalitate de curând prin transferul postului, mai puțin a persoanei, în schema Biroului de specialitate.

Doamna Andreescu nu a vizitat până acum Madridul, dorindu-şi, prin evidența lucrurilor, o relație culturală acolo, motiv pentru care domnia sa inițiază, regu-

lamentar, procedeul participării României la acest eveniment.

Realitatea este aceasta: Ministerul Culturii şi Cultelor a ignorat o invitație de participare gratuită la Târgul de Carte de la Salonic, suprafața refuzată fiind de 20 metri pătrați, şi porneşte la cheltuirea banilor publici, închiriere, transport, cazări, diurne, la un alt târg, cel de la Madrid, pentru 10 metri pătrați, suprafața unei gherete, intenție care, psihanalizată, nu poate fi decât o dorință subliminală, ruşinoasă, de a fi înghesuit (ă).

Acestui stand al ruşinii, pentru a i se da o legitimitate culturală infailibilă şi pentru a primi aprobările demnitarilor, în cazul în care aceştia nu cunosc şmecheria, i se ataşează, ca invitați, numele lui Horia Roman Patapievici, director al unei instituții, ICR, abilitată să promoveze imaginea României în lumea culturală, bugetată special pentru acest lucru, şi a lui Alexandru Ecovoiu, autor, printre altele, al unui roman care nu are nici o legătură cu lumea hispanică, exceptând, hotărâtor pentru managementul vizionar al doamnei Andreescu, a titlului – Saludos. Nici măcar nu este o carte recentă, a mai fost lansată de vreo trei ori la asemenea târguri, inclusiv la Leipzig, acum şase ani... Eu nu cred că domnul Patapievici va participa la Madrid, fiind delegat de Ministerul Culturii şi Cultelor, atât timp cât dumnealui este director al ICR... Şmecheria, interioară MCC, ține numai pentru a împăuna nişte hârțoage cu nume importante, cu scopul de a primi, cum am spus, acele semnături care aduc bănuții, după care se trece la înlocuirea „invitaților", sau cel puțin a unuia dintre ei, pretextând diverse motive, cu clienții casei sau cu favoriții mai puțin culturali ai onorabilei doamne consilier. Este posibil să fie chiar Victor Bădoiu, şeful de birou, tocmai omul liberal recent, acest

nenoroc cu cocoaşă al culturii scrise din România, care a sprijinit, cu semnătură, aprobarea proiectului Madrid, cât şi perfecţionarea sus numitei doamne la Costineşti, unde au plecat în aceeaşi perioadă în această vară, să se amelioreze în managementul proiectelor, cursuri INA, plătite, la fel, din bugetul MCC... Este doar o coincidenţă impardonabilă că în aceeaşi perioadă s-a desfăşurat la Costineşti spirala de vară a MISA şi s-a montat şi noul Obelisc.

La un moment dat, acum câţiva ani, la aproximativ un deceniu de la căderea comunismului, când doamna Andreescu era în MCC director de direcţie generală, a transmis următoarea circulară adresată bibliotecilor judeţene. Nu ar fi politicos să o comentez, atrag atenţia doar asupra acumulărilor datorate locurilor de muncă avute în comunism, favorizante a confuziilor dintre Ministerul Culturii şi Cultelor şi Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste... Scris ograf, de filolog.

Către Biblioteca Judeţeană...

Pentru completarea datelor statistice pe care le realizează direcţia noastră, vă rugăm alături de cele cerute anterior să ne trimiteţi şi situaţia bunurilor bibliofile de patrimoniu existente în bibliotecile publice din sistemul ***Consiliul Culturii şi Educaţiei Socialiste*** *(s.n.) dacă este cazul.*

Venind în sprijinul dv. vă trimitem un tip de formular pe care urmează să-l completaţi, menţionând că acest formular se poate completa în formula pe care o trimitem (vezi anexă) sau se poate moderniza şi adăuga la el rubrici după necesitatea fiecărei biblioteci publice.

Ana Andreescu
Director

Participarea la Madrid a domnului Victor Bădoiu ar fi obligatorie pentru că, la o coridă, pe lângă prezențele toreadorului, picadorului şi matadorului, mai este nevoie de cineva...

Am observat de curând că tot ceea ce scriu eu ajunge la cei interesați de administrarea puținilor bani alocați culturii scrise din bugetul MCC după mai mult de jumătate de an şi asta noroc cu domnul Nicolae Breban... În consecință, nu sunt foarte optimist că va interveni cineva în timp util pentru a bloca această cheltuială, în condițiile în care numai din transportul, diurnele şi cazările pentru un târg internațional s-ar putea plăti toate premiile care se dau la târgurile naționale, rămase fără nici un fel de sprijin, inclusiv în textul Legii Culturii Scrise, modificate şi completate prin Ordonanța 24/2006.

Luceafărul, nr. 33, 20 septembrie 2006

Scrisoare deschisă domnului Secretar de Stat Ioan Onisei

Domnule Secretar de Stat Ioan Onisei,

Răspund pozitiv solicitării dumneavoastră telefonice, anterioare şedinţei din 10 noiembrie, când s-a discutat cu angajaţii MCC şi conducerea AFCN despre situaţia în care s-a ajuns în cultura scrisă din România şi despre ce ne-ar mai fi rămas de făcut, să putem să evităm cel puţin atitudinea de sfidare, foarte păguboasă electoral în mentalul românesc…

Fire poetică, ingenios articulată pe un anumit tip de candoare, am considerat că domnia voastră şi-a amintit că 2005 a fost singurul an din existenţa ministerului culturii şi cultelor în care subvenţia pentru publicaţiile culturale şi pentru titlurile de carte nu a generat nemulţumiri în rândul editorilor şi în presă, indiferent de natura ei. V-am rugat să-mi găsiţi un articol nefavorabil acelei perioade, o singură poziţie publică împotriva subvenţiei din 2005. Îmi este necesar acest lucru ca argument istoric al faptului că respectivul Program s-a şi desfăşurat cât timp am fost eu responsabil de el, secretar al Comisiei conduse de domnul Solomon Marcus, din care mai făceau ireproşabil parte: Florin Iaru, Mircea Vasilescu, Ion Pop, Ion Bogdan Lefter, Ştefan Agopian, Mircea Ghiţulescu, Ioan Holban, Marius Sala, Gheorghe Mihăilă, Ion Stancu. Altfel, din sutele şi miile de atitudini, corespondente anilor 2004 şi 2006, rezultă că exact în 2005, cât timp munca mea a reprezentat derularea acestui program, el să nu se fi derulat, situaţie derutantă şi pentru mine,

şi pentru opțiunea domniilor voastre de a considera că o atât de mare instituție, Administrația Fondului Cultural Național, cu mulți angajați pe măsură, poate fi capabilă să aibă şi activitatea dar şi neoneroasa mea eficiență… Conjuncția adversativă nu este folosită greşit, cele două dimensiuni au într-adevăr această nuanță în atare acțiuni de natură financiară, în general vorbind, dar şi în instituția noastră. Precizez acest lucru pentru a nu vă dezamăgi cu generalități. Unde mai punem şi faptul că nu aveam nici un fel de experiență, de pregătire contabilă, nu absolvisem cursuri, nu aveam certificate de competență. Un tânăr absolvent de teologie ortodoxă şi poet în timpul liber, nimic aplicabil în activitatea asta de minister. Țin la accentul pus pe lipsa de experiență, eu nefăcând parte dintre cei cărora experiența le este profund dăunătoare…

Solicitarea dumneavoastră m-a înduioşat vizibil. A fost de neimaginat pentru mine ca onor conducerea ministerului să ajungă să-mi ceară soluții tocmai mie, înconjurată fiind de atâția specialişti pe care îi promovează, le dă salarii de merit, ore suplimentare şi prime chiar şi atunci când se află cu lunile în concedii medicale… Dar cu atât mai mult mă bucură atitudinea şi opțiunea dumneavoastră de formală reconsiderare, eu fiind simplu supraviețuitor al acestei instituții, de uimitoarea favoare ontică bucurându-se în general doar morții. Faptul că m-ați ales acum, dintre toți angajații, şefi de birou, de servicii, directori, consilieri personali, să ofer chiar eu soluții mă întristează întrucâtva, sugerându-mi că primăvara, vara şi toamna se consideră la nivelul conducerii ministerului că nu am randament, că nu ați dorit să vă reprezint în aceste frumoase anotimpuri, chiar dacă uit pentru moment toate eforturile de a mă sancționa numai pentru că am anunțat din ianuarie ce avea să se întâmple culturii scrise din România. Dar nu cred că atât respectivele cicluri ale

onorabilei noastre poziții geografice, cât şi momentul şi caracterul situației să fi fost dominante caracterului sumativ al echipei în care guvernați.

Anul trecut, cum bine ştiți, din încredințarea doamnei Mona Muscă, m-am ocupat într-o singurătate absolută de acest Program al MCC, de la protocolul şedințelor de analiză şi selecție, pentru a nu se face instituția de râs înaintea acelor oameni, minister al culturii rupte-n fund, dar care alocă şi investeşte zeci de miliarde în sine (**acum hoția nu se mai desfăşoară prin sustragerea obiectului, ci prin achiziționarea lui**) şi până la transportul miilor de cărți şi reviste în depozitul MCC, din ce am înțeles dispărute parțial între timp, lucru nu chiar neobişnuit.

În 2005, salariul meu a fost şi de două milioane şi cinci sute de mii lei, apoi a urcat, cu greu, până la aproape cinci milioane şi jumătate, la ora la care vă scriu, din care tot eu asiguram protocolul Comisiei, cât timp aceasta a lucrat la sesiunile de analiză şi selecție, cel puțin trei milioane lunar. Cu cele aproape două rămase îmi împrumutam colegii până la următoarea leafă… Dar ce a hotărât în Colegiu Cabinetul de instrumentişti ai lui Adrian Iorgulescu?! Să fiu dat Comisiei de Disciplină, la propunerea conducerii UDMR a direcției căreia i s-a adăugat şi şeful de la minorități, tot UDMR, devenit între timp, prin concurs, a ținut domnia sa să precizez, directorul Direcției Relații Internaționale, deşi eu tot asta am susținut mereu, neînțelegând de ce concursul este ceva de laudă pentru dumnealor… Adevărat este că după foarte puțin timp directorii instituțiilor naționale au fost demişi tot prin concurs!!! Respectiva hotărâre fusese semnată şi de către Dan Marius Zarafescu, de la Serviciul Artele Spectacolului, devenit în 2005 din referent consilier, din consilier director general interimar, poziție de pe care şi-a organizat concursul pentru postul stabil de şef serviciu, pentru care a

concurat singur şi tot singur a câştigat. Şi tot prin concurs a fost adus de la o agenție de sport şef la Biroul Cultură Scrisă, Lectură Publică Victor Bădoiu, sau evadarea din Neanderthal. Pe lângă multele lucruri pe care aparent nu le înțeleg sunt două în plus: notorietatea de care se bucură vițica Europa şi anonimatul şefului de birou al culturii scrise din România liberală, Victor Bădoiu. Vă propun următoarea reflecție, încadrabilă unei categorii filosofice: dacă se vor întâlni ei doi vreodată, nu va simți fiecare în parte, în condiția lui, un uriaş complex? Şi, mai grav, dacă se va descoperi până atunci un aparat de emisie-recepție prin care să i se comunice Europei că Victor Bădoiu a fost şeful culturii scrise din România, în mandatul de ministru al domnului Adrian Iorgulescu, nu-şi va avorta ea spontan propria condiție, cu maximă distincție?! Traumatizantă eliberare! Aproape am implorat oamenii de cultură din România să vină să-l vadă, nu se plăteşte bilet la intrare, nu e nimic riscant, nu muşcă, nu loveşte, aceste două atitudini culturale specifice s-au rezolvat între timp de la sine. Nici nu vor fi complexați cultural… Numai să-l vizioneze puțin, nici măcar n-are sonor. Pentru statutul dumneavoastră de secretar de stat e mult mai uşor: îl percepeți ca pe o accidentală centură de castitate, dar pentru mine să îl văd responsabil de cultura scrisă română este un exercițiu care ține de fantasmă, de cinismul verde-crud al unui grup de interese.

La propunerea dumneavoastră, semn că ați înțeles multe intimități din măiestria pe valuri a celui mai iubit marinar, căruia îi privesc cu mare veselie de copil cum i se plimbă mușchiul de pe braț pe cârmă şi retur, atunci când, în situațiile delicate, scoate dintr-o cutiuță PNL câte un recent liberal cu spanac în cap şi îl molfăie în admirația infantilă a telespectatorilor, domnul Victor Bădoiu a devenit în Comisia Națională a Bibliotecilor, în care sunt exclusiv specialişti,

chiar reprezentantul domnului Adrian Iorgulescu… Asta e tare de tot! În plus, la votarea celor propuşi tot de dumneavoastră, Victor Bădoiu s-a transformat din nou, a intrat ceea ce este şi a ieşit secretarul Comisiei Naţionale a Bibliotecilor. ☺ S-a consfinţit astfel modul în care s-a alcătuit în acest an respectiva Comisie. Am să vă explic şi dumneavoastră, dacă îmi veţi crea conjunctura.

Primul act semnat de acest potenţial obiectiv ştiinţific a fost un referat prin care mă acuza, tot prin ianuarie, că refuz să dau mai mulţi bani unei edituri, deşi suma era calculată cu scrupulozitate de specialiştii contabili ai ministerului!!! Cei patru subalterni ai dumneavoastră au scris şi ei acolo ce s-au priceput, după creierul lor, în cazul unora, şi după arhitectura caracterială sau de programare politică, în cazul altora. Pentru ce mă acuzau în principal? Şi aici este culmea absurdului, a ipocriziei şi a jegului! – Pentru grave prejudicii aduse imaginii publice a ministerului culturii şi cultelor, eu anunţând, cu ocazia unui premiu literar, ce rezultate vor avea măsurile acestei guvernări de la MCC, dumneavoastră opunându-vă un timp acestora şi nebeneficiind, prin excepţie, de principiul prin care decizia aparţine minorităţii… Una dintre posibilele sancţiuni regulamentare, cea mai duioasă, este sancţionarea salarială… În relaţie cu mine, acest ministeră este în culmea penibilului şi a nesimţirii! Mai mult, tot ce s-a întreprins împotriva mea a culminat, în august acest an, cu fabricarea la Secţia 2 Poliţie, Biroul de Investigaţii Criminale, a unui dosar penal!!!, pentru că am găsit într-un compartiment al ghişeului de la casieria ministerului suma de 500 EURO, restituită imediat funcţionarei de acolo, ulterior această sumă ajungând la doamna/domnişoara Coralia Catană, consilieră a secretarului de stat de atunci, Virgil Nițulescu, pentru că ea ar fi pierdut o sumă similară sau pentru că i s-ar fi furat aceasta, cu o săptămână înainte, vinere în

care, după program, eu nu părăsisem câteva ore bune (exact perioada indicată poliției de păgubită că este intervalul în care s-a întâmplat prăduirea) chiar cabinetul ministrului, pentru a-i lua la mare angajatele, demers reuşit, în scopul unui superior randament profesional, o dată întoarse la început de săptămână în birourile pentru care posedă convenția.

Am fost nevoit de atunci încoace să înfrunt gratuit o profundă criză de imagine, purtat ca un nelegiuit pe la stalinista Miliție Română, supusă unui telefon dat de la Cabinetul ministrului culturii şi cultelor. Aveam la mine o distincție, citația cu numărul 1, primul chemat până la data respectivă într-un dosar penal, eu fiind dovada incontestabilă că Raiul s-a mutat în Sectorul 1, în care, printr-o aiuritoare coincidență, ministerul culturii face umbră de apus broaştelor din Lacul Herăstrău. Numai consecvența unui redactor şi a unui post de televiziune au făcut să nu se poată elibera pe numele meu un mandat de reținere, într-o încercare sifilitică de compromitere a mea şi implicit a lucrurilor pe care le spuneam. Cât au mai putut să râdă colegii de prostia mea de a înapoia acei bani, spre surprinderea inclusiv a casierei! Să înapoiezi cuiva foarte abstract nişte bani care nu erau nici furați, nici împrumutați, ci numai găsiți a fost în ochii tuturor curată prostie! Datorită complicațiilor era cât pe ce să regret mărunta mea onestitate. Aproape toți colegii mă biciuiau cu câte un calcul spontan, prin care îmi spuneau câte salarii de-ale mele sunt cuprinse în respectiva sumă. Concluziile lor au fost de fiecare dată evidente, incriminându-mi forma comună de inocență. Mai mult, unii şi-au blestemat norocul pentru faptul că ei nu se întâlnesc niciodată cu astfel de situații, fiind predispuşi unui cu totul alt risc. Din acel moment, alții au pornit să mă pizmuiască şi mai înverşunat de cât o făceau până atunci, conştientizându-şi cu acea oca-

zie nişte dimensiuni rahitice ale spiritului, apăsaţi de evidenţierea unei diferenţe foarte complexante, cu atât mai mult cu cât deosebirile intelectuale fuseseră vădite în mai multe rânduri. Pe cele culturale şi profesionale nici nu le mai iau în discuţie, în ministerul culturii nu contează oricum…

Apoi, a urmat altă năpastă: femeile au început să-mi cedeze, la nivelul discuţiei, chiar consilierele de la cabinete demnitare, semn că, psihologic, ele resimt acut nevoia reprezentării de facto a bărbatului-erou. Ele conştientizează, totodată, că modernitatea le neglijează în atitudinile lor de forţă existenţială, conjunctural inhibate de statutul de amante considerate astfel de mediu, chiar şi atunci când realitatea nu încurajează o asemenea reprezentare. Când e aşa inclusiv ca adevăr, totul devine, salvator pentru respectul de sine, obligaţie şi responsabilitate socială. Puţin diferit se încadrează nevestele care se simt părăsite în interiorul propriilor lor căsnicii, care vin la serviciu şi pentru a trăi, schizofrenic, o altă căsnicie. Eu am înţeles că a fi factor favorizant unor astfel de redimensionări este riscant pentru cariera funcţionarului public, mă refer la variantele tinere. Cu cele care nu mai contează pentru exercitarea stimulului de socializare este o altă poveste care nu intră în competenţele mele. Acum, în ceea ce mă priveşte, este o derută totală în rândul demnitarilor, nimeni nu mai ştie cu ale cui secretare şi consiliere am colaborat pe vertical şi pe orizontal şi, în consecinţă, nici nu se pot hotărî dacă să mă antipatizeze pentru că le-am încălcat teritoriul sau, din contră, să mă simpatizeze pentru că am reuşit să le vorbesc fetelor de încredere ale „coechipierilor" lor, o nuanţare a paradigmei româneşti cu capra vecinului. Ele între ele, dispreţ profund…

Dacă i-ar da cuiva prin cap, păstrându-se totuşi exterior unei amprentări a cinematografiei indiene, să facă un film cu ce i se poate întâmpla unui funcţionar public din România,

aceşti băieţi talentaţi, puţin cam mimetici dar care ne exorcizează cinematografic existenţa, reuşind să şi câştige importante premii internaţionale, ar intra într-o nemeritată eclipsă. În Ministerul Culturii şi Cultelor, eu am devenit românul absolut, în dimensiunea lui parodică. Şi sunt în continuare ţinut legat de stâlpul infamiei, un paznic care nu are posibilitatea intervenţiei, care poate doar să vadă nişte pitici grăbiţi şi să strige spre nişte contribuabili resemnaţi. În ultima vreme, simt nişte atingeri ciudate, semn că neisprăviţii ar dori să îmi lege şi ochii, dar nu ajung în locul în care trebuie decât dacă se sprijină unul pe spinarea celuilalt. Şi cum eu mă mişc imprevizibil, le afectez echilibrul, simţindu-i apoi cum mi se ating pe rând de zona curajului.

Revenind la scopul introducerii de faţă şi la explicitarea parţială a confortului meu de a comunica afectiv cu dumneavoastră, sunt convins că ştiţi foarte bine, cel puţin datorită faptului că repetatele dumneavoastră intervenţii neutralizau, pentru moment, boicotul continuu al direcţiei financiare a ministerului, care dorea numai să anunţe public sumele repartizate celor două importante programe de susţinere a culturii scrise din România, nu să le şi cheltuiască**...** Nu a comparat nimeni în aceşti ani, scriitori, ziarişti, Curtea de Conturi, sumele care s-au anunţat de către Direcţia Buget, Finanţe, Dezvoltare cu sumele care s-au şi decontat în cadrul acelor programe, astfel încât nimeni dintre potenţialii păgubiţi nu află unde începe consistenta diferenţă… Motivele sunt la îndemâna oricărui nivel de reprezentare şi v-aş jigni intelectual dacă aş avea pretenţia să cred că vi le fac acum cunoscute, tocmai pe dumneavoastră, cel care îmi asiguraţi confortul uman în acest minister. Dacă e prea mare scara istorică la care fac referire acum şi timpul nu vă permite o sintetică evaluare, vă sugerez să aveţi în vedere cel puţin anii 2004, când aţi constat, o dată cu preluarea puterii, dezas-

trul şi 2006, an letal pentru existența acestei instituții în raport cu rolul pe care ea îl are față de cultura scrisă din România, depăşind cu mult ca gravitate ce incriminați dumneavoastră când ați preluat mandatul.

După introducerea pe care mi-am permis-o pentru a evidenția terenul pe care ați făcut solicitarea, redau câteva măsuri în care cred. Puse în practică, au un potențial de a schimba în bine procedura Achiziției de carte şi publicații culturale pentru bibliotecile publice. Nu am să vi le explic, sunteți singurul demnitar, dintre cei cu care am lucrat, care deduce rapid şi exact. Mai înainte însă, am să vă spun cum s-au făcut atât achizițiile cât şi subvențiile, pentru a evita oneroasa rutină: până acum, ministrul sau secretarul de stat identifica femela dominantă din cadrul biroului de specialitate, alternanța fiind asigurată de către doamnele Victoria Uneltirii Stoian, Ana Andreescu şi Marilena Guga, şi îi oferea vânatul editorial al acelui an. Nu aş risca să vă vorbesc despre criteriile respectivei judecăți, nici de organul cu care s-au perceput aceste realități… Convingerea ministerială devenea primum movens al achiziției/subvenției. Apoi se făceau jocurile pe linia secretarul Comisiei – edituri agreate – bibliotecari dintre prietenii vechi, de încredere. Aceştia aflau de la reprezentantul ministerului de la care editură vor trebui să fie titlurile care le vor înnobila rafturile. Astfel, ei răsplăteau prestigiul, onoarea şi decontul participării dumnealor la un astfel de important program național. Editurile avantajate de respectiva selecție dădeau comisionul de respect, după care luau în piept procedura propriu-zisă. Altă politețe, altă cheltuială. Tot acest circ se desfăşoară pe bani publici, nu este un experiment psihologic într-un institut privat de cercetări ale tipologiei umane.

Cum cred eu că ar trebui făcut:

1. În România, orice lucru instituțional începe printr-o circulară, în consecință solicităm conducerilor bibliotecilor județene să ne trimită ce fel de carte doresc să fie achiziționată de către MCC, ca tematică, nu ca edituri, autori, titluri, sau realizare grafică, stabilind astfel un clasament tematic. Domnul Bădoiu prelucrează datele şi doamna Stoian verifică ce a ieşit.

2. Prin mijloacele de informare în masă pe care le are ministerul la dispoziție, inclusiv zvonul şi bârfa, transmitem editurilor noile noastre priorități.

3. La scurt timp, pentru a le convinge conducerile că ne mişcăm repede, le comunicăm că suntem gata să le primim oferta, obligatoriu consonantă cu solicitarea noastră tematică, maximum 20 titluri de editură. În acest fel, are loc o selecție la bază, făcută de chiar însăşi respectiva editură. Va fi creată după un an, cel mult doi, o competiție corectă între edituri, de genul cine are cele mai multe titluri achiziționate, ci nu cine are cele mai multe exemplare dintr-un singur titlu, sau cui îi rămân cei mai mulți bani… La sfârşitul fiecărui an, MCC premiază cu prestigiu editura cea mai achiziționată.

4. Comisia ar trebui să fie compusă doar din bibliotecari profesionişti, nu din scriitori, oameni de cultură din alte domenii, academicieni etc., aparținători inevitabil ai unor amiciții profesionale dar şi ai unor umori.

5. Propun cifra 7 pentru numărul membrilor Comisiei, are multe avantaje de natură matematică. Doi membri să fie directori ai bibliotecilor județene din centre universitare, unul din Bucureşti şi patru să fie din țară, prin rotație sau prin tragere la sorți, dacă nu putem stabili de unde începe rotația. De regulă, indiferent de câți membri are Comisia, tot

cam trei sunt aceia care nu ajung la şedinţă. Cel mai probabil, vor veni cel puţin patru, cinci din şapte, trei vin obligatoriu. În această ultimă situaţie, prezenţa preşedintelui sau a unuia dintre vicepreşedinţi fiind suficientă pentru cadrul legal, deja stabilit în norme, ca întrunire specială a cvorumului. Împărţirea actuală nu are nici o relevanţă care să corespundă unei formule reale, este conjuncturală şi formală, fără corespondenţă în achiziţia de facto a cărţilor şi revistelor.

6. În acest mod, influenţele vor fi foarte mult reduse, controlul este strict, incorectitudinea va fi imediat vizibilă.

7. Stabilirea unui număr minim, rămâne 42, şi maxim de exemplare care se pot achiziţiona dintr-un titlu de carte, aş propune 5 x 42 din simplul motiv că în fiecare judeţ există cam patru-cinci localităţi mai importante.

8. Sesiunile de achiziţie să se termine cel târziu în luna mai pentru că la început de an şi primăvara majoritatea oamenilor sunt mai optimişti, vara sezonul de scandal e mort, iar toamna spaţiul public este ocupat cu evenimente politice, inclusiv europene. Şi până iarna, prin absurd, îi tot rămâne timp funcţionarului să frece hârtiile prin minister.

9. Sunt propuneri care compactizează atât oferta, cât şi selecţia, care, în plus, economisesc bani şi care îi responsabilizează pe cei implicaţi. Cu banii economisiţi din diurne, transporturi, cazări şi plăţi ale prestaţiei din Comisie putem să ne achiziţionăm flori, peştişori de acvariu sau să construim prin clădirea ministerului tot felul de separeuri…

Am şi propunerea cu numărul 10, şi alte lucruri de acest fel, dar aştept să fiu consultat şi de acum încolo.

În iarna lui 2005, guvernarea actuală a publicat o broşură intitulată Cartea Neagră a Guvernării PSD, 2001-2004. La capitolul **Cultură Scrisă**, erau menţionate următoarele nere-

guli, care făcuseră mare carieră în mass-media la vremea respectivă:

Din cauza Regulamentului şi a resurselor care nu prevedeau conflictul de interese, au existat situaţii în care Comisia a atribuit pentru valoarea ştiinţifică a lucrării subvenţii unor membri ai Comisiei. Nu a fost constituită Comisia pentru promovarea culturii scrise în străinătate care avea ca principală atribuţie acordarea de subvenţii pentru traduceri din literatura română şi promovarea acesteia în străinătate. Caracterul permisiv al unor prevederi din actele normative care reglementau această acţiune a condus la operarea de modificări faţă de atribuirile iniţiale (titluri).

Pe parcursul derulării programului s-au înregistrat o serie de disfuncţii legate de aspectele juridice privind procedura de achiziţie dintr-o singură sursă, ambiguităţi şi lacune legislative referitoare la specificul achiziţiilor publice de documente pentru biblioteci.

În cadrul direcţiei de specialitate nu au existat specialişti economişti pentru centralizarea şi verificarea datelor financiare. Compartimentul de specialitate a fost subdimensionat astfel încât volumul de procesare a actelor, de urmărire şi de promovare a fost greu de gestionat, doar 2-3 funcţionari.

Biblioteci şi Lectură Publică

Stoparea Programului Naţional de modernizare a bibliotecilor publice care subsumează proiectul Biblioteca Virtuală Naţională şi Proiectul Catalog Naţional Partajat din cauza organizării defectuoase a licitaţiei;

Deşi conform Legii nr. 186/2003 s-au redactat Normele metodologice de acordare a tichetelor culturale, iar Loteria Naţională a virat către Ministerul Culturii şi Cultelor 0,4% din profitul net, programul nu a fost finalizat.

Tradiții

Reducerea numărului de festivaluri tradiționale din teritoriu din cauza lipsei resurselor;

Nefinalizarea Legii meşteşugarilor care să reglementeze statutul meşterului popular şi al meşteşugarilor;

Subdimensionarea compartimentului „Tradiții" – întreaga activitate fiind coordonată de un singur funcționar;

Eu cred că această lucrare ar trebui retipărită, cu schimbarea doar a referinței temporale şi a titlului, în loc de PSD trebuie trecut PNL. În rest, modificările atentează grav la corectitudinea informării presei din România…

Un exemplar al acestei informări va fi înaintat secretariatului Comisiei de Disciplină a Ministerului Culturii şi Cultelor, iar un altul va fi înregistrat la Cabinetul domnului ministru Adrian Iorgulescu.

consilier Marius Marian Şolea, mereu neoliberal în timpul liber…

Luceafărul, nr. 42 (765), 22 noiembrie 2006

Notă nr. 344, Cabinet ministru, 30.01.07, ulterior, la publicare, a purtat şi numele de a doua epistolă adresată creştinilor din ministrului culturii şi cultelor

Domnule Ministru Adrian Iorgulescu,

Prin Comisia pe care ați numit-o prin Ordinul nr. 2009/16.01.2007 pentru soluționarea contestației nr. 27 din 05.01.2007, privind rezultatul evaluării performanțelor mele profesionale, nu ați reuşit nici de

această dată să respectați actele normative în vigoare, întrucât soluționarea contestației nu a fost făcută în termenul legal prevăzut de lege, 15 zile de la data înregistrării, ci v-a fost comunicată abia în 23. 01. 2007, înregistrată la Cabinetul Ministrului cu numărul 257. Nici în ceea ce priveşte înştiinţarea mea, nu a fost respectat termenul legal, rezultatul contestației fiindu-mi comunicat în 26 ianuarie 2007, după epuizarea acestuia. Comisia, deşi solicitată, nu mi-a dat nici până astăzi Procesul Verbal al şedinței, nici notele trimise de către conducătorii direcției, respectiv biroului din care fac parte...

Ieri, în 29 ianuarie, primesc din partea Direcției managementul resurselor umane, servicii deconcentrate, parteneriate teritoriale un răspuns prin care mi se spune că Procesul Verbal este, de fapt, adresa pe care v-au adresat-o dumneavoastră în 23 ianuarie 2007. Ştiu că încercați mai mereu să aveți umor, nu sunt cu adevărat foarte amuzanți?

Pe de altă parte, pentru ca instituția pe care o conduceți să câştige o zi, nu a fost îndeplinită nici procedura respectării circuitului documentelor de serviciu, eu fiind chemat personal în 26 ianuarie la Cabinetul Secretarului General pentru a semna pe şest cum că aş fi primit rezultatul contestației cu o zi în urmă, adică pe 25, păstrându-se în acel registru un număr de înregistrare pentru această pitică şmecherie. Fireşte, am refuzat, primind documentul numai după ce a fost menționată, cu scris olograf, data comunicării şi data de primire, adică 26 ianuarie, cum era şi în realitate. Anexez în acest sens o copie după fila registrului respectiv. Sper să nu se

falsifice cu totul aceste înregistrări, aşa cum s-a petrecut în urmă cu un an în Registrul Direcției Generale Creație Contemporană, Diversitate Culturală, când o achiziție de 22 miliarde lei vechi a fost făcută prin fals şi uz de fals, când Comisia respectivă a semnat pe blat, neparticipând la absolut nici o negociere, neştiind nici măcar ce produse au fost achiziționate, Comisie care pe hârtie încheia Procese Verbale de negociere încă înainte de a fi numită prin Ordin semnat de către dumneavoastră…

Nici în cazul contestației mele, discuția nu ar mai avea sens, MCC fiind din nou în afara legii, simpla chemare în instanță a instituției îmi va da dreptate. Mai există o singură posibilitate ca eu să accept discuții aplicate legilor în care ar trebui să funcționeze Ministerul Culturii şi Cultelor: numai în cazul în care specialiştii dumneavoastră, unii moşteniți, alți aleşi după o interdisciplinară evaluare, în care, bănuiesc, abilitatea profesională nu a fost dominantă celorlate priceperi, acceptă să le predau aceste legi în care dumneavoastră şi ei înşişi cred că sunt specialişti. Nu dezvolt sugestia celorlalte abilități şi precepte care au dus la angajarea celor pe care mi-i puneți ca paravan, preferând să bănuiesc că veți înțelege ceea ce vreau să spun, folosindu-vă experiența ca raportare la realitate.

În tot acest timp, în care am fost nevoit să rezist presiunii la care m-au supus angajații aceastei instituții, a trebuit ca atunci când acuzam ilegalități financiare să fiu bine pregătit în ceea ce priveşte cunoaşterea legilor specifice, acelaşi lucru întâmplându-se şi pentru domeniul juridic, situații care m-au

binedispus doar într-o oarecare măsură, observând pe parcurs, conform tuturor încălcărilor de lege pe care le-am identificat aici, că performanțele mele depăşeau pe cele ale specialiştilor dumneavoastră. Acum, în această nouă situație, de un ridicol pe care eu însumi îl înțeleg cel mai bine, sporindu-i pe alocuri conotația, este demonstrată, pentru a nu ştiu câta oară, evidența încălcării legii de către Ministerul Culturii şi Cultelor.

Totuşi, pentru a vă facilita încă o dată accesul la valoarea umană a celor pe i-ați ales să vă reprezinte şi la potențialul respectării legii în instituția pe care o conduceți, țin să evidențiez minciunile rudimentare, asumate, sub semnătură, de către cei trei membri pe care i-ați numit în această Comisie, chiar dacă aceştia se acoperă, la rândul lor, de responsabilități, solicitând Direcției şi Biroului din care fac parte punctul de vedere asupra contestației mele, adică tocmai celor care fac obiectul acestei contestații… Aceştia sunt chemați să repete exact ceea ce contestam eu, şi ceea ce repetă ei devine soluționare a contestației. Domnule Ministru, situația pe care v-o prezint nu are nici urmă de rațiune, în sensul utilității fundamentale a acesteia, nu are demnitate, ci rămâne rezolvarea unor caractere scofâlcite, cu ajutorul cărora dumneavostră vă exercitați mandatul. Raportul acestei Comisii este un simulacru, neavând nici Proces Verbal, nefiind luate în discuție, punctual, cele pe care le-am susținut. Se scriu acolo nişte generalități care sunt valabile oricărui angajat de aici, începând cu dumneavoastră şi terminând cu

femeile de serviciu. Apoi, nişte perversităţi inutile, mărunte şi de prost gust! Ce s-a întâmplat, pe scurt, cu demersul dumneavoastră: ministrul, conform legii, a numit o Comisie, aceasta a refuzat să mă cheme la audieri, fiindu-le frică să asculte adevărul, şi au decis conform unor note scrise tocmai de către cei care mă evaluaseră anterior… În jegul moral şi ilegal în care există această instituţie, nu exista posibilitatea ca evaluatorul iniţial să dea alte verdicte, nu ar fi putut să se contrazică tocmai în cazul meu, singurul care i se opune în acest minister să îşi facă mendrele, cel puţin cele de partid, cu cultura scrisă din România… E la fel cu calificativele maxime obţinute de directori, de şefii de servicii şi birouri, menite, legal, tocmai să justifice salariile de merit şi primele trimestriale, ilegale, unele dintre acestea fiind corespondente unor perioade în care aceste neajunsuri genetice nu erau nici măcar angajate în Ministerul Culturii şi Cultelor, sau erau în concedii medicale… Nu ştiu dacă aţi şi dorit ca tot domnii Victor Bădoiu şi Demeter Andras Istvan să vă rezolve contestaţia, dar aşa s-a întâmplat. Să ştiţi că nu îmi este atât de nefavorabilă această situaţie… Deşi eu vă adresam dumneavoastră această contestaţie, în calitate de conducător al instituţiei, baza soluţionării sunt tot notele din Direcţie… Să ştiţi, nu îmi este atât de plăcut umorul involuntar şi penibilul de situaţie în care există acest minister, deşi este posibil să bănuiţi că îmi convine să profesez între caricaturi morale şi profesionale, limitând prin aceste precizări aria de referinţă. Ştiu că acest joc în jurul cozii este una dintre specialităţile acestui

mandat, dar situația este de un comic foarte suferind. Fiecare se acoperă cu dejecțiile profesionale ale celuilat, subaltern, de preferință, astfel rezultă o piramidă, deformată plastic, în vârful căreia dumneavostră existați cu nepăsare, expuneți politici culturale, scrieți eseuri şi şocați presa cu foarte multe proiecte…

După ce această Comisie vă comunică modalitatea corectă, legală, copiind pur şi simplu texte din lege, pentru a vă impresiona, pentru a vă crea un confort şi pentru a vă lămuri domnia-voastră cum se realizează evaluările funcționarilor publici, onorata Comisie trece într-o maximă impertinență, după credința mea, la validarea aberațiilor inițiale, astfel încât decide, citez: "În calitate de secretar tehnic al Comisiei Naționale pentru Achiziția de Cărți şi Abonamente la Reviste Culturale pentru Bibliotecile Publice (numit prin Ordinul ministrului culturii şi cultelor nr. 2248/09.06.2006), domnului Marius Marian Şolea nu i-a fost acordat calificativul maxim (5) deoarece: – au existat dosare care nu au fost înregistrate şi datate, baza de date elaborată a conținut mici erori (implicare superficială), nu a asigurat corespunzător relația cu Direcția Buget-Finanțe.

Adevărul: În acest text se omite pervers că eu, exact prin Ordinul invocat, am fost numit secretar tehnic DOAR pentru achiziția revistelor culturale, nu şi pentru cărți…

În consecință, doar revistele ar fi putut să fie

afectate de către inepțiile care sunt debitate în acest document. Şi, dacă s-a constatat acest lucru, trebuia evidențiat cu documente, corespondente timpului respective, de către şefii ierarhici superiori, aceiaşi care se disculpă acum, dumnealor fiind obiectul secundar al contestației mele şi față de care nu întreprindeți nimic pentru a vă rezulta ilegalitatea evidentă în care s-a desfăşurat în 2006 Programul Național de Achiziții…

Dacă lucrurile ar sta cu adevărat aşa cum vi s-au prezentat s-ar impune următoarele întrebări:

a) care au fost documentele prin care s-au constatat aceste lucruri şi prin care mi-au fost aduse la cunoştință aceste minusuri profesionale?

b) care au fost măsurile care s-au luat în această privință şi care sunt documentele prin care mi-au fost înştiințate?

c) în ce mod a fost afectat acest Program Național prin cele invocate împotriva activității mele profesionale şi care sunt documentele care atestă acest lucru?

d) care au fost acele dosare pe care eu nu le-am înregistrat, numite exact, sau a căror bază de date nu am făcut-o corespunzător? De ce nu s-au nominalizat acestea, nu cumva pentru că nu au ce nominaliza? **O sa vă ataşez o notă internă a biroului, datată 09 august 2006, prin care eu predam dosarele revistelor, cele care prezentaseră până atunci documentația la MCC, exact domnului Victor Bădoiu… Cum se poate vedea foarte uşor, acestea au fost predate, eu urmând să plec în concediu de odihnă, inclusive cu numerele de înregistrare… În**

plus, vă ataşez o copie dintr-un registru personal în care veți putea vedea, la fel, numere de înregistrare…

Domnule ministru, sunt câteva reviste culturale care nu s-au prezentat deloc la MCC cu documentația, renunțând la abonamentele respective, probabil că la acestea se referă şefii mei când vă comunică faptul că nu au numere de înregistrare. Abilitatea lor de formulare nu e de neglijat, dar ar fi trebuit să vă facă această precizare…

Din alt punct de vedere, înregistrarea acestor documente intră în responsabilitatea solicitantului, operatorului cultural. Ştie orice prost acest lucru, mai puțin proştii din Ministerul Culturii şi Cultelor!

e) de ce deconturile au decurs normal pentru aceste reviste neînregistrate şi cum de nu s-au constatat, financiar, deficiențele invocate?

f) care au fost erorile din baza de date?

g) de ce nu au fost prezentate protestele acelor redacții ale publicațiilor culturale, cele neînregistrate şi care sunt, précis, acestea, pentru a lua imediat legătura cu ele pentru a confirma cele susținute de către Demeter Andras Isvan şi Victor Bădoiu. Bănuiesc că aceste două nume au pornit, surprinzător pentru cine i-a teleghidat aici, să apere aceste reviste româneşti…

h) în ce a constat, cum şi când mi-a fost semnalat faptul că nu am asigurat corespunzător relația cu Direcția Buget – Finanțe. Probabil este aceeaşi Direcție prin care sunt încălcate toate rațiunile legale existente, atunci când se face o achiziție publică.

Pe de altă parte, în Normele Metodologice şi în Regulamentul de funcționare a Comisiei nu este prevăzută funcția de secretar tehnic, aceea care mi s-a atribuit mie. În realitate, acestui secretar tehnic i s-au dat prin Ordin de ministru, fără ca dumneavoastră să ştiți despre ce este vorba, **tot ce ar fi trebuit să facă secretarul comisiei, nu secretarul tehnic**. Totuşi, din acest program național de achiziții am reuşit să salvez, in extremis, în ultima zi de şedință, împărțirea onestă a banilor, aceea fiind şi singura şedință unde aveam şi dreptul să particip, repartizată exclusiv publicațiilor culturale. Astfel, nu s-au achiziționat ca regulă generală 42 de exemplare dintr-o revistă şi 3.000 dintr-o alta… Nu au existat regii autonome, edituri în subordinea altor ministere, cu directori numiți de UDMR, care să ia aproape două miliarde din bugetul altui minister, MCC… Rezumatul "Achizițiilor" pentru titlurile de carte se prezintă astfel: două edituri au luat jumătate din banii alocați de către MCC şi restul de 48 au luat cealaltă jumătate. Conducerea Direcției ştia bine că nu putea să concure la aceste aranjamente dacă aş fi fost eu implicat în desfăşurarea Programului, făcând tot posibilul pentru izolarea mea. Vă mai amintiți, cred, că m-ați strecurat în conținutul acelui Ordin în ultima clipă, la insistența domnului Ioan Onisei, care ştia despre cum se desfăşoară lucrurile în Biroul din care fac parte, încă din timpul guvernării PSD, situații consfințite şi consecrate prin comisii de disciplină, ordine de ministru, conferințe de presă etc.

În legătură cu **Promovarea şi dezvoltarea creației contemporane şi susținerea creatorilor,** vi

se comunică următoarele: ”Nu a avut contribuții semnificative în elaborarea actelor inițiate de BCSLP pentru organizarea şi desfăşurarea unor manifestări culturale (întocmirea notelor de fundamentare, răspuns scris la solicitări, sesizări).

Adevărul: Dacă în răspunsul anterior, primit de la Comisia numită pentru soluționarea contestației mele, eu cred că domnia-voastră sunteți tratat cu o maximă ironie, în acesta de acum cei trei îşi propun să fie glumeți, imputându-mi exact ce nu am avut niciodată de făcut, sub acest aspect fiind ținut într-o deplină izolare profesională. Nu am avut repatizate asemenea lucrări, iar **Ministerul Culturii şi Cultelor nu s-a ocupat în nici un fel de acest domeniu al culturii scrise, bugetul acestui domeniu fiind exact 0**.

Eu cred că sintagma ”contribuții semnificative” a fost folosită pentru a vă deruta, mizând pe detaşarea față de cultura scrisă din România în timpul mandatului dumneavoastră. Notele de fundamentare, răspunsurile şi tot ce mai ştiu dumnealor că se întâmplă printr-un minister se fac numai dacă ți se repartizează lucrări în acest sens. Noi nu ne batem în Birou şi cine rămâne în picioare face nota de fundamentare pentru o anumită lucrare, aceasta ți se repartizează… Problema este că ele se reapartizează cui crede Directorul şi Şeful de birou că va acționa conform intereselor sale, este atât de simplu! Cum eu nu răspund la presiunile, influențele şi amicițiile din acest minister, nu sunt implicat în astfel de derulări financiare pentru a nu avea acces la şmecheriile derulate.

În legătură cu **Elaborarea actelor normative specifice culturii scrise şi lecturii publice, a criteriilor şi normelor de aplicare a legilor şi hotărârilor de guvern,** absurdul devine, ca şi în evaluarea inițială, un mediu de respirație al organismelor biologice care produc asemenea texte. **Mi se impută ceea ce nu mi-a cerut nimeni niciodată**! Vă rog să cereți dovezile materiale ale acestor chițăieli prezentate mai sus. Mai departe, mi se impută, din nou, că "nu am avut contribuții în elaborarea documentației referitoare la Normele metodologice privind finanțarea nerambursabilă a proiectelor editoriale prin comandă de stat. Acestea **sunt exact subvențiile** care nu se mai fac în MCC de un an de zile, fiind transferate AFCN, printr-o Ordonanță de Urgență, prin Legea de Abilitare a Guvernului de a emite Ordonanțe.

La capitolul **Stimularea vieții culturale în cadrul comunităților locale şi apropierea acestora de valorile culturii** vi se comunică faptul că asigurarea lucrărilor curente (adrese, memorii, cereri, sesizări etc.) a fost realizată în mică măsură. Implicare şi inițiativă – nivel scăzut.

Adevărul: Domnule Ministru, pentru domeniul cultura scrisă, **Stimularea vieții culturale în cadrul comunităților locale şi apropierea acestora de valorile culturii a lipsit cu desăvârşire**, ca preocupare, **în mandatul dumneavoastră pentru anul 2006**. Nu mi se pot imputa, ca evaluare profesională, politicile ministerului, inexistența acestora! Şi acesta este de fapt un atac subtil la adresa priorităților pe care le-ați avut în 2006…

Spre finalul comunicării, Comisia zice: În privința criteriilor de performanță individuale, gradul de implicare (scăzut) şi inițiativa manifestată în mică măsură explică aprecierea transpusă în notele acordate. Fiecare notă contestată trebuia reanalizată separat, considerând ceea ce susține cel care contestă, nu exclusive ceea ce continuă din orgoliu de cartier cel/cei care mi-au făcut evaluarea.

Domnule Ministru, de ce nu vă spune această Comisie puțin mai exact în ce puteam să mă implic şi nu am făcut-o şi care sunt inițiativele pe care aş fi putut să le am şi mi le-am refuzat?! Dumneavoastră acceptați acest mişto nespecific românilor? Eu nu.

Aceste răspunsuri pe care vi le-a dat Comisia, consultând călăul (evaluatorul), nu şi victima sa (evaluatul), argumentează pentru a nu ştiu câta oară disponibilitatea acestei instituții de a produce jeg, de a minți şi de a se îngropa în dispreț total față de lege, față de interesele pe care ar trebui să le aibă acest minister şi față de cei care ne plătesc salariile. În plus, dacă s-a considerat că atunci când susțin, cer sau doresc lucruri drepte eu nu rostesc adevărul, nici nu îmi mai pot găsi respectul de sine… Până la câştigarea celor care mi se cuvin.

De asemenea, pentru Victor Bădoiu, cel care are în Raportul său de evaluare ca fiind realizări tocmai ceea ce mi se impută şi tocmai ceea ce Ministerul Culturii şi Cultelor nu a avut în nici un fel ca preocupare (!!!), ar trebui ca domnul Demeter Andras Istvan, aprig şi radical apărător al culturii scrise din România în timpul mandatului Adrian

Iorgulescu, să vă facă dovada calificativului dat… **Cu alte cuvinte, cum a reuşit dumnealui să evalueze cu un calificativ maxim profesional pentru Victor Bădoiu ceea ce nici măcar Ministerul Culturii şi Cultelor nu a avut de gând?!**

*www.agonia.ro, 14.02.2007

Notă nr. 351 din 31.01.2006*

Sau a treia epistolă…
Domnule Ministru Adrian Iorgulescu,

Revin pentru a treia oară cu cererea de a-mi fi prezentate, conform legii, copii după documentele interne ale ministerului, cele care au stat la baza răspunsului comunicat de către Comisia pe care ați numit-o pentru analizarea contestației înregistrate cu numărul 27, din 05.01.2007. Este vorba de notele interne ale Biroului Cultură Scrisă, Lectură Publică, nr. 144 din 18.01.2007 şi 219 din 23.01.2006. Ambele sunt la Serviciul Juridic, doamna Mariana Drăgan refuză să mi le dea, deşi încă din 26 ianuarie am solicitat acest lucru. Nu ştiu dacă jocul pe care l-ați conceput este un joc al adevăratei puteri, dar vă asigur, domnule ministru, că este în natura mea să învăț foarte repede toate regulile noi. Sunt convins, după rezultate, că nu ați înțeles mare lucru din toate cele pe care vi le-am adus la cunoştință pe tot parcursul lui 2006, sper ca numai orgoliul să fi fost drept cauză, inclusiv al meu, las loc pentru această

prudență, dar faptul de a mă considera un inamic al acestei instituții vă priveşte.

Din alt punct de vedere, vă rog să faceți în aşa fel încât soluționarea contestației să nu poată fi făcută în baza unor documente pe care le-au confecționat aceiaşi oameni a căror evaluare am contestat-o eu inițial… Mai ales pentru încălcările de lege pe care vi le-am semnalat punctual, ca evaluatori, ca funcționari ai statului român care trebuie să respecte legea şi ca oameni care doresc binele culturii scrise din România, veniți special în acest sens, în timpul mandatului dumneavoastră, în Ministerul Culturii şi Cultelor…

Faceți ca prezentul absurd să nu vă reprezinte, deşi şansele vă sunt foarte reduse, cel puțin dintr-un singur motiv, al neimplicării. Dacă aceiaşi oameni au fost solicitați de către Comisia numită de către dumneavoastră să răspundă contestației mele, am cel puțin dreptul să ştiu documentele elaborate de aceştia. Această penibilă situație îmi este favorabilă.

Domnule ministru, lupta mea în acest minister, pentru lege, pentru cultura scrisă din România şi pentru ieşirea ei din prizonieratul de natură politică în care se află, ar fi putut să se încheie acum, printr-un bun şi firesc început, dar abia acum ea pare să înceapă.

Din primele momente ale venirii acestor oameni aici s-au repezit pe mine, cu referate şi notificări pentru Comisia de Disciplină, cu adrese şi zvonuri împachetate complice pe la cabinete, făcând tot posibilul pentru intimidarea şi pentru îndepărtarea

mea din Ministerul Culturii şi Cultelor, făcând dovada că ştiu foarte bine cine li s-ar fi putut opune… Şi cum am văzut, acela nu aţi fost dumneavoastră.

Vă asigur însă, nimeni de aici nu ţine la acest domeniu şi nu ştie mai mult despre ordinea care ar putea să existe în cultura scrisă. Şi, dacă aţi refuzat să vă fac această dovadă ca aliat, neţinând cont nici măcar de experinenţa MCC în 2005, îmi va rămâne să-mi respect cuvintele ca eventual adversar.

*www.agonia.ro,15.02.2007

În locul jurnaliştilor,
despre ministerul inculturii şi cutrelor

„Organizarea" concursului pentru ocuparea postului de director la Biblioteca Națională a României

Colecția: **puls cultural, scrisoare deschisă**

Domnule Ministru Adrian Iorgulescu,

Cum bine ştiți din notele şi avertizările adresate dumneavoastră de către consilierul Gabriela Ciotîngă, „Concursul" pentru ocuparea postului de director al Bibliotecii Naționale a făcut din ea o victimă a stresului provocat de agresiunile şi intimidările la care a fost supusă de către conducerea direcției, pentru simplul fapt că a refuzat, într-un târziu, să tot facă parte din Comisii care ştiu dinainte cine trebuie să fie câştigătorii unor licitații (prefer această exprimare indulgentă pentru a nu fi nevoit să vă ataşez câteva zeci de documente de serviciu care să-mi confirme afirmația, demersul fiind inutil, aşa cum ați hotărât până acum), fie că este vorba de achiziții făcute de către Ministerul Culturii şi Cultelor, fie că ne referim, în cazul de față, la respectarea legilor în baza cărora funcționăm, a propriilor regulamente de ordine interioară şi însuşi a Regulamentului concursului mai sus menționat. Gestul ei este unul pe cât de simplu pe atât de firesc în cadrul unei instituții care aparține unei administrații centrale din statul de drept, european pe alocuri. Aici, însă, dorința de a respecta legea te relevă

sancțiunilor profesionale, oprobiului mediului din instituție şi tuturor presiunilor pe care le exercită şefii ierarhici superiori.

În acea zi, 5 aprilie a.c., dar şi în cea precedentă, consilierului Gabriela Ciotîngă i-a fost de nenumărate ori rău, două dintre aceste momente petrecându-se chiar în Cabinetul domniei voastre pe când înregistra acele note şi avertizări, solicitându-vă de fiecare dată, cu exasperare, o audiență pentru a vă semnala imposibilitatea ei de a participa la ilegalități, chiar temeiul legal... Nimic însă nu a stat în calea conducerii direcției de a o presa continuu să semeze procesele verbale ale acestui aşa-zis concurs. Mai mult, documentele de serviciu care vă erau adresate, prin care vi se exemplifica exact încălcările legii şi ale Regulamentului, au fost repartizate tot domnului Demeter Andras...

„Detaşările" dumneavoastră de problemele interne ale acestei instituții, de o gravitate extremă, nu vă vor asigura confortul şi nici nu vă vor deresponsabiliza. Un mandat de ministru nu-şi găseşte justificare şi nici nu se sprijină pe cârpe.

Motivul acestei noi note adresate din interiorul biroului de specialitate, este următorul: astăzi, 19 aprilie 2007, la revenirea din concediu, am primit în copie, sub semnătura domnului director general un fel de răspuns la o simplă informare pe care i-o făcusem în scris în ziua de 5 aprilie a.c.

Vă transcriu conținutul acesteia şi copia exemplarului original, peste care domnul Demeter Andras Istvan îmi comunică un fel de înțeles al domniei sale: Domnule director general Demeter Andras Istvan, Începând cu

ora 14.30, o voi însoți pe colega mea, consilier Gabriela Ciotîngă, la Spitalul Clinic de Urgență Bucureşti. Pentru a evita venirea Salvării în fața Ministerului Culturii şi Cultelor... Semnat Marius Marian Şolea, datat 5. 04. 2007

În situația în care era colega mea, cred că vă amintiți că ne-ați găsit pe amândoi în fața uşii comune a celor doi secretari generali, încercând să explicăm cuiva din acest minister întregul înțeles al refuzului ei de a face parte din economia acestui concurs pentru postul de director la Biblioteca Națională, s-a impus ca urgență să o însoțesc la spital din simplul motiv că abia se mai putea ține pe picioare, gestul este unul, din nou, banal, simplu, firesc... Argumentarea legală, lacrimile, rugămințile nu au oprit pe nimeni de aici să înceteze presiunea de tip sovietic. Şi, într-adevăr, dacă nu aş fi însoțit-o eu, puteți să primiți lămuriri de la angajatele Cabinetului dumneavoastră, de la secretariatul direcției noastre etc., chemând un taxi, ar mai fi rămas varianta apelului de urgență medicală, lucru care mi s-a părut nepreferabil pentru însăşi instituție, cu toate înțelesurile care ar fi decurs de aici. Cum în acel moment, domnul Victor Bădoiu nu mai exista în ministerul culturii şi cultelor, fugind chiar în timpul concursului despre care vorbim, dar nu înainte de a se subtitui unui membru al Secretariatului tehnic numit prin Ordin semnat de dumneavoastră, domnealui fiind şi cel care a desigilat plicurile care conțineau proiectele intrate în concurs, nu cred că trebuie să vă explic această formalitate, făcută de cineva care nu avea nici o legătură cu acest Concurs..., cum domnul director general, la fel, nu era prezent în minister în acel moment, singura varianta a fost să-l informez în scris. Din nou, crunta banalitate! De altfel, în

urma analizelor făcute de urgență, datorită stării în care a ajuns la spital, consilierul Gabriela Ciotîngă a necesitat internare, iar, mai apoi, concediu medical.

Pentru că astăzi, 19 aprilie 2007, la revenirea în minister, am primit în copie, sub semnătura domnului director general un fel de răspuns la o simplă informare pe care i-o făcusem în scris în ziua de 5 aprilie a.c. şi nişte lucrări de serviciu cu termen de răspuns depăşit, înțeleg, foarte bine dispus, că vor fi reluate împotriva mea acțiunile de forță, care m-au consacrat şi pe mine şi pe instituția din care fac parte unei nepreferabile notorietăți. Dacă nu pot fi înfricoşat de şefii ierarhici superiori, măcar să fiu pedepsit pentru că nu pot să relativizez, aici, trecerea timpului.

Vă transcriu conținutul acelei informări şi copia exemplarului original, peste care domnul Demeter Andras Istvan îmi comunică un înțeles al domniei sale:

Domnule director general Demeter Andras Istvan,

Începând cu ora 14.30, o voi însoți pe colega mea, consilier Gabriela Ciotîngă, la Spitalul Clinic de Urgență Bucureşti. Pentru a evita venirea Salvării în fața Ministerului Culturii şi Cultelor...

Domnia sa îmi răspunde: „Nu sunt de acord cu imperativul folosit! prin urmare nu aprob plecarea Dvs.!" După care domnealui, probabil evitând adevăratul înțeles al grijii mele față de imaginea instituției Ministerului şi Culturii şi Cultelor, îmi scrie că „salvarea poate dacă se impune să vină în fața oricărei clădiri".

Nu pot să înțeleg unde sesizează dumnealui „Imperativul" într-o comunicare simplă, neutră, fără condiție conotativă. Gramatica limbii române, de partea

mea, condițiile fiind obiective, este foarte precisă în acest sens. Imperativul este un adjectiv (care ordonă, poruncitor) sau un mod verbal personal prin care se exprimă un ordin, o interdicție, un sfat, un îndemn, o rugăminte etc. a subiectului.

Pe de altă parte, propoziția imperativă este o propoziție care exprimă un ordin, un îndemn, o rugăminte etc. Nici nu cred, din cauza unei experiențe personale, că domnul Demeter Andras să se fi referit la notoriul principiu, al rațiunii practice, enunțat de Immanuel Kant, Imperativul categoric, după care obligația morală are un caracter absolut, necondiționat, spre deosebire de cerințele condiționate ale vieții cotidiene. Această certidudine o am uzitând unul dintre principiile logicii, pentru că este exclus ca, în cazul în care domnul director s-ar fi referit tocmai la această paradigmă kantiană, să nu fi fost acord cu gestul meu…

Cum imperativul pe care îl identifică domnia sa nu există în text, şi nu cred că este cazul să insist…, nu există, în mod logic, nici rezoluția în baza căruia a fost hotărâtă ("prin urmare nu aprob plecare Dvs."), printr-o eroare de percepție sau printr-o judecată intenționat oneroasă. Rezoluția este, aşa cum rezultă din scrisul olograf al domnului director, o eroare de receptare/judecată, adică avizul negativ pentru absența mea din minister este nul, cu alte cuvinte, uşor de înțeles, nu îmi pot fi tăiate orele, dincolo de motivarea de natură morală şi practică...

În concluzie, domnule ministru, observând că în condica direcției generale, intervalul 14.30 – 17..00 al zilei de lucru 5. 04. 2007, este menționat ca absență a mea

din instituție, avizată negativ de către domnul Demeter, vă anunț că, în cazul în care îmi vor fi tăiate acele ore sau dacă vor fi identificate ca act al meu de indisciplină profesională, pentru a mi se confecționa vini imaginare cu scopul de a face unii pe aici ce îi taie capul, ce le ordonă politica partidelor din care fac parte sau grupurile de interese economice, voi chema în judecată MCC pentru toate potlogăriile pe care trebuie să le suport în instituția pe care cu onoare o conduceți. În scris.

Domnule Adrian Iorgulescu, dacă veți considera din nou că nu dumneavoastră vă este adresată această notă, vă rog să nu uitați să o repartizați, familial, domnului Demeter Andras Istvan, chiar dacă domnia sa îi este cauză, inclusiv cauză a întregului scandal care a generat-o indirect.

consilier Marius Marian Şolea

www.agonia.ro, 24 aprilie 2007

Domnule ministru Adrian Iorgulescu,

Întrucât doamna Andreea Grecu a solicitat analizarea în cadrul MCC a publicării unui Ordin de ministru pentru aprobarea proiectului de norme metodologice, în vederea lansării sesiunii de finanțare pentru domeniul culturii scrise, solicitare care a fost repartizată pentru un punct de vedere scris consilierilor Gabriela Ciotîngă şi Marius Marian Şolea, vă transmit punctul nostru de vedere asupra Normelor trimise de domnia sa, conținut în răspunsul adresat domnului Demeter Andras Istvan. Vă adresez acest punct de vedere pentru că nu sunt convins că lucrarea de față ar fi putut ajunge altfel la dumneavoastră, dar şi pentru că demersul doamnei director al AFCN vizează un Ordin sub semnătura dumneavoastră.

În legătură cu adresa doamnei Andreea Grecu, înregistrată la direcția noastră cu numărul 970 din 10. 04. 2007, prin care cere doar să se analizeze posibilitatea unui Ordin de ministru pentru aprobarea proiectului de norme metodologice, rezultat în urma unei **dezbateri publice**, care s-a rezumat, conform celor enunțate de însăşi doamna Andreea Grecu, la participarea unei reviste pentru studiul fotografiei şi a unei edituri din Iaşi, vă comunicăm următoarele observații, chiar dacă această solicitare nu există în lucrarea de bază, ci numai în rezoluția scrisă de către dumneavoastră, repartizarea fiind comună celor doi consilieri ai Biroului promovarea creației şi moştenirii culturale scrise, drept pentru care sem-

năm un punct de vedere comun.

La Art. 1 (1) se menționează trei categorii de lucrări (publicații, reviste culturale şi cărți) când acestea sunt, de fapt, două, fără „publicații", acestea fiind, în cazul nostru, revistele culturale. Dacă este vorba de altfel de publicații, **acestea nu intră în domeniul culturii scrise** şi, în consecință, nu îşi au rostul menționării lor în Norme, netrebuind să fie în discuție pentru finanțare, în cazul în care **nu se repetă hotărârea de anul trecut**, de a finanța reviste de artă fotografică şi de arhitectură, acestea două fiind şi principalele beneficiare din 2006 ale Programului desfăşurat la AFCN...

Art. 2 (3) din aceste norme metodologice stabileşte numărul de 15 titluri de carte ca număr maxim propus de către o editură.

De ce această prevedere limitativă şi de ce exact 15? Lipseşte temeiul (cultural, juridic etc.) şi argumentul.

Art. 7 prezintă formularea „şi/sau", nefericită în acest caz. Conjuncția „sau" lasă posibilitatea ca, în cazul în care AFCN anunță organizarea selecției de oferte pe site-ul instituției, anunțul să nu mai fie necesar şi în presă. Cum vizibilitatea unui asemenea anunț este insuficientă, conform experienței, formularea trebuie să nu conțină acest „sau", adică anunțul trebuie făcut şi pe site, şi în presă, chiar cu obligativitatea de a apărea în minim două-trei cotidiene naționale, aşa cum se obişnuia până acum.

Art.14 prevede existența a două Comisii, una pentru cărți şi o alta pentru reviste, deşi cultura scrisă cuprinde şi a cuprins mereu ambele variante pentru acest domeniu. Pe de altă parte, nu există specialist al culturii scrise în domeniul revistelor, care să nu aibă competențe în

evaluarea proiectelor editoriale ale scriitorilor. Şi invers. Această opțiune de a avea două Comisii ține numai de obişnuința internă a AFCN, de a fi câți mai mulți încasatori de bani publici, chiar şi atunci când nici măcar nu se justifică acest lucru. **În instituțiile europene, cota pentru administrarea acestor fonduri este sub 10%,** chirii, salarii, cheltuieli, remunerații etc. În cazul AFCN, aceasta urcă, după calculele noastre, spre 50%... În Europa, atunci când o instituție consumă mai mult de 7% din banii pe care îi administrează, sunt dați angajații afară pe motiv că nu sunt performanți.

Şi dacă, din rațiuni oculte din punct de vedere cultural, s-a hotărât existența a două Comisii de evaluare, una pentru cărți şi o alta pentru reviste, atunci, logic şi legal, ar trebui să se constituie tot două Comisii pentru soluționarea contestațiilor, ci nu una singură, cum se specifică la Art. 22 (2).

Cum este posibil, conform temeiurilor de la AFCN, să se accepte ca membrii unei Comisii de Contestații să se priceapă şi la reviste culturale, dar şi la titlurile de carte?!

Art. 16 (1) menționează foarte precis numărul membrilor acestor Comisii de evaluare, adică „3-11", fără a se reliefa nici argumentul pentru 3, nici argumentul pentru 11, dar nici pentru oricare altă cifră din acest interval, care, prin simpla punere în practică, determină consumul unui fond de bani publici.

Numărul de membrii al fiecărei Comisii ar trebui menționat exact, nu lăsat la voia numirilor nespecificate din punct de vedere juridic. Persoanele **agreate** în aceste Comisii ar trebui specificate exact, cel puțin ca număr.

Tot aici, numirea acestor membrii este ambiguă.

Probabil va fi tot prin Ordin de ministru. Câte sesiuni sunt pe an? Din cultura noastră generală ştim că sunt două, dar acest aspect nu este suficient pentru claritatea unui Ordin de ministru, cum se intenţionează. Pe de altă parte, numirea acestor Comisii ar trebui să acopere perioada unui an, această variantă fiind şi corespondentă exerciţiului financiar.

La Art. 17 (1), ar trebui lăsat un termen, cel puţin de 5 zile, pentru completarea de către operatorul cultural al documentaţiei despre care se vorbeşte aici.

La Art. 21 se vorbeşte despre Lista proiectelor selectate, fără a se specifica modul consacrării acesteia. Atunci când respectivele finanţări se făceau la MCC, exista un Ordin de ministru care cuprindea Hotărârea Comisiei. În acest caz, cine consacră această listă? Directorul AFCN? Are posibilitatea legală? Simpla publicare pe site?! Nu se menţionează nimic în acest sens.

consilier Marius Marian Şolea
consilier Gabriela Ciotîngă

www.agonia.ro, 25 aprilie 2007

Manifestare Ziua Europei
Comunicat

Secțiunea română a Mişcării Europene a militat continuu, din 1990 încoace, pentru o Românie în care societatea civilă, aparatul administrației de stat şi instituțiile în ansamblul lor să fie evitate de foştii comunişti şi de foştii angajați ai Securității, ca poliție politică, instituție declarată de ONU ca fiind organizație teroristă. Aceşti oameni nu mai pot fi scoşi din istoria recentă a României, dar trebuie să rămână ca atare, numai în istorie, sub greutatea condiției nefaste pentru care au optat la vremea respectivă. Prin demnitățile avute şi prin caracterul acestora, au alimentat şi întreținut un sistem dovedit a fi fost criminal. Această intenție a organizației noastre, ca reprezentantă în România a Mişcării Europene Internaționale, ar fi trebuit să reprezinte logica primară a unui stat de drept, numai că anii ulteriori evenimentelor din 1989 au dovedit, şi din cauza unui anumit tip de areactivitate a majorității românilor, că respectivii indivizi s-au insinuat cu aceeaşi eficiență în societatea românească, mimând de această dată, adaptat, forme de organizare şi de acțiune democratice, cu ajutorul cărora respectivele persoane îşi urmăresc în continuare intențiile oneroase, registrul lor de acțiune cuprinzând un amplu domeniu, de la influență şi până la obținerea foloaselor materiale.

Cu stupoare şi revoltă, am constatat, din prima variantă de program al acestei manifestări, prezența celebrei grupări Victor Crăciun – Lucian Radu Stanciu, ca fiind participantă la un aşa-numit „Colocviu cu teme cultura-

le", integrat chiar manifestării organizate de Mişcarea Europeană din România, lucru despre care noi nu am avut cunoştinţă până în momentul primirii formei tipărite a respectivului program. Amănuntele definitorii pentru acest grup de interese pe piaţa sculpturilor lui Constantin Brâncuşi sunt îndeobşte cunoscute, insistenţele noastre ar fi relevate redundanţei, prin simpla asociere a numelor mai înainte menţionate. Insinuarea acestor domni în programul dedicat Zilei Europei ţine de un anumit proiect al dumnealor, insistent şi viclean urmărit, desfăşurat continuu pe teritoriul României, în care au fost atrase persoane de la Academia Română şi până la ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române. „Proiectul" a fost foarte agreat financiar de-a lungul timpului de anumite guverne ale României, sub pretextul unor aşa-numite evenimente „patriotice", „culturale" sau de „dialog" cu românii din Basarabia.

Mişcarea Europeană din România condamnă astfel de practici, avertizându-le ca atare în societatea românească şi, totodată, în mediul european. De asemenea, a fost în responsabilitatea noastră să invităm alături de noi la acest eveniment, care aniversează 50 de ani de la înfiinţarea Uniunii Europene, o parte dintre etniile recunoscute legal în România, pentru a prezenta programe de cântece şi dansuri tradiţionale. Această invitaţie a fost făcută şi prin intermediul consilierilor MCC din serviciul de specialitate al Ministerului Culturii şi Cultelor.

Comunicatul de faţă este necesar pentru că ne respectăm condiţia, invitaţii, instituţiile cu care colaborăm şi persoanele cu ajutorul cărora ne-am întâlnit astăzi aici. Prin această atitudine nu dorim, aşadar, să se creeze confuzii, asocieri de tip mecanic şi nici nu vrem să prejudiciem imaginea respectivului eveniment, a oamenilor im-

plicați în el şi a invitațiilor noştri. Textul de față conține prima formă, obligatorie, de respect. Inclusiv față de adevăr.

Secțiunea română a Mişcării Europene din România nu s-a asociat şi nu o va face niciodată cu aceia care îl târăsc pe Constantin Brâncuşi într-un noroi plin cu bolovani în curs de autentificare, smulşi nemeritat mediului geologic şi transpuşi în holuri şi săli improvizate de expoziție, proces care continuă printr-o înverşunare nefastă a acestor aspiranți la statutul de „specialişti" într-o „brâncuşiologie" de gaşcă, ştiință căreia, pentru a exista îi trebuie inventat însuşi obiectul de studiu…

Deşi mass-media din România a avertizat continuu aceste oneroase tendințe, deşi o întreagă serie de oameni de cultură au făcut apeluri pentru încetarea unor astfel de practici, cerând prin liste de semnături cercetarea şi arestarea celor implicați, aceştia continuă să paraziteze spații publice, acțiuni şi mize culturale ale României. Responsabilitatea este explicit în sarcina instituțiilor de ordine şi legalitate ale României, fie că se numesc acestea Inspectoratul General al Poliției, Parchet General, sau, cel puțin, al unor persoane corupte din cadrul acestor instituții ale statului roman, ezitant ca funcționare. Acest comunicat reprezintă argumentarea faptului că escrocii din România nu vor putea deveni escroci europeni prin intermediul secțiunii române a Mişcării Europene.

07 mai 2007 consilier Marius Marian Şolea

PROGRAMUL MANIFESTĂRII, BUCUREŞTI,
06 mai 2007, ora 11.3O

SALA POLIVALENTĂ

Conferinţă la care participă:
Conf. dr. Corneliu Zeana, preşedinte al secţiunii române a Mişcării Europene;

Prof. dr. Gheorghe Buzatu; Prof. dr. Mihai Ungheanu; Conf. dr. Valeriu Stan; Dr. Mircea Dogaru; Dr. Mircea Chelaru;
Reprezentanţii ai diasporei: POPA Nicolae, New York; CARAGHIARUR Eugen, Montreal; GROZAVU Vasile, Chişinău.

Colocviu pe teme medicale, participă:

Dr. Obstretica Ginecologie NICULESCU NICOLAE; Conf. dr. Cardiopatolog ZEANA Corneliu;

Dr. Primar Endocrinolog SPIROIU Cristina; Dr. Psiholog BREAHNA Doina; Medic rezident PANAITE Bogdan; Medic rezident MURARIU Anca. Expunere de lucrări ale artiştilor:
Petre ACHITENIE; Ionuţ ACHITENIE; Ion GRIGORE, Andrei SOREL, Gheorghe ADOC, Victorita DUTU Studenţi ai Institutului de Arte Plastice;

PROGRAMUL GENERAL

Incinta Sălii Polivalente din Bucureşti orele 11.30 Conferința şi lansare de carte cu tema: România, perspectiva europeană orele 13.00 Colocviu cu tema: Sănătatea, o prioritate europeană orele 11.00/19.00. Vernisaj de artă şi simpozion – Sculptori şi pictori români

Pe esplanada din fața Sălii Polivalente, începând cu ora 14.30 – Muzică şi dansuri tradiționale, aparținând minorităților conlucuitoare din România.

14.30 – Ansamblul de muzică aromână, Asociația aromânilor din România
15.00 – Ansamblul folcloric ucrainean „Zareá" din Bucureşti, condus de către Hristina Larisa Colotelo
15.30 – Ansamblul folcloric al albanezilor
16.00 – Corul Comunității Evreieşti din România „Şira ve Zimra"
16.30 – Corul Bisericii Armene din Bucureşti, cântări liturgice armene
17.00 – Ansamblul Şcolii Populare de Artă „Maria Lătărețu" din Târgu-Jiu, director Viorel Gârbaciu.

După ora 19.00 – Spectacol de muzică şi lumină la care vor participa Anda Adam, Aurelian Temişan, Andreea Antonescu şi Formația de dans Mask. Partea de program pop a fost asigurată prin implicarea în acest eveniment a Federației Române de Taekwondo WTF.

www.agonia.ro, 7 mai 2007

Exclusivitate: Acuzații de fals la adresa Ministerului Culturii

Un consilier al Ministerului Culturii şi Cultelor acuză conducerea instituției de fals în acte şi uz de fals. El susține că achizițiile publice făcute pentru o campanie a Ministerului, la sfârşitul lui 2005, sunt ilegale. Funcționarul public a prezentat documente şi fotocopii ale dosarului, care, în opinia lui, ar fi fost falsificate pentru a acoperi valoarea de 600.000 de euro. Reprezentanții Ministerului au negat orice acuzație.

În noiembrie 2005, Ministerul Culturii a comandat materiale promoționale către patru societăți, prin achiziție publică. Adică a făcut exact invers de cum prevede legea, care spune că primul pas este constituirea unei comisii, apoi se încheie procese verbale de negociere şi abia apoi se face comanda.

„Comenzile Ministerului Culturii şi Cultelor sunt făcute tot înainte de instituirea comisiei, chiar înainte procedurii de negociere, datele de înregistrare sunt falsificate grosolan de către funcționari şi de conducerea Ministerului Culturii, eu cred că e vorba de fals şi uz de fals", a susținut Marius Marian Şolea (foto), consilier Ministerul Culturii şi Cultelor.

Consilierul Marius Marian Şolea susține că a trimis numeroase scrisori conducerii Ministerului, dar n-a fost luat în seamă. Ministerul Culturii şi Cultelor a răspuns însă reporterilor Realitatea TV.

Ministrul Culturii Adrian Iorgulescu recunoaşte că achiziția s-a făcut prin procedură de negociere cu sursă unică, dar motivează că procesul era urgent, deoarece

pachetele respective trebuiau livrate parlamentarilor din țările membre UE până la o anumită dată. Ministerul mai spune că dacă s-ar fi negociat cu mai multe firme, ar fi durat prea mult timp.

Pachetele parlamentarilor UE erau de fapt materiale de promovare a Ministerului, care trebuiau să ajungă la reprezentanții țărilor membre până la 1 decembrie, Ziua Națională a României. Comanda a fost făcută Editurii Noi Media Print, Centrului Național al Cinematografiei şi Companiei Naționale a Imprimeriilor Coresi, firme cu care, de altfel, Ministerul Culturii lucrează în mod frecvent.

Pachetele au ajuns la destinație în timp util, ambasadorii țării noastre au primit scrisori de mulțumiri din partea parlamentarilor europeni, fapt confirmat şi de Ministerul Afacerilor Externe.

Realitatea TV Achizițiile publice ilegale, miercuri, 23 mai 2007, 02:01

Protest şi Apel

PROTEST

Domnule Traian Băsescu, Preşedinte al României
Domnule Adrian Iorgulescu, Ministru al Culturii şi Cultelor,

Scriitorii români participanți la cel de al doilea Congres Național de Poezie, Botoşani, 14-15 iunie 2007, protestează împotriva ostilității cu care domeniul culturii scrise din România este tratat în strategia Ministerului Culturii şi Cultelor.

Este absolut incalificabil pentru o instituție de acest gen să aloce, în afara programului tradițional de achiziții de carte şi reviste culturale, compartimentului de specialitate în anul 2006 un buget de 0 (zero) lei pentru cultura scrisă.

De asemenea, nu agreăm încălcarea Regulamentului şi Normelor Metodologice pentru Programul Național de Achiziții de Titluri de carte şi abonamente la revistele de cultură pentru bibliotecile publice, astfel încât, tot anul trecut, două edituri au avut titluri achiziționate de aproape jumătate din suma alocată acestui Program, iar celelalte 48 de edituri cu titluri selectate au fost nevoite să se mulțumească cu cealaltă jumătate. Mai mult, una dintre aceste edituri, Didactică şi Pedagogică, este autonomă, sub autoritatea Ministerului Educației şi Cercetării, niciodată neexistând precedentul ca o editură bugetară a altui minister să se prezinte pentru subvenție şi/sau achiziții la Ministerul Culturii şi Cultelor. În plus, reprezentantul MCC în această comisie, ca secretar, a fost un consilier angajat la Cabinetul

Demnitarului, ci nu un funcționar public din compartimentul de specialitate, așa cum era prevăzut în Regulament și în Normele aprobate prin Ordinul ministrului MCC.

Domnilor guvernanți, scriitorii români, prezenți la Botoșani, la cel de al doilea Congres Național de Poezie, nu pot accepta ca întreaga structură a Ministerului Culturii și Cultelor să fie ocupată de fracțiuni neinteresate de promovarea culturii române, cum s-a văzut în ultimii doi ani. Dorim ca această situație să nu se mai perpetueze. În acest moment Direcția Relații Internaționale, Reglementări Europene, Armonizare a MCC să nu mai fie la discreția aceleiași formațiuni care a dovedit o atitudine defavorizantă pentru promovarea integrală și echitabilă a culturii române. De asemenea, Secretariatul de Stat, vacant după plecarea domnului Ion Onisei, nu este echitabil să fie ocupat de către reprezentanți ai aceleiași formațiuni, cum de altfel Direcția Generală Creație Contemporană, Diversitate Culturală a devenit moștenire, așa cum se lasă o proprietate privată, tot unei persoane care nu are nici o legătură cu domeniul culturii scrise române.

De asemenea, domnule ministru Adrian Iorgulescu, scriitorii români și, implicit, asociațiile editorilor și difuzorilor de carte vă cer să nu fiți de acord cu tentativa din acest an a celor despre care am făcut mențiune mai sus de a modifica Normele Metodologice, Regulamentul și componența Comisiei Naționale pentru Achiziția de Titluri de Carte și Abonamente la revistelor culturale pentru bibliotecile publice. Vă rugăm cu deplină responsabilitate față de acest domeniu și cu argumente obiective să fiți de acord cu respectiva comisie să fie constituită așa cum era până acum, să nu se permită modificarea ei sub diverse pretexte. Componența actuală asigură o proporție și implicit obiectivitatea

formală a membrilor acestei comisii – nu ne referim aici la persoane, ci la modalitatea de formare a Comisiei.

Domnule Preşedinte, Domnule Ministru, acest PROTEST este generat de o situaţie incredibilă pentru vremurile contemporane constatate în fapt în ceea ce priveşte Ministerul Culturii şi Cultelor din România, aceea de a duce o luptă deschisă cu un domeniu pentru care există de fapt!

Nu există argumente de natură logică sau care să ţină de vreun algoritm politic în virtutea cărora funcţiile de conducere din MCC, pentru domeniul la care facem referire, să fie ocupate numai de reprezentanţi ai aceleiaşi formaţiuni aflate conjunctural la putere, într-o iresponsabilitate evidentă a guvernării.

Drepturile au fost obţinute în România prin ieşiri în stradă! Nu credem că această metodă ar favoriza în vreun fel breasla noastră sau autorităţile cărora ne adresăm, nici nu credem că ar fi specifică demnităţilor noastre!

Semnează nominal participanţii la ediţia a doua a Congresului Naţional de Poezie, Botoşani, 15 iunie 2007. (SEMNEAZĂ: Ion Pop, Marin Mincu, Ştefania Plopeanu, Şerban Axinte, Marian Drăghici, Claudiu Komartin, Răzvan Ţupa, Mugur Grosu, Dan Bogdan Hanu, Bogdan Creţu, Mircea A. Diaconu, Nicolae Sava, Vasile Baghiu, Emilian Galaicu Păun, Leo Butnaru, Horia Zilieru, Sterian Vicol, Ion Mureşan, Lucia Dărămuş, Valentin Talpalaru, Marian Constandache, Radu Florescu, Paul Aretzu, Virgil Diaconu, Vasile Tărâţanu, Nicolae Tzone, Dan Mircea Cipariu, Emil Brumaru, Christrian W. Schenk, Angela Furtună, Ioana Crăciunescu, Marius Marian Şolea, Cristian Livescu, Cassian Maria Spiridon, Lucian Vasiliu, Cezar Ivănescu, Marius Chelaru, Daniel Corbu, Nicolae Prelipceanu, Dumitru Chioaru, George Vulturescu, Vasile Spiridon, Adrian

Alui Gheorghe, Stelorian Moroşanu, Victor Teişanu, Nina Vasile, Stoian G. Bogdan, Liviu Apetroaie, Călin Cocora, George Vidican, Gellu Dorian, Lucian Alecsa, Dan Sociu, Vlad Scutelnicu, Nicolae Corlat, Ciprian Manolache, Constantin Bojescu, Maria Baciu, Marius Irimia, Vasile Iftimie, Radu Florescu, Cosmina Mureşan, Ioana Florea, Carmen Dominte, Aida Hancer, Daniela Popa, Bogdan Federeac, Giorgiana Diaconiță, Vlad Sârbu)

APELUL CELUI DE AL DOILEA CONGRES NAȚIONAL DE POEZIE

Participanții la cel de al doilea Congres Național de Poezie, Botoşani, 14-15 iunie 2007, constată că majoritatea problemelor poeziei române actuale, cuprinse în Apelul primei ediții a Congresului, din 2004, nu a interesat, decât în trei puncte emise atunci, nici o instituție publică din România cu atribuții decizionale în domeniul cultural. Cele 21 de probleme ridicate în 2004, de la promovarea şi distribuția poeziei, până la statutul simbolic social al poetului, rămân în actualitate.

În contextul integrării României în spațiul cultural european, se impune urgent luarea următoarelor decizii de către Ministerul Culturii şi Cultelor, Institutul Cultural Româna şi Uniunea Scriitorilor din România, Consiliile Județene, Municipale şi Locale:

Finanțarea cărții de poezie din fondurile publice destinate editării culturii scrise în România şi, de asemenea, achiziționarea pentru toate bibliotecile publice din România şi ale Institutelor Culturale din străinătate, Universități şi Licee a cărții de poezie;

Includerea cu prioritate în bugetele locale destinate culturii şi educaţiei a unor sume pentru burse şi lecturi publice ale poeţilor;

Susţinerea unor proiecte de promovare concretă şi în sens larg şi imediat a poeziei române contemporane în Uniunea Europeană, cu precădere, şi în celelalte ţări ale lumii cu limbi de circulaţie mondială.

Descoperirea unor relaţii vii cu traducători nativi din ţările în care poezia română ar urma să pătrundă, cu editori şi agenţi literari, precum şi reviste literare care să promoveze, la paritate cu revistele din România, poezia română.

Impunerea poeziei române contemporane în manualele şcolare, un mijloc sigur şi eficient de cunoaştere a acesteia.

text scris împreună cu Dan Mircea Cipariu

www.agonia.ro, 18 mai 2007

Scrisoare deschisă

Domnule Ministru Adrian Iorgulescu,

Deşi nu am constat implicarea dumneavoastră în ceea ce se întâmplă în acest minister, referința vizează cel puțin domeniul cultură scrisă, am cunoştință că lucrurile pe care vi le tot spun de un an şi jumătate vă sunt, în mare, cunoscute. Fireşte, înțeleg eventuala opțiune a cuiva de a se detaşa în anumite momente de propria identitate, dar respectiva atitudine nu se cuvine atunci când acel om reprezintă o funcție publică şi când activitățile din instituție intră chiar în responsabilitatea funcției publice deținute. Cu atât mai mult cu cât aceste activități se fac prin încălcarea legilor, regulamentelor şi normelor stabilite de însăşi instituție, Ministerul Culturii şi Cultelor, cazul nostru.

Multe persoane din anturajul dumneavoastră, dorind tipul de comunicare destinată să împace pe toată lumea, au încercat să îmi reproşeze că adevărurile pe care vi le-am semnalat continuu ar fi trebuit spuse altfel, probabil cum o fac ele… De fiecare dată, m-am adresat şi bărbatului care este ministrul culturii. Cel puțin din acest motiv, pentru a nu uza câteva argumente care fac referire la un tip de ținută, pe mine nu mă supun frivolități de tipul ”cum ar fi preferabil să îmbrac o informație sau un eventual dialog”. Din respect pentru adevăr şi realitate nu mă interesează aceste mărunțişuri. Cel puțin deocamdată, responsabilitățile mele nu impun un astfel de registru.

Ştiindu-vă timpul redus şi pasiunea de a lectura documentele Ministerului Culturii şi Cultelor, voi încerca să vă expun, pe scurt, situaţia din acest an a Programului Naţional pentru achiziţia de titluri de carte şi abonamente la revistele culturale pentru bibliotecile publice. Această intenţie este generată, pe de o parte, de dorinţa mea de a fi deblocată această procedură şi, pe de altă parte, de a deconspira tentativele infantile ale conducerii direcţiei generale de a vă fi creată o altă reprezentare asupra acestei situaţii.

Cum este realitatea: domnul director general Demeter Andras Istvan nu a dorit să implice pe nimeni din structura Biroului de specialitate în desfăşurarea acestui Program, cu o singură excepţie, Marilena Guga Romanul, consilier paradigmatic pentru Ministerul Culturii şi Cultelor, indiferent de guvernări, pentru că în general mentalitatea de slugă, care aşteaptă pomenile din ore suplimentare, prime şi salarii de merit care să răsplătească activităţi fictive, este preferabilă de către mai toţi guvernanţi. Bănuiala mea este că acest tip de relaţie le asigură confortul psihologic, nesemnalizându-le nici un fel de diferenţă între propriul stil de viaţă, la alt nivel, şi comportamentul celor aflaţi în subordine.

Prin această exclusivă însărcinare, domnul director general a încercat să obţină responsabilizarea unică a numelui de sinistră pronunţie pentru orice tip de instituţie, cu o singură excepţie, neintrată încă în legalitate în România, dar supusă degradării biologice, şi, implicit, să poată argumenta astfel necesitatea menţinerii doamnei Guga, şi după binemeritata pensionare după o viaţă de muncă, în Ministerul Culturii şi Cultelor. Toate acestea

trebuiau să fie sincronizate cu prezentarea în discuțiile cu dumneavoastră a doamnei Guga ca fiind specialistul indispensabil al MCC pentru cultura scrisă, demers în forță pe care eu nu îl pot înțelege ca intenție întru eficiență atâta vreme cât doamna Guga a primit aproape toate sancțiunile posibile tocmai pentru activitatea şi atitudinea domniei-sale în desfăşurarea celor două Programe, Subvenții şi Achiziții, acestea fiind dispuse în urma sesizărilor repetate ale Comisiei de Disciplină de chiar guvernarea al cărui reprezentant sunteți. Dacă ați fi curios să cereți cazierul profesional al cunoştinței noastre comune, care se pregătea, cu sprijinul domnului director general, să devină principalul dumneavoastră om de bază în domeniul culturii scrise, ați fi fascinat de câte lucruri poate să facă cineva şi cât de permisiv este sistemul românesc de evaluare profesională din administrația centrală. Mai mult, în momentul în care noua guvernare a preluat puterea şi la MCC, această instituție a trebuit să achite banii din cele două Programe cu ajutorul bugetului din 2005 pentru 2004, această situație corespunzând exact cu responsabilitățile pe care le avea doamna Guga în minister, cu tot ce se întâmplase până atunci, lucruri descoperite parțial de noua conducere, dar care nu au fost prezentate instituțiilor abilitate din dorința de a nu include MCC într-o baza de date a Parchetului, Poliției etc. Dacă mi se vor cere argumente, le voi da.

Şi acum vă voi decripta un motiv al acestei pasiuni orbitoare a domnului director pentru Marilena Guga, pe care îl înțeleg doar ca eventual bărbat îndrăgostit, ştiind cel puțin din surse livreşti că atunci când bărbatul are puternice arsuri de afect nu-şi mai poate concepe uni-

versul în care există dacă nu-şi are alături obiectul sentimentelor sale.

Fiecare formațiune politică şi chiar fiecare persoană numită politic are ceva de făcut în sau pe domeniul pe care îl stăpâneşte/administrează. Dumnealui, ca director general, nu putea să ia măsurile pe care tot dumnealui le propunea şi atunci transmitea acele măsuri unor persoane aduse în MCC de el însuşi sau cel puțin agreate, relație stabilită printr-o formă de mituire din bani publici, iar aceste persoane îi propun respectivele măsuri, argumentate în fel şi chip, de modificare a Regulamentelor, a Normelor etc., şi pe care dumneavoastră ar urma să le consacrați prin Ordin. Aceste aşa-zise propuneri de modificare inclusiv a... Organigramei MCC veneau, prin această filieră, din chiar interiorul Biroului de specialitate şi de la managerii culturali care înțeleg această problematică a culturii scrise din România, cu tot specificul subînțeles, tot aşa cum înțeleg eu maghiara de Petroşani, eu copilărind în anumite vacanțe acolo şi am acum acces la o maghiară vulgară. Trimiterea de mai sus a fost făcută pentru a vă sugera maxima relaxare în care am operat această comparație. După plecarea lui Victor Bădoiu, rolul său de *propunător* de plastilină al celor hotărâte deja de către directorul general a revenit Marilenei Guga, care a acționat în grup, alături de Diana Fulop şi Demeter Andras Istvan, pentru schimbarea lucrurilor din cultura română scrisă, astfel încât directorul general să fie însuşi Preşedintele Comisiei de achiziții, doamna Guga secretarul, iar Diana Fulop, plus un număr nedeterminat de „specialişti" să fie implicați, evident cu retribuire din bani publici, în acest Program. Cu toate rezervele mele față de modul în care vă implicați în acest minister, vă

felicit pentru unele dintre simțurile dumneavoastră ministeriale, numai că teama dumneavoastră de a nu vă obosi cu aceste „mărunțișuri" birocratice vă face să lăsați spații mari de acțiune unor conjuncturali nepricepuți, asta ca să nu fiu nevoit să îi numesc aşa cum le este numele.

În continuare, am să redau, cronologic, desfăşurarea evenimentelor din minister şi, obiectiv, climatul de muncă generat. Este binecunoscut faptul, cel puțin pentru angajații Ministerului Culturii şi Cultelor, aici îl includ şi pe domnul fost director general Demeter Andras Istvan, acum secretar de stat, că Programul Național pentru Achiziția de Titluri de Carte şi Abonamente la Revistele Culturale pentru Bibliotecile Publice nu este o noutate care să ne fi luat prin surprindere şi să motivăm astfel lipsa timpului în cazul în care ne considerăm şi responsabili, adică în deplinătatea facultăților administrative… Acest Program se desfăşoară an de an, chiar prin departamentul de specialitate al MCC. Mai mult, domnul Demeter a fost implicat în acesta şi anul trecut, adică măcar dumnealui, printr-un apel la memorie, putea să ne scape de reprezentarea aceasta indusă, conform căreia am fi fost surprinşi…

Sunt realmente îngrijorat că nici spre sfârşitul lunii iunie, posibil să fie întâmplător faptul că îngrijorarea mea coincide cu îngrijorarea celor 70 de scriitori care au semnat zile trecute Protestul adresat dumneavoastră şi domnului preşedinte Traian Băsescu, nu există Ordinul de ministru care să aprobe documentele fundamentale ce conferă legalitate şi eficiență acestui Program, mă refer la Normele metodologice, Regulament, conținutul

Contractului de Achiziție de Carte şi Contractului de achiziție de abonamente pentru bibliotecile publice, inclusiv Componența Comisiei de specialitate. Şi mai grav este că, din cauza rațiunilor pe care vi le-am expus mai sus, acestea sunt operele unui apogeu de carieră ale doamnei Marilena Guga, iar forma în care sunt ele elaborate acum, în curs de aprobare chiar la Serviciul Juridic, Compartimentul financiar, Cabinet Secretar General, nu sunt aplicabile, contrazicându-se între ele din punct de vedere al legalității, neactualizate din punct de vedere al noilor reglementări în domeniu, ilogice, cu omisiuni importante. În schimb conțin aberații de natură logică, cum ar fi înlocuirea aberantă a unei mari personalități a culturii române, autorități în evaluarea calității unei ediții, care ar fi ocupat conform uzanțelor funcția de Președinte al Comisiei pentru Achiziții, aşa a fost de când se desfăşoară acest Program în MCC. Vi se prpune înlocuirea acestui Președinte legitim cu interesele unui director general din minister. Cum se mai justifică astfel obiectivitatea la care este obligată instituția?! În plus, din punct de vedere simfonic, cum se va înțelege Declarația de imparțialitate, impusă de Ministerul Culturii şi Cultelor membrilor Comisiei, cum se va realiza obiectivitatea selecției din moment ce președintele Comisiei este şi participant la selecție, dar şi însăşi persoana care atribuie Contractul de achiziție publică? Ca Director General al direcției prin care se desfăşoară acest Program… Mai mult, pentru ca ridicolul pe care ar trebui să îl acceptați să fie într-o formă care să ne consacre definitiv spațiului public ca instituție, prin aceste documente i se asigură Președintelui Comisiei, adică Directorului General, votul decisiv, când situația

ar cere-o…

Mai mult, în documentele care vă sunt pregătite pentru semnat este încărcată în mod halucinant procedura de selectare, distorsionându-se totodată şi obiectivitatea principială, prin includerea, pe lângă Comisie, a 8 (opt) personae, a unui grup de aşa-zişi experţi, apoi membrii de rezervă (numiţi supleanţi), tot din afara Biroului de specialitate, dar cărora li se spune, totuşi, în aceste documente "specialişti" de pe la alte servicii, birouri, plastilinele şi gelatinele cărora ar vrea domnul director să le mai dea nişte bani din banii publici, procedură pentru care este nevoie de un pretext oficializat prin Ordinul de ministru pe care ar urma să îl emiteţi. Pentru această clică, deja pregătită probabil, nici măcar nu este precizat numărul acestora, adică pot fi oricâţi pe statele de plată, să li se dea fără număr, după o expresie corespondentă manierei de lucru din MCC. Faceţi, vă rog, un exerciţiu de imaginaţie pentru viitoarele reacţii şi nemulţumiri ale ofertanţilor culturali şi ale mass-media!

Domnule ministru, aceste documente există deja, nu necesită modificări majore, în baza lor s-a desfăşurat şi până acum acest Program, elaborate şi aprobate în acest minister! Respectivele documente nu necesită modificările pentru care se duce o muncă de "lămurire" cu dumneavoastră! Nu au existat de anul trecut încoace schimbări legislative majore care să impună aceste aberaţii, cu excepţia unei proceduri stricte, prevăzute în Ordonanţa 34 din 2006.

Tot ceea ce urmează să vi se prezinte, aşa cum am spus, este opera exclusivă a mărcii culturale Marilena Guga, sub înalta autoritate a Directorului General

Demeter Andras Istvan, secretar de stat de curând, tot în Ministerul Culturii şi Cultelor, se înțelege, prin responsabilitatea şi conştința cetățenilor României, indiferent de naționalitatea lor.

În nici măcar o şedință, de altfel săptămânală, nu s-a ridicat această problemă a achizițiilor de carte şi abonamente la revistele culturale, acest subiect fiind tabu, repartizat tacit, ca organizare şi elaborare a documentelor, somității Ministerului Culturii şi Cultelor, Marilena Guga Romanul, cu titlu de exclusivitate. În acest fel, domniei sale i s-a asigurat vreo şase luni de zile obiectul muncii… Produsul domniei-sale parazitează acum serviciile şi direcțiile MCC, într-o formă insalubră profesional, după competențele şi perspicacitatea profesională specifice. Nimeni din Biroul nostru nu a primit o astfel de solicitare, direcționându-se acest Program spre un întreg ansamblu de interese de diverse naturi. Nu a contat că aceeaşi persoană a fost sancționată tocmai de ministerul culturii şi cultelor, cu mustrări scrise, sancțiuni disciplinare şi chiar financiare, exact, cum v-am mai spus, pentru Achiziții şi Subvenții. Probabil MCC este un fel de puşcărie care îşi reabilitează psihologic hoții, integrându-i într-un program de numărare a banilor…

În plus, există consilieri în cadrul Biroului de specialitate ale căror evaluări profesionale sunt superioare ca notare celei a doamnei Guga.

Referitor la procedura legală, inclusiv Anunțul postat pe portalul oficial al instituției este terorizant prin erorile de natură financiară, prin agramatism şi prin denumiri incomplete, care nu sunt premise în documente şi etape

ale unei proceduri legale. Anunțul are inclusiv capcane financiare în care va fi implicat Ministerul Culturii şi Cultelor, vulnerabil apoi la controlul Curții de Conturii, cu care nu cred că se va putea trata la infinit… Anunțul s-a repezit pe site pentru ca dumneavoastră să fiți nevoit să urgentați consacrarea documentelor despre care am vorbit mai sus şi, in consecință, să legalizați conținutul lor, foarte avantajos pentru grupul expeditor…

Acest Anunț, conform reglementărilor în vigoare, ar fi trebuit să fi fost însoțit de întreg pachetul de documente aprobate prin ordin de ministru. În felul acesta, ar fi fost sesizate contradicțiile dintre aceste documente şi prevederile legale, mă refer aici la TVA-ul care se percepe de la 1 ianuarie 2007 şi pentru producțiile editoriale. MCC ar fi fost ferit de vulnerabilitățile de conținut şi legalitate, dar şi de criticile aduse de către ofertanți. Menționez că aceştia au început să sesizeze inepțiile postate pe site-ul ministerului, obligând grupul de lucru la modificări nedorite… Doamna Guga, sub îndrumarea domnului Demeter a precizat în Anunț că ofertele editorilor trebuie să nu conțină TVA, precizare exact contrară legilor în vigoare. Foarte ciudat cum vor să schimbe totul de cum a fost anul trecut, dar vor să păstreze ceea ce este uzat din punct de vedere legal…

În aceste documente care vi se pregătesc sunt prevăzute criterii relative, precum… valoarea şi notorietatea autorului, dar fără trimitere la conținutul propriu-zis al lucrării, criteriu care va binedispune orice membru al Comisiei. Mai grav este faptul că în acest Anunț infirm nu li s-a cerut editorilor de reviste să precizeze dacă revista a fost sau nu subvenționată, nu doresc să vă introduc şi în procedura financiar-contabilă.

Această lacună va îngreuna încă o dată procedura, va fi un consum de timp pentru trimiterea adreselor şi pentru primirea răspunsurilor lămuritoare.

O altă eroare: nu s-a solicitat nici pentru revistele culturale, nici pentru titlurile de carte o copie a Fişei economice de Calcul – Postcalcul, document care atestă preţul declarat în ofertă. În Anunţ nu s-a cerut nici Cazierul Fiscal al ofertantului, deşi Normele metodologice prevăd explicit acest lucru.

Pe de altă parte, vă semnalez o altă inepţie: s-a introdus, cu titlu de excepţie, mimetic după procedura AFCN, achiziţionarea de reviste cu caracter tehnic, dar fără să se stabilească criteriul sau condiţia acestor excepţii, nici nu se precizează cine este competent pentru identificarea unei excepţii, lucru destul de complicat… Banii sunt insuficienţi pentru aceste abonamente, iar grupul de lucru probabil că are deja excepţiile pregătite, aşa cum s-a procedat şi la AFCN anul trecut, dar asta ar fi o altă discuţie. Un criteriu pentru achiziţionarea acestor abonamente la revistele culturale este continuitatea colecţiilor.

Domnule ministru, opinia mea în calitate de consilier al Biroului de specialitate este să nu consacraţi prin Ordin aceste inepţii pe care vi le-am prezentat, menajându-vă de complicata, pentru un om de artă, descriere a consecinţelor pentru fiecare inepţie în parte, să decideţi ca respectivul Program să se desăşoare la fel ca şi până acum, bineînţeles, fără încălcarea celor consecrate prin Ordin de ministru…

În ultima vreme, cu o suspectă voiciune, domnul director general Demeter Andras Istvan, devenit secretar

de stat, ne solicită tuturor angajaților din Birou tot felul de răspunsuri, dorind, pervers pentru nivelul domniei sale de reprezentare, să ne implice pe toți, în compensație cu exclusivitatea de până acum, în deblocarea Programului Național de Achiziții de titluri de carte şi abonamente la revistele culturale pentru bibliotecile publice… Intenția domniei-sale este de a părea cu toții implicați acum în această aberație de procedură, concepută şi începută de dumnealui, dar omite de fiecare dată, deşi eu îi solicit de câte ori îmi dă ocazia, să îmi ofere suportul necesar, informativ şi administrativ.

Pentru a demonstra intențiile domnului director, simultane cu proiectul său de a schimba Organigrama şi cu dorința de a "organiza" personal, din partea UDMR, întreaga cultură română, începând cu Programul Național de Achiziții de Titluri de Carte şi Abonamente la Revistele Culturale pentru Bibliotecile Publice, vă ataşez acestei informări corespondența de serviciu, solicitările dumnealui şi răspunsurile mele, din ultimul timp. Din acestea puteți să înțelegeți ceea ce mai trebuia de înțeles…

NR. 1644/ DGCCDC 12 iunie 2007-06-18

Direcția Generală Creație Contemporană
Diversitate Culturală

Domnului Marius Marian Şolea

Având în vedere faptul că în anii anteriori ați avut responsabilități în desfăşurarea Programului național

pentru achiziția de cărți şi abonamente la reviste din categoria culturii scrise, în vederea dezvoltării şi actualizării colecțiilor din bibliotecile publice, vă rugăm ca până la data de 13 iunie 2007, ora 16.00, să ne comunicați următoarele:

1. Componența Comisiei în anul 2005, (nume, prenume, instituția de la care a provenit membrul Comisiei)
2. Componența Comisiei în anul 2006, (nume, prenume, instituția de la care a provenit membrul Comisiei)
3. Propuneri de membri pentru Comisia în anul 2007 (nume, prenume, instituția de la care provine membrul Comisiei).

Vă rugăm ca răspunsul dumneavoastră să fie concret şi cu referire directă la cele trei solicitări de mai sus.

Director General
Demeter Andras Istvan

Nr. 1644/12.06.2007
DGCCDC

DOMNULUI DEMETER ANDRAS ISTVAN
DIRECTOR GENERAL AL D.G.C.C.D.C.

Domnule Director General,

Ca răspuns la solicitarea nr. 1644/12.06.2007, vă comunic următoarele: „mandatul membrilor Comisiei Na-

ţionale pentru Achiziţia de Cărţi şi Abonamente la Reviste Culturale pentru Bibliotecile Publice este de doi ani", Ordinul ministrului culturii şi cultelor nr. 2228 / 02.08.2005. Prin urmare, Comisia din 2005 şi 2006 a avut aceeaşi componenţă.

Ministerul Culturii şi Cultelor

1. Prof. univ. dr. **LIVIUS CIOCĂR**LIE, critic literar, **preşedinte**

2. Prof. univ. dr. **ALEXANDRU CĂLINESCU**, Directorul general al Bibliotecii Universităţii „Al. I. Cuza" Iaşi, **vicepreşedinte**

3. Prof. univ. dr. **MIHAI ZAMFIR**, Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti, v**icepreşedinte**

Asociaţiile profesionale ale bibliotecarilor

Asociaţia Naţională a Bibliotecarilor şi Bibliotecilor Publice din România (ANBBPR)

4. ADRIAN GRĂNESCU, bibliotecar, Serviciul Dezvoltarea şi Prelucrarea Colecţiilor, Biblioteca Judeţeană „Octavian Goga" din Cluj-Napoca , membru

5. MARIANA LEFERMAN, Directorul Bibliotecii Judeţene „Alexandru şi Aristia Aman" din Craiova, membru

6. RODICA DRĂGHICI, Directorul Bibliotecii Judeţene „Panait Istrati" din Brăila, membru

Asociaţia Bibliotecarilor şi Documentariştilor din Bucureşti (ABIDOB)

7. LASZLO PAULA, Şef birou, Serviciul de Completare a Colecțiilor, Biblioteca Metropolitană din Bucureşti, membru

Asociația Bibliotecarilor Maghiari din România (RMKE)

8.CSERGO-BENEDEK ANTAL, bibliotecar, Biblioteca Județeană Covasna, membru

Asociația Bibliotecarilor din Biblioteca Națională a României (ABBNR)

9. MIHAELA LAURA STANCIU, bibliotecar, coordonator al Centrului Național I.S.B.N., membru

Asociația Bibliotecarilor din Învățământ din România (ABIR)

10. VALENTINA LUPU, bibliotecar, Casa Corpului Didactic din Vaslui, membru

Federația Asociațiilor de Bibliotecari din România (FABR)

11. OCTAVIAN LOHON, Directorul general al Bibliotecii Centrale a Universității din Craiova, membru

Răspuns punctul trei al solicitării dumneavoastră, „propuneri de membri pentru Comisia în anul 2007": aceste propuneri sunt ulterioare unei adrese semnate de către dumneavoastră, fie ca director general, fie ca secre-

tar de stat, în funcție de data calendaristică, prin care solicitați asociațiilor profesionale ale bibliotecarilor să își desemneze ele însele reprezentanții, numiți apoi membri în Comisie prin Ordin al ministrului culturii şi cultelor. În plus, sunt obligat de propria dumneavoastră adresă a vă solicita Normele metodologice privind achiziția de cărți şi abonamente la reviste culturale pentru bibliotecile publice, cât şi noul Regulament de organizare şi funcționare al Comisiei, documente pe care le-a elaborat numai doamna Marilena Guga, evident, fără să mai consultați pe nimeni altcineva din cadrul Biroului, deşi în anii trecuți, exact aceia pe care îi precizați în solicitare, şi eu, şi colegele mele Victoria Stoian şi Gabriela Ciotîngă am fost implicați în acest Program, inclusiv la redactarea respectivelor documente. Elaborarea exclusivă a acestora, în 2007, de către doamna Marilena Guga, din sarcina dumneavoastră, mă exonerează de această îndatorire profesională. În absolut toate sensurile. Domnule director general, eu nu pot face propuneri pentru Comisie. Nu am calitatea aceasta şi nici nu cunosc Metodologia şi Regulamentul elaborate de către Marilena Guga, ținute secrete în cadrul Biroului, până astăzi, 18 iunie. Pe de altă parte, mă întreb care au fost acele mari lacune pe care le-au avut cele două documente menționate mai sus, aprobate în anul 2006 chiar de către dumneavoastră. Ce modificări legislative majore au fost în acest an şi care au impus în viziunea dumneavoastră şi a doamnei Guga modificările acestora?! Mai mult, de ce i-au trebuit doamnei Marilena Guga Romanul şase luni de zile pentru elaborarea acestora, mai cu seamă că formularea şi conținutul lor sunt jalnice pentru o instituție de acest tip, descalificante. Nici măcar la Anunțul public, la formula-

rea lui pentru a fi postat pe site-ul oficial al MCC, nu a fost nimeni consultat din cadrul acestui Birou. Excepţie, şi de această dată, Marilena Guga Romanul, foarte „apreciată" de media românească pentru activitatea domniei-sale în desfăşurarea acestor Programe, chiar sancţionată în două rânduri de către Comisia de disciplină a ministerului, la preluarea mandatului de către această guvernare, tocmai pentru priceperea pe care a dovedit-o. Dacă aţi intenţionat să o reabilitaţi în acest an prin această exclusivă însărcinare, termenul este folosit aleatoriu, ar fi fost preferabil să ne fi fost anunţat acest demers în cadrul Biroului de specialitate, pentru a vă facilita eficienţa.

Cu bine şi cu adevăr,
consilier Marius Marian Şolea

Către Direcţia managementul resurselor umane, servicii deconcentrate, parteneriate teritoriale

Doamnei Mariana Enuş

Doamnă Director,

Astăzi, 9 iulie 2007, am primit Memo nr. 611 având ca emitent direcţia pe care o conduceţi, text în care mi se transmite, nominal, un răspuns pe care însă nu vi l-am solicitat niciodată. Vă rog să îmi puneţi la dispoziţie documentul în baza căruia v-aş fi cerut această informare.

Dacă demeresul dumneavoastră este o colaborare în cadrul proiectului domnului Demeter Andras Istvan de

a maltrata, sancționa, de a prejudicia drepturile salariale, de a-i aduce în fața unei Comisii de Disciplină, pentru care îmi voi păstra pentru mai târziu referințele, urmărind probabil epurarea funcționarilor publici din Biroul promovarea creației şi moştenirii culturale scrise din Ministerul Culturii şi Cultelor, pentru a-şi lăsa liber un teren de acțiune pentru administrarea culturii române, după programul formațiunii politice pe care o reprezintă sau după un program al său personal, doar pentru că funcționarii publicii îi sesizează, conform legii, încălcarea ordinelor de ministru şi a regulamentelor în baza cărora îşi desfăşoară activitatea sau pentru că sunt etnici români, vă rog să analizați legalitatea răspunsului meu, ataşat, cel puțin pentru a nu exista riscul unor interpretări de proastă calitate, folosite ulterior în dosare care mi se confecționează pentru eventuale comisii de disciplină care să îi pună în practică intențiile. Acest răspuns primit astăzi, nesolicitat, dacă mi-a fost transmis, trebuie să conțină o cauză şi un efect. Le vom explicita pe toate în momentul oportun. Mai jos, aveți nota trimisă de mine domnului Demeter şi, apoi, alte explicații ajutătoare.

Nr. 1809/DGCCDC
20.06.2007

Domnule Secretar de Stat Demeter Andras Istvan,

Astăzi, 20 iunie 2007, domnul Ioan Matei, prestator în Ministerul Culturii şi Cultelor, mi-a prezentat o listă intitulată TABEL CENTRALIZATOR OFERTE ACHIZIȚII CARTE, pe care, cu acolade, dumnealui „distribuia" atribuții în cadrul Programului Național de Achiziții de

Titluri de Carte şi Abonamente Culturale pentru Bibliotecile Publice. Cum nu mi-a fost adus la cunoştinţă Ordinul de ministru care îmi conferă responsabilitate în acest Program pentru anul în curs, nu am putut să evit prevederile legale în vigoare şi să îmi asum astfel responsabilităţi care nu mi-au fost deocamdată date. Domnul Ioan Matei, prin statutul său actual, nu are competenţă pentru a-mi repartiza sarcini de serviciu. Domnia sa dorea să îmi predea dosarele ofertanţilor. Acestea sunt neverificate în ceea ce priveşte piesele componente, nu există un Proces Verbal care să constate integritatea fiecărui dosar, cu respectarea celor care au fost prevăzute cel puţin în Anunţul Public din 1 iunie. Ca funcţionar public nu pot să primesc sarcini de serviciu decât de la şefii ierarhici superiori. În consecinţă, vă solicit o discuţie în care să îmi cereţi verbal aceste sarcini de serviciu, sau să-mi solicitaţi în scris acelaşi lucru, după opţiune, indicând precis rolul meu în cadrul acestui Program, conform Normelor Metodologice. Pentru toate aceste neajunsuri şi pentru multe altele pe care le voi face cunoscute în momentul oportun, nu am putut să primesc deocamdată această sarcină de serviciu de la domnul Ioan Matei. Astăzi, 20 iunie 2007, colegul meu nu cunoştea prevederile care reglementează acest Program şi nici ROF al Ministerului Culturii şi Cultelor. Dacă nu este aşa, atunci parametrul de perspicacitate al cursei în care s-a bănuit că voi cădea este destul de redus.

consilier Marius Marian Şolea
20 iunie 2007

Dacă nu vă este suficient, vă rog să aveţi în vedere

următoarele argumente întemeiate, care nu îmi permiteau, din cauza neîndeplinirii formelor legale, exercitarea de atribuții în cadrul *Programului Național pentru Achiziția de Cărți şi Abonamente la Reviste Culturale pentru Bibliotecile Publice – 2007*, acestea fiind specifice *Secretariatului tehnic al Comisiei Naționale de Achiziție de Cărți şi Abonamente la Reviste Culturale pentru Bibliotecile Publice.*

Iată, pe scurt, argumentele care stau la baza imposibilității îndeplinirii dispoziției primite de la un Prestator, Ioan Matei, adus aici de curând, cred eu, pentru a nu se diminua notorietatea numelui Matei în relație cu Ministerul Culturii şi Cultelor...

Domnia sa pare să nu aibă cunoştințele necesare de distribuitor în MCC şi nici nu s-a informat în ceea ce priveşte legalitatea rezultată din documentele administrative şi juridice care reglementează organizarea şi desfăşurarea programului mai sus menționat;

- Până în 20 iunie 2007 – componența Secretariatulu tehnic al Comisiei nu a fost desemnată şi, ca atare, ea nu este aprobată prin Ordin al ministrului, tot aşa stând lucrurile până astăzi;
- Documentele juridice şi administrative în temeiul cărora se va desfăşura Programul Național pentru Achiziția de Cărți şi Abonamente la Reviste Culturale pentru Bibliotecile Publice Publice şi în baza cărora ne putem exercita, legal, atribuțiile nu au fost, încă, aprobate prin Ordinul Ministrului;
- În cadrul acestui Program, pentru asigurarea confidențialității documentelor, cerință prevăzută în Regulament, la atribuții şi responsabilități ale secretariatului tehnic, ofertele de achiziție depuse de ofertanți, înregistrate în registrul secretariatul DGCCDC,

au fost repartizate, direct, secretarului Comisiei sau secretarului tehnic, pe baza de semnătură (în registrul secretariatul DGCCDC), aceastea fiind singurele persoane, care intrau în contact cu ofertele de achiziție până la întrunirea Comisiei, Tot ele realizau baza de date, verificau conținutul dosarului, urmând să solicite, după caz, completarea acestuia de către editurile sau redacțiile revistelor respective.

Având în vedere cele menționate mai sus, rațiunea pentru care dosarele conținând ofertele de achiziție i-au fost repartizate, prematur, domnului Ioan Matei este o ciudățenie, mai ales că ele fuseseră până atunci sarcina de maturitate a doamnei Marilena Guga Romanul, persoana cu care s-a lucrat în exclusivitate pentru acest Program al MCC, în 2007, considerându-se probabil la nivelul conducerii instituției că este cea mai îndreptățită să se ocupe de un astfel de Program. O fi contat experiența pe care actualul mandat de la MCC a avut-o cu doamna mai sus menționată tocmai pentru astfel de programe...

Domnul Ioan Matei, conform priceperii sale, a intenționat să devină „DISTRIBUITOR" în Biroul promovarea creației şi moştenirii culturale scrise, calitate care nu îi era reglementată pe nici un document MCC, referitor la Programul Național pentru Achiziția de Cărți şi Abonamente la Reviste Culturale pentru Bibliotecile Publice neexistând nici un act normativ care să-i confere calitatea de secretar sau de secretar tehnic în Comisie, pentru ca ulterior dumnealui să le repartizeze, cum consideră de cuviință, membrilor BPCMCS, dar nu şi dumnealui însuşi. Menționez că respectivele dosare nici măcar nu fuseseră verificate în privința existenței întregii documentații şi/sau a conținutului acesteia.

Mai mult, la o scurtă verificare a câtorva oferte, am constatat că erau cazuri în care prin înregistrarea aceluiaş dosar, aparţinând unei singure edituri, se ascundeau atât oferte de carte, cât şi oferte de revistă culturală, sub un singur număr de înregistrare. De aici rezultă, pe lângă faptul că numărul ofertelor de achiziţie conţinut în acel Tabel nu era cel real, numărul fiind cu totul altul, o evidentă superficialitate a primirii/predării acestor oferte care fac subiectul unui Program NAŢIONAL de Achiziţie. În cadrul lucrărilor Comisiei, ofertele de carte şi ofertele de revistă se dezbat în şedinţe separate, fiind considerate oferte distincte.

Luceafărul, nr. 29 (773), miercuri, 25 iulie 2007

Baricada de la MCC

Cel mai adesea, de aici venind atât gravitatea situației, cât şi lipsa virtuții corespondente, românii par toleranți pentru că, în primul rând, sunt inconştienți. În subsidiar, îi supune totodată şi o nepăsare față de tot ce le este exterior interesului imediat, de natură personală. Viața pe care o trăiesc este o viață de sine, conținând toate idealurile şi fantasmele care decurg din respectiva proiecție. În fond, dacă omul ar fi avut animalul drept sursă evolutivă, atunci viața de sine l-ar îndobitoci şi mai mult, dar, cum nu este aşa, efectul devine mai grav – o demonizare progresivă, greu de conştientizat din cauza faptului că acuratețea perceperii adevărului este alterată proporțional. Sinele devine dumnezeu şi din această pricină, la un moment dat, este firesc să nu mai existe lumea reală, aceea creată de Dumnezeul adevărat. Apartenența lor ține cu precădere de tot ce vor să posede, nu de ceea ce sunt. Posesiunea, prin substanța ei, este un perpetuum mobile, împingându-şi de fiecare dată limita. Omul fără Dumnezeu îşi doreşte multe. Neîntâmplân-du-i-se mai nimic, devine reticent la aproape orice, exteriorul este numai un spațiu fizic, deslocuit de idee, de principiu, de normă etc.

În ceea ce înseamnă rezistența mea în Ministerul Culturii şi Cultelor, am înțeles că nu trebuie să am cauze personale, să nu risc efectul de gândire în viteză al fraților mei români... Sau poate chiar felul lor de a fi. Am aşteptat reacția similară a oamenilor de cultură din România, indiferent de apartența politică sau de grup, problemele ridicate de mine exced acest mărunte identități. Pentru că nu sunt de dreapta, cei de stânga nu intervin. Pentru că nu sunt de

stânga, celor de dreapta nu le pasă. Pentru că nici măcar nu ştiu cine ar fi în România „de centru", nu pot să-i aştept... Naiba să le ia de împărțiri imbecile!

Pentru ca instituția fundamentală de administrație culturală, Ministerul Culturii şi Cultelor, să poată fi eliberată de Morbul lui Pott, nu a fost de ajuns Apelul inițiat de Nicolae Breban anul trecut, semnat de peste 700 de intelectuali români, diferiți ca etnie, diferiți ca statut şi, evident, ca importanță, nici Protestul Uniunii Scriitorilor din România, nici, în acest an, Protestul celor 70 de participanți la cel de-al doilea Congres Național de Poezie, Botoşani, 15 iunie.

Tot ceea ce se întâmplă se întâmplă în primul rând ca efect al nepăsării noastre, ca argument că s-a constatat lipsa noastră de atitudine. Fugim de responsabilitate şi ne este frică de virtuale consecințe ale atitudinii. Nu cred să fie comunismul cauză pentru toate, avem noi un defect şi o dezbinare, în celulă... Poate că vocația românească de a se autoreprezenta fiecare individ ca lider o fi purtând vina, ca să mă exprim abstract, dar fără ca individul să şi facă ceea ce face un lider.

Nu pot, mă jenez să le vorbesc despre demnitate unor oameni care au dublul vârstei mele, a căror experiență intelectuală şi istorică ar fi trebuit să îi releve unui înțeles. Nu este vorba de un înțeles al meu, sau de un înțeles al fiecăruia dintre ei, prin care să fim încă o dată diferiți... Situația, una singură. Tristețea mea este că oamenii la care mă refer nici măcar nu au curajul să-şi identifice inamicul. Cel puțin atât am făcut atunci când am constatat că trebuie să mă apăr într-un loc care îmi aparține prin identitate, opțiune, datorie şi abia la sfârşit prin statut.

Eu nu pot exista fără să fiu legat de neamul meu. Țin la toți care trăiesc lângă mine, aproape în aceeaşi măsură. Mă

obligă la asta inclusiv un creştinism asumat. Nici nu îmi refuz să mărturisesc aceste sentimente doar pentru că acum acest tip de mărturisire este perceput a fi defavorizant. De altfel, cred că în textul de faţă este prima dată când îmi rostesc explicit această dragoste. E adevărat, dintre oamenii de cultură români nu mi-a cerut, oficial, aproape nimeni să le apăr interesele. Cel puţin din acest motiv, lupta mea în Ministerul Culturii şi Cultelor poate fi oricând atinsă de ridicol, mai ales că în spatele meu nu e nimeni care să mă dubleze într-o formă activă. Dar această stare de fapt nici nu poate fi de ajuns ca să tac, mai ales în momente în care nimeni nu mai vrea să vorbească. Morţii aceia toţi, pe care îi comemorăm de câte ori ne avantajează situaţia, au murit şi pentru mine. Nu doresc să am prea multe referinţe de acest tip, cine poate înţelege a înţeles deja.

Cred despre reprezentanţii pe care UDMR îi are acum la Ministerul Culturii şi Cultelor că le prejudiciază imaginea şi interesele inclusiv etnicilor maghiari. Cunosc bine imensa majoritate a maghiarilor din România, cetăţeni oneşti, non-fanatici, fără a fi energizaţi de fantasme. Am idee despre ruptura uriaşă dintre maghiarii României şi clasa politică de care sunt reprezentaţi, lucrurile stau întocmai ca şi în cazul etnicilor români. Cel puţin un an am avut ocazia de a colabora cu scriitorii maghiari, în cadrul unor programe naţionale ale ministerului, finanţarea culturii scrise din România. M-am înţeles cu ei mai bine decât cu fraţii mei români, îi domina, în majoritatea cazurilor, grija de a fi corecţi, am în vedere nişte documente contabile, şi erau mai puţin aiuriţi. De fiecare dată, era o bucurie să ne vedem. Când alţi maghiari, aduşi de UDMR la MCC, s-au pornit împotriva mea cu o furie greu de imaginat în contemporaneitate, m-am gândit să risc şi să chem în apărarea

mea tot nişte maghiari, având prin lege acest drept. Am mai spus şi cu altă ocazie, mi se pare că tot în această revistă, cu aproximativ un an în urmă, că am încredere în onoarea lor mai mult decât am în onoarea alor mei. Aş fi dorit să îi chem pentru a da referinţe despre mine cel puţin pe domnii Tozser Jozsef Gyula şi Szabo Iuliu. În plus, pentru a-mi fi mâhnirea şi mai mare acum, în 2005, printr-o procedură a ministerului, a depins de viteza mea de reacţie şi nu numai, ca secretar al Comisiei Naţionale pentru Subvenţionarea Culturii Scrise, dacă revistele de cultură maghiare să intre sau nu în procedura de evaluare pentru a putea să fie subvenţionate, e o poveste mai complicată şi destul de nesemnificativă pentru a fi prezentată în detaliu. Am făcut tot posibilul să se accepte finanţarea de către MCC, chiar în etapa de Contestaţii, rezerva Comisiei de atunci – ar fi existat o dublă finanţare bugetară, de la MCC şi de la Departamentul de Stat pentru Relaţii Interetnice. Nu era aşa decât în două cazuri, şi acelea într-un coeficient redus. Finanţarea provenea de fapt din Ungaria, dar asta nu înseamnă că statul român trebuia să blocheze acest program pentru revistele maghiare. Finanţarea de către Ungaria nu este un defect, ci o calitate, un act de responsabilitate a ţării vecine. În acel an, întâmplător, am avut norocul să fiu secretarul unei Comisii oneste. Ştiu partizanatele şi efectele lor, ştiu ce spun. Fireşte, siguranţa pe care o am în această afirmaţie are ca temei criteriul comparaţiei, pentru cel puţin doi-trei ani, 2004, 2006, 2007. În rest, ştiu din presă sau din auzite...

Numai dacă mi se va cere să detaliez, inclusiv tehnic, funcţionăreşte, ceea ce am să descriu mai jos o voi face, cazul fiind destul de important pentru a ne înţelege pe noi înşine în primul rând, pentru a ne lămuri condiţia românească de gură-cască.

La începutul anului trecut, MCC a trebuit să organizeze Concursul pentru evaluarea candidaților şi a proiectelor de management în vederea ocupării postului de director general al Bibliotecii Naționale a României, post rămas vacant în urma propunerilor pe care le-a făcut o Comisie de Disciplină condusă de către domnul Demeter András István, Dan Erceanu fiind cel îndepărtat şi care, şi aici intervine fantasticul românesc, fusese arestat în guvernarea Năstase pentru nişte presupuneri... În realitate, el nu a vrut să cedeze respectiva clădire guvernului de atunci. Din biroul de specialitate a fost introdusă în procedura de concurs consilierul Gabriela Magdalena Ciotîngă, care a refuzat să participe, nemaiacceptând să fie obligată să semneze de aiurea pe documentele MCC, experiența din anii trecuți fiind suficient de traumatizantă, achiziții de 23 miliarde lei făcute prin mimarea legalității în absolut toate etapele procedurii specifice. La data începerii acestui Concurs, 28 martie 2007, nu i se adusese Ordinul de ministru care să o nominalizeze pentru respectiva sarcină de serviciu. Acesta a apărut abia în 02 aprilie. Ulterior, ea a constatat şi alte încălcări ale procedurii de concurs, toate acceptate sau chiar făcute de către chiar domnul Demeter András István. Acesta, nedorind să fie observată evidenta realitate, care l-ar fi relevat unei percepții defectuoase din partea superiorilor săi ierarhici, a început o presiune incredibilă asupra funcționarei din MCC, amenințări, adrese scrise, chemări în biroul său, unde, în afară de bătaie şi viol, s-au întâmplat cam de toate dintre cele decise de afecte. Toate acestea trebuiau să o convingă să participe la procedură şi, mai mult, să nu se vădească ilegalitatea în care s-a desfăşurat, în realitate, acel concurs. În urma acelor tratamente, Gabriela Ciotîngă a fost internată patru zile la Spitalul de Urgență Floreasca din Bucureşti, ulterior primind alte zece de con-

cediu medical. Cum s-a întors în minister, presiunile au început din nou, toate culminând acum cu Sesizarea Comisiei de Disciplină a ministerului, comisie care a dat curs sesizării fără temei, voi demonstra acest lucru dacă mi se va solicita. Luni, 02 iulie 2007, Comisia, cu doar 5 minute înainte de începerea şedinţei, a anunţat că se amână totul până la o dată care se va „comunica ulterior". Motivul – domnul Demeter Andras Istvan se afla în Ungaria... Evident, este o altă minciună corespondentă „moralităţii" pe care a introdus-o în acest minister o dată cu venirea sa aici. Domnule Demeter, cum poate vedea în propriul Ordin pe care l-a semnat, avea deplasarea la Budapesta până la 01 iulie 2007… În MCC a putut fi comunicat acest „neajuns", al minciunii, cu doar 5 minute înainte de începerea făcăturii, specifică, şi în acest caz, perioadelor totalitariste. Se întâmplă toate acestea doar pentru că domnului ministru sau celorlalţi conducători nu le pasă, în acest caz comportamentul tipic obsesiv şi tupeul pot fi duse până la capăt.

Ca „factor agravant" pentru aşa-zisa nerespectare a sarcinilor de serviciu, domnul Demeter András István o acuză pe Gabriela Ciotîngă, într-un document oficial din ministerul culturii şi cultelor, direcţionat tot Comisiei de Disciplină, că s-ar fi adresat domnului senator Adrian Păunescu, în calitatea pe care o are domnia sa de membru al principalei instituţii a statului de drept şi de preşedinte al Comisiei de specialitate din Senat!!! Mai mult, acuza s-ar agrava pentru că respectiva adresare ar fi ajuns în „aceeaşi zi şi în acelaşi interval de timp, respectiv înainte de ora 14.00, ora de începere a şedinţei Senatului." Şi, pentru ca totul să fie absurd, domnia sa vorbeşte că prin respectiva petiţie s-a prejudiciat imaginea ministerului culturii şi cultelor, despre preocupări care exced bunul mers al instituţiei etc. Aici, batjocura care li se aduce românilor este maximă!

Să fie scrise asemenea lucruri sub semnătura domniei sale mi se pare dovada cinismului absolut. În realitate, Gabriela Ciotîngă nu a ajuns până acum prin Parlamentul României şi nici nu a avut onoarea să-l fi cunoscut pe domnul Adrian Păunescu. Demeter András István ajunge să invoce apărarea intereselor Ministerului Culturii şi Cultelor, „apărând" această instituție de acțiunea lui Marius Marian Şolea sau a Gabrielei Ciotîngă!!! Acesta devine însuşi pretextul pentru toate măsurile pe care domnia sa le ia împotriva noastră!!! Românii se uită şi tac, îngenuncheați de nişte interese mizere, comune, casnice, sporuri de fidelitate, de vacanță, prime, salarii de merit, sporuri care decurg din simplul fapt că o Comisie de Disciplină se întruneşte, nemaicontând nici măcar motivul... Dar întrebările acestea ar mai putea fi puse într-un fel: cum este posibil ca unui demnitar al Guvernului României să i se permită să interzică adresarea unui cetățean român, cu atât mai mult dacă este şi funcționar public, către un senator?! Iar asta să devină „factor agravant" al unei avertizări legale, exacte ca realitate şi la care funcționarul public este chiar obligat prin lege?! Ca să nu mai vorbim de faptul că situația este aceasta: toată desfăşurarea noului caz de la Ministerul Culturii şi Cultelor, aşa cum vom vedea, dacă ni se cere, din înseşi documentele acestei instituții care devine încet o instituție de represiune a adevărului, demnității şi legalității din România, repere cărora ar trebui să ne supunem cu toții, indiferent de proveniența etnică, din ce în ce mai decisivă în ocuparea funcțiilor de conducere din acel minister, a fost controlată şi provocată de comportamentul profesional al actualului secretar de stat Demeter András István, fost director general al Direcției Generale Creație Contemporană, Diversitate Culturală. Subordonarea acestei Comisii de Disciplină unor interese personale, inclusiv acceptul aceste-

ia de a se întruni le consider atacuri profesionale la adresa funcţiilor publice de execuţie. Este absolut incredibilă uşurătatea cu care se acceptă aici ca victima să devină acuzată de instituţia în care se produce victimizarea ei, iar tot călăul este cel care face acuzaţiile, acest lucru neîntâmplându-se pe o moşie particulară, ci într-o instituţie din administraţia centrală a unui stat de drept numit România, în care, se zice, că s-ar respecta cele câteva drepturi fundamentale ale omului.

Dacă nu ne vom mai putea apăra în numele celor care mai sunt vii în această ţară, iar referinţa are în vedere inclusiv instituţiile statului român, atunci ne vom apăra în numele celor care au murit în 1989, conştient sau nu, pentru ca noi să putem să vieţuim aici, lăsându-le altora această moştenire destul de complicată. Eu mă voi apăra pentru a rămâne liber, măcar să pot să spun celorlalţi când nu mai sunt liberi. Chiar dacă va trebui să intru pentru ceea ce ni se întâmplă acolo în greva foamei, e adevărat, pentru a atrage atenţia asupra lucrurilor pe care le-am spus, cerând cercetarea acestora. Va trebui să fug numai de un singur lucru: posibilitatea ca gestul meu să fie perceput în dimensiunea sa sublimă. Apoi, voi lupta cu uriaşa încărcătură de ridicol care se poate asocia acestui gest. Totul, pentru că altfel nu se mai poate! Eu sunt un strigăt spânzurat de o cauză.

cel care vorbeşte numai întru numele său...

Flacăra lui Adrian Păunescu, nr. 27 (298), 13-19 iulie 2007 şi nr. 28-29 (299-300), 20-27 iulie 2007

Scrisoare deschisă

Domnule Ministru Adrian Iorgulescu,

Instituția pe care o conduceți a scos la concurs postul de şef birou pentru Biroul Promovarea Creației şi Moştenirii Culturale Scrise. Îndeplinind condițiile pevăzute la art. 54 din Legea nr. 188 din 1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, am decis să mă înscriu la acest concurs, motivele fiind diverse, explicitarea lor nefăcând obiectul sesizării de față. Este singurul gest pe care îl mai pot face pentru ca acest domeniu să revină voinței româneşti, ca acțiune de coordonare, cel puțin. În plus, îmi este în putere să demonstrez că pot realiza pentru acest domeniu întru binele căruia mi-am sacrificat zadarnic în această instituție, deosebit de inamicală mie, tot ce ține de confortul meu profesional, afectiv, material etc. lucrurile care nu s-au putut realiza aici în trei ani şi jumătate de mandat. În cazul în care nu mi se va interzice participarea la acest concurs, din motive obscure, extrem de vulnerabile din punct de vedere al respectării legii, şi voi şi câştiga acest concurs, vă anunț că eu nu am nevoie decât de trei luni pentru a crea procedura legală desfăşurării programului tradițional de achiziții de titluri de carte şi reviste culturale pentru bibliotecile publice, an de an Curtea de Conturi a României constatând ilegalitatea acestora, lucruri despre care eu v-am informat chiar din timpul desfăşurării lor, aşa cum o voi face şi pentru acest an. Repet, pentru a stabili agenda minimă necesară acțiunilor culturale din România pentru ca Ministerul Culturii şi Cultelor să nu

mai fie considerat inamic public, împotriva căruia să protesteze Uninunea Scriitorilor din România, personalități din conducerea Academiei Române şi participanții la majoritatea acțiunilor breslei din întreaga țară şi pentru reglementarea procedurii exacte îmi sunt necesare numai trei luni, astfel încât exact după 90 de zile de la numirea în funcția eventual dobândită voi demisiona, lăsând loc intereselor pentru care se dezvoltă aici o energie fără precedent... Am mai făcut o dată acest exercițiu de responsabilitate, în 2005, la solicitarea expresă a doamnei Mona Muscă, an în care nu există nici o nemulțumire consemnată în media românească pentru derularea acestor programe, lucru extrem de neobişnuit pentru activitatea ministerului nostru, de la înființarea sa în forma actuală şi până în prezent. Un merit important l-au avut şi membrii Comisiei din acel an, care, cu excepția unei singure opțiuni, exagerate din punct de vedere financiar, au avut decizii luminoase, asigurându-mi un bun început al Programului pentru subvenționarea culturii scrise. Deşi această responsabilizare a mea a fost decizia doamnei Mona Muscă, efectele ei s-au produs la începutul mandatului dumneavoastră, situație despre care dumneavoatră preferați să nu vă mai amintiți nimic.

Obiectul sesizării de față în calitatea dumneavoastră de conducător al instituției constă în faptul că în momentul în care m-am înscris la acest concurs, persoana care asigură secretariatul acestui concurs mi-a comunicat că eu nu mă „încadrez", nefiind absolvent de filologie...

Deşi eu sunt încadrat în actualul Birou pentru conducerea căruia se organizează concursul, pe o funcție publică de specialitate, care îmi permite participarea de drept la acest concurs, din motive care exced cadrul legal

s-a limitat prin condițiile de participare accesul tuturor absolvenților de învățământ superior de lungă durată din domeniul ştiinţelor umaniste, din domeniul filosofiei, psihologiei, ştiinţelor comunicării, teologiei, sociologiei etc., cu o singură excepție, menționată expres în condițiile de participare, Filologia, doar pentru că actuala opțiune a domnului Demeter Andras Istvan, ca încadrare, după înstrăinarea de MCC a paradigmei publice Marilena Guga Romanul, domnul Ioan Matei este absolvent de jurnalistică, iar aceasta ar putea fi, printr-o alchimie ocultă a MCC, considerată a fi filologie... Adică, la acest concurs pentru un post din administrația centrală, pot veni numai „filologi", de parcă aici am face slavă veche, dialectologie, paleografie, gramatici generative sau sintaxă transformațională, discipline întru care aştept cu pasiune o diferențiere profesională între mine şi domnul Ioan Matei. Dacă la acest concurs se va prezenta şi o doamnă sau domnişoară pe care să o cheme Guga, voi considera degrabă că suntem obiectivul unei conspirații de natură psihologică. Revenind la un alt registru, este inadmisibilă interzicerea candidaturilor pentru acest post a absolvenților de drept sau a economiştilor, a managerilor care studiază şi acest domeniu, atât timp cât aici se operează cu proiecte, legi şi economie. Accesul trebuie lăsat LIBER, inclusiv profesional vorbind.

Domnule ministru, într-un paradis semiotic al MCC, constat că încep să vă semnalez lucruri din ce în ce mai evidente, cărora nici măcar nu le mai sunt necesare argumente. De ce îngăduiți ca realitatea să fie violentată într-o asemenea manieră, încât să fie nevoie să vă semnalez eu realitatea imediată, iar dumneavoastră, probabil de jenă, să refuzați să o luați în calcul? Pe de

altă parte, nu consider că avantajul de a fi sociolog, cazul vechiului laureat Victor Bădoiu, mai trebuia dublat de statutul său de soț al unei deosebite doamne, întâmplător etnică maghiară, tot aşa cum statutul celui favorizat de actualele condiții de participare nu trebuie dublat de întâmplarea deja firească, soția a fost directorul unui centru cultural de la Budapesta. Există un proverb armean pe care îl redau, adaptat, în forma sa intelectuală, care vorbeşte despre binele pe care îl poți face mirelui folosindu-te de potențialul miresei. Eu nefiind căsătorit, adică neputând beneficia de acest noroc conjunctural, va trebui să fac probabil o excursie, înaintea acestui concurs, în celebrul oraş al „podurilor peste Dunăre" cu scopul de a-mi creşte şansele pentru ocuparea acestor posturi de conducere în Ministerul Culturii şi Cultelor. Necesitatea „filologiei" aici este de un ridicol absolut, nu mai vorbim de context... Chiar şi aşa, dacă se doreşte un examen în filologie nu voi avea nimic împotrivă, deşi bibliografia este cu totul alta, neavând nici o legătură cu acest domeniu... Din nou, nu doresc să vă explic ceea ce este atât de uşor de înțeles.

Țin să vă amintesc faptul că atunci când domnul Demeter Andras Istvan a concurat numai cu el însuşi pentru un post de înalt funcționar public, respectiv director general în MCC, dumnealui era de profesie actor. Domnul Bela Krizbai, directorul Direcției Relații Internaționale, Reglementări Europene este preot unitarian, pe lângă faptul că postul nu a fost afişat pe site-ul instituției care a organizat acest concurs... Asta nu înseamnă neapărat că domnul Bela Krizbai nu merita să câştige concursul cu pricina. Domnul secretar general Virgil Nițulescu este istoric, ceea ce este chiar pe gustul meu. În consecință, conform legii, logicii şi actualei organizări

statale a României, ca stat de drept, să anulați acest concurs care este anunțat pentru datele de 24 şi 25 octombrie a.c. pentru deficiențe majore în organizare şi interzicerea participării prin îngrădirea drastică a concurenților, nominalizând doar domeniul filologiei ca studii necesare acestui post.

Argumentul meu legal pentru această solicitare este art. 57, în integralitatea sa, din legea nr. 188 din 1999, republicată. În funcție de hotărârea conducerii MCC, îmi rezerv să folosesc în instanță pentru drepturile mele de cetățean şi funcționar public al României şi alte prevederi legale.

Îmi amintesc că dumneavoastră făceați nu cu mult timp în urmă un apel la uniunile profesionale din domeniul culturii, la instituțiile de gen să facă în aşa fel încât artiştii, activiştii, propagandiştii şi cei pregătiți oficial de partid pentru promovarea ideologiei acelui sistem dovedit a fi fost criminal să nu mai aibă acces la formarea opiniilor publice, la sistemul actual din administrație şi la alte nobile precupări cu fundament şi, totodată, cu funcție socială. A fost al doilea lucru cu care eu am fost de acord dintre cele cu care mai animați opinia publică în conferințele de presă. Dacă erați sincer şi responsabil în această opțiune, lucru preferabil mie inclusiv ca percepție psiho-afectivă, pentru a nu mă simți trădat în acordul meu, cum este posibil să favorizați chiar ca Ministru al Culturii şi Cultelor, printr-o asemenea manieră de organizare kominternistă, accesul la acest post al domnului Ioan Matei, atât timp cât domnia-sa este absolvent al Academiei „Ştefan Gheorghiu", facultatea de jurnalism? Nu doresc să mai discut calitatea celor aduşi să studieze acolo, a moralității lor, a programului pe care aveau să-l urmeze, pregătiți fiind pentru asta.

Dacă lucrurile continuă aici într-un asemenea ritm, nu peste mult timp voi constata că veți angaja la poarta instituției un terorist-lunetist, singurul existent din decembrie 1989, cu scopul de a selecta angajații MCC la intrarea în clădire. Evident, acțiunea în teren fiind extrem de redusă, luneta va fi folosită ca obiect contondent, pentru lovituri executate precis. Vă rog să îmi permiteți să raportez că voi fi pregătit şi pentru o astfel de situație nu foarte îndepărtată ca semne.

Domnule ministru, dacă eu nu am reuşit să vă conving până acum, cred că Dumnezeu vă va putea determina să aflați adevărul, folosindu-se de o altă metodă decât aceea care mi-a fost la îndemână, cel puțin pentru că adevărul suntem fiecare dintre noi. În plus, dumneavoastră fiind şi ministrul cultelor, „se cam uită acest lucru".

Cu aceleaşi sentimente,
consilier Marius Marian Şolea
10. 10. 2007

Luceafărul, nr. 37, miercuri 17 octombrie 2007

Scrisoare deschisă adresată membrilor Comisiei de Disciplină a Ministerului Culturii şi Cultelor (conținut teologic)

Doamnelor Roxana Bălăuță, preşedinte, Marina Drăgan, secretar

Domnilor Dan-Marius Zarafescu, Dan Niță, Bela Krizbai, membrii, Radu Podgoreanu, membru supleant

Această scrisoare pentru care m-am decis destul de greu, trebuind să înving un sentiment al inutilității, a fost prilejuită de o discuție colegială, purtată acum o săptămână cu domnul Radu Podgoreanu, care mi-a spus, printre altele, cele mai multe fiind concepții dobândite în urma aplicării unor principii care țin de inteligența socială, că nu s-ar mira dacă în urma acestui scandal aş intra într-un partid politic, pentru că altfel tot ceea ce fac eu nu are nici o soluție, că nu se poate întâmpla nimic... Numai că nimicul s-ar putea să fie valabil între om şi om, dar între om şi Dumnezeu se întâmplă totul. Aşa că m-am decis în urma prezentării acelui raționament al neputinței să le scriu tuturor celor din această Comisie, adresarea este publică pentru că public este şi ceea ce au fost puse domniile lor să facă, refuzând însă aplicarea prevederilor legale în acest sens, de a invita mass-media la dezbaterea despre avertizarea mea în legătură cu ilegalitatea unei achiziții în valoare de peste 22 de miliarde de lei vechi. Prefer să mă adresez dumneavoastră printr-un text care poartă în sine un conținut teologic, adică omenesc.

Prin ceea ce mi se întâmplă în acest minister, Dumnezeu s-a milostivit de mine şi am putut afla nemijlocit realitatea

unei țări, modul în care este condusă România astăzi, cauza răului care străbate de la un capăt la altul socialul românesc. Am înțeles cum se mimează statul de drept în România şi unitatea de haită, cârdăşia celor care concură la acest spectacol constituțional. Hoția şi haosul generalizate din România nu sunt dezvoltate aleatoriu de persoane, ci au asigurate în cadrul sistemului toate condițiile pentru existență, inclusiv din punct de vedere legislativ. Sistemul are nişte spații care sunt ocupate politic şi în acele spații fiecare are de făcut ceea ce i se dă să facă, adică tocmai lucrurile pentru care a fost acceptat să ajungă în acele poziții. Conflictele apar atunci când exponentul taberei adverse atentează la beneficiul material, mediatic etc. al adversarului, sau când exponentul aceleiaşi tabere încalcă anumite reguli ale haitei în care există deja. Îi mulțumesc şi îi sunt îndatorat lui Dumnezeu că mi-a răsplătit dorul de a-mi cunoaşte poporul şi bezna în care trăieşte, că pot să ştiu astăzi logica organizării acestei postmodernități a României, lucru pentru care aveam până acum cunoştințe din auzite, din impresii generale şi din intuiții mai mult sau mai puțin imediate. Păstrez însă o nedumerire, aceea că nu îmi dau seama prea bine de ce sistemul european, întru care am desfăşurat o activitate de peste 10 ani, deja acum prezent în România, cel puțin oficial, acceptă promiscuitatea românească. Nu are mijloacele de a interveni încă? Nu doreşte să o facă, preferând un control prin cei care se prezintă singuri ca fiind oameni de încredere ai vremurilor şi spiritului europene? Să nu existe interes pentru om, ci doar pentru reprezentarea sa abstractă, în parametrul social al colectivității? Să fii fost înlocuit omul cu cetățeanul şi grupul cu societatea civilă? Îi mulțumesc Creatorului meu continuu pentru că mi-a îngăduit toată această cunoaştere!

Din pricina acestui înțeles şi a dorinței lui Dumnezeu, omeneşte vă iert pe toți de aici, dar pentru dreptatea mea de acum vă voi chema pe fiecare dintre dumneavoastră în instanțele acestui stat de drept pentru a cărei existență veritabilă eu lupt, indiferent de sacrificile pe care le voi avea, sau, cel puțin, pe care le întrezăresc. Acest adevăr al meu va fi restabilit şi acolo, am încredere deplină cel puțin din pricina evidenței lucrurilor. Deşi eu sunt interesat cu precădere de adevărul rezultat în interiorul naturii noastre umane, care se îndumnezeieşte prin dialogul cu Dumnezeu, va trebui să caut această dreptate şi în sistemul dumneavoastră, folosindu-mă de el pentru a încerca să-l fac să existe. Altfel, lupta mea ar avea un încărcat conținut de abstract, iar firile superficiale ar trece foarte uşor peste acest eveniment şi peste înțelesul corespondent lui.

Refuzul de a auzi ce vă spun este în fond refuzul de a vă solidariza cu mine, e un refuz de natură psihologică, pentru că, dacă ați vrea să constatați că am dreptate, ar însemna că trebuie să îmi deveniți coechipieri, într-o solidarizare după criteriul adevărului, împotriva lucrurilor pe care le denunț eu. Şi dumneavoastră înşivă ştiți ce ar însemna asta, cel puțin pentru că ştiți ce mi se întâmplă acum, nedorindu-vă un astfel de tratament în ceea ce vă priveşte. În plus, din teamă şi dintr-o eventuală laşitate argumentată felurit, vă puteți convinge singuri de inutilitatea unui asemenea demers. Ar trebui să fiți dintr-o dată chiar împotriva lucrurilor la care ați purces singuri. Cunoaşteți aceste lucruri acum pentru că dumneavoastră înşivă sunteți oamenii sistemului, căutându-vă poziții cât mai confortabile în cadrul lui, alimentând şi, totodată, hrănind sistemul. Onestitatea v-ar aduce lângă mine şi credeți, înainte de a se întâmpla, că v-ar fi greu, că noul statut ar fi peste măsură de obositor. Din

contră, această alegere oferă o libertate şi o bucurie cu mult peste liniştea îngenuncheată care vă îmbracă serile.

Însă eu nu vă pot obliga să vedeți adevărul, Dumnezeu însuşi nu ar face-o şi această atitudine îi este proprie din veci, însăşi iubirea Lui pentru noi generează această libertate de opțiune. Tocmai prin răul pe care mi-l faceți acum, acționând după poruncile celor pe care îi deranjez în Ministerul Culturii şi Cultelor, căutând să împliniți dorința celui care v-a sesizat împotriva mea, domnul Demeter Andras Istvan, acuzat fiind de unele dintre cele mai absurde lucruri care se pot afla după căutări în acest registru ideatic, tocmai prin acest rău, cum spuneam, de a fi acuzat în totală nevinovăție, eu am acum dreptul să vă iert, mi-ați dat această legitimitate de a vă ierta prin absurdul la care mă supuneți, să demonstrez eu ilegalitatea unei achiziții de zeci de miliarde de lei, făcute de chiar instituția care mă judecă, pusă în practică sau nesesizată de chiar oamenii care fac parte din această Comisie... Mi se impută un interviu pe care nu l-am dat niciodată şi care nu există nicăieri, sunt acuzat că spuneam încă de acum patru luni că este ilegală o altă achiziție, din acest an, de 10 miliarde de lei, lucru constatat acum şi de către conducerea ministerului, de mass-media şi de branşa scriitorilor români. Nu doar că respectivul răspuns susține competența mea în domeniul în care îmi desfăşor activitatea, dar în acel răspuns veți constata şi un accentuat spirit vizionar, neavând nici un fel de ezitare să îl numesc astfel. Îmi facilitați astfel această şansă de a vă ierta, situația chiar obligându-mă la o astfel de atitudine, pentru că este o situație care vă relevă atât de mult ridicolului, încât mi se face milă şi nu este o milă enunțată răutăcios, este o milă rezultată din condiția pe care o aveți, îmi este milă de omul din voi, omul care trebuie să semene cu Dumnezeu pentru a fi om. Vă iert în această calitate de semeni ai mei, dar asta nu înseamnă că

voi înceta să apăr adevărul pe care îl mărturisesc. Însăşi funcţia publică mă obligă să apăr legea, deci nu mizaţi pe o eventuală *smerire* a mea care să mă facă să produc ilegalitate, sau să tac văzând ilegalităţile din jurul meu.

Mă întristez când văd că, în loc să mergem împreună la Dumnezeu, mergem individual spre groapă, nevrând să consfiinţim că pe Dumnezeul din om îl putem împuternici să învingă bezna bilogică a materiei din om, fără să ştim că însăşi materia se îndumnezeieşte. Mă întristez când văd că opţiunea pentru lumină este mereu amânată pentru un alt moment al contextului cotidian, conform raţionamentului încetăţenit absolut schizofrenic, în înţelesul cel mai exact al cuvântului, că *acum nu e momentul*.

Eu însumi ştiu cât de dură este confruntarea între lumină şi lipsa luminii, cât de agitat este acel suflet şi cât de angoasat este omul fără Dumnezeu, cât de enervat şi tracasat trăieşte el sub povara psihologică a adevărului pe care ştie că va trebui să-l recunoască, sau cu care, în faţa morţii, va trebui să se confrunte, nemaiavând acest trup pe care să se bazeze în acea confruntare... Dar tot omul lui Dumnezeu îi rezistă lui Dumnezeu. Îi producem mai multă tristeţe, îi ştirbim din bucuria cu care contemplă perfecţiunea lumii, din bucuria cu care îşi veghează drepţii în rândul cărora eu îmi doresc să ajung vreodată, să fiu cel mai din urmă drept care-şi înţelege Dumnezeul, lumea şi semenii.

Apartenenţa omului de Dumnezeu este, de asemenea, veşnică. Numai slăbiciunile omului şi diavolul îi sugerează sau îl învaţă pe om să nu cedeze veşniciei divine, să nu consubstanţializeze cu veşnicia lui Dumnezeu. Diavolul vine cu precădere indirect, prin tot felul de argumente sociale, materiale, familiale etc., pentru a nu-i articula omului ideea de diavol, pentru a-l face să uite că însuşi Dumnezeu îi vorbeşte omului despre diavol. Ideea, deseori nici măcar conştien-

tizată, conform căreia pentru adevăr şi bine este timp destul este o eroare, atâta vreme cât nu purcedem spre acestea, ci doar le avem în vedere ca pe-o amânare. Pe noi înşine, în mare tristeţe a lui Dumnezeu, ne amânăm atunci. În tot acest timp, pe care ni-l atribuim fraudolos până la planificata schimbare, Hristos este lovit şi bătut în piroane de fiecare dintre noi, fiecare făcând asemenea celor de atunci, recapitulând motivele pentru care Hristos a fost înjosit ca Dumnezeu. Îndârjirea noastră este identică, fără nici un fel de altă interpretare a identităţii, cu îndârjirea acelora care Îl loveau pe Dumnezeu pentru că El le spusese că este Calea, Adevărul şi Viaţa. Ochii lor materiali l-au văzut pe Dumnezeu şi nu a fost de ajuns. Ochii dumneavoastră materiali îl văd pe Dumnezeu atunci când vă priviţi, cu bărbia în piept, în oglinda din sine, atunci când cerul inimii dumneavoastră aşteaptă să fie scrutat?

Bănuiesc că ştiţi adevărul pentru care unii de aici doresc să mă sancţioneze, dar probabil nu vă e de ajuns să fiţi oneşti pentru că acest adevăr este tocmai adevărul care mă ajută pe mine, cel pe care eu doar am îndrăznit să-l enunţ. Pe de altă parte, dacă în relaţia pe care o aveţi cu propriile conştiinţe vă simţiţi mai confortabil ca eu să nu am dreptate, asta nu este decât o amânare. Cât credeţi că vă veţi putea refuza bucuria, pacea şi respectul de sine? Înaintea lui Dumnezeu nu există soluţii de acest tip. Nici întoarcerea cu spatele nu este o variantă, nici închiderea ochilor, nici acoperirea urechilor, tot ce spun eu auziţi în dumneavoastră. Mai mult, fiind de aici, din această instituţie, chiar ştiţi ceea ce vă spun, unii chiar faceţi ceea ce eu denunţ. Nu e de ajuns pentru a-mi fi împotrivă. Dacă în locul meu ar fi fost Dumnezeu, ce aţi fi făcut? Pentru că acum nu este aşa, Dumnezeu vă va arăta prin situaţii pe care nu vi le-aţi închipuit vreodată că eu vă spun adevărul, iar dumneavoastră sunteţi datori, inclusiv prin

legile cărora ne supunem aici, să-l recunoaşteţi şi să vă însuşiţi acest adevăr. Dacă vă situaţi în afara ordinii, asta înseamnă că ordinea nu trebuie să existe? Părăsirea lucrului firesc şi bine tocmit este doar un simplu exerciţiu al libertăţii, *o copilărie* dacă este să vorbim cu multă indulgenţă. Puţin mai complicat, vă spun că însăşi negarea adevărului şi a lui Dumnezeu este dovadă a existenţei lui Dumnezeu. Şi credeţi dumneavoastră că într-o Comisie de Disciplină a Ministerului Culturii şi Cultelor poate fi oprit adevărul? Adevărul e în noi, e şi în dumneavoastră, noi suntem ai lui Dumnezeu, Dumnezeu nu poate fi oprit. Vă complicaţi existenţa şi atât, supunându-vă celor atinşi de cuvintele mele. Veţi putea vreodată să-mi spuneţi că inima dumneavoastră nu simte melancolia binelui? Sau că este de ajuns să vă căutaţi continuu binele în confortul cotidian? Vă sugerez să găsiţi sursa binelui, pentru a verifica imediat, cel puţin, realitatea binelui pe care îl căutaţi sau pe care l-aţi şi *găsit*...

Am multe motive să cred că Dumnezeul din voi este mai puternic decât eventuale stări de frică, laşitate sau sentimente de obligaţie pentru angajarea dumneavoastră aici sau pentru funcţiile pe care le aveţi...

Dincolo de vibraţia materială, dincolo de sonoritate, cuvântul conţine comunicarea dintre Dumnezeu şi om, ca deplinătate a creaţiei Sale, şi, totodată, comunicarea dintre oameni despre Creatorul lor, împărtăşirea adevărului şi realităţii imediate ca spaţiu şi ca veşnicie. Cuvântul este voia şi lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Dacă aţi ales că ziua în care trebuia să îmi apăr, în Comisia de Disciplină a MCC, colega care pur şi simplu nu a mai vrut să semneze ilegalităţi să fie 2 iulie, ziua canonizării şi zi de pomenire a Sfântului Ştefan cel Mare, (oricum, în mare măsură, ceea ce vă fac eu în acest minister de la Putna vi se trage) omul care m-a adus la creştinism în Biserica Ortodoxa Română, şi dacă

ziua în care m-ați chemat, dând curs solicitărilor secretarului de stat UDMR Demeter Andras Istvan, a fost 1 octombrie, ziua Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului, zi de pomenire a evenimentului petrecut în comunitatea macedoromânilor din Vlaherne, de altfel singurul meu canon zilnic de creştin ortodox, nu am mai considerat că va trebui să fac un carnagiu, fie acesta şi mântuitor, în Comisia de Disciplină a MCC, pentru îndreptarea celor care încearcă mereu să mă pedepsească pentru că eu nu încetez să vorbesc despre promiscuitatea din această instituție a Guvernului României, destinată să administreze cultura şi patrimoniul rezultat în urma acesteia, adică tocmai domeniul prin care un popor îşi afirmă şi demonstrează existența istorică şi se legitimează ca prezent. Conducerea acestui minister, în loc să primească în demnitate ceea ce avertizez eu, în calitate de funcționar public, în apărarea domeniului pe care îl reprezint, şi să se înstrăineze de aceste oneroase practici şi de ostila poziționare față de însuşi domeniul în baza căruia există, îmi deschide continuu fronturi pe care va trebui să se bată cu adevărul, confruntarea fiind între lege şi putere, între singurătate şi haită/sistem. *Dacă* Dumnezeu există, de partea cui credeți că este Dumnezeu? Fireşte, pentru ca oamenii aceştia să-şi poată regăsi în sine sursa demnității specifice, va trebui să fie învinşi de adevăr. Ministerul Culturii şi Cultelor avea obligația prin lege să convoace oficial pe site-ul instituției mass-media din România, eu fiind acuzat, în cazul de față, că am avertizat în cadrul unui interviu la postul de televiziune Realitatea TV că instituția a făcut o achiziție publică de peste 22 miliarde lei vechi fără a respecta nimic din legea prin care erau reglementate aceste tipuri de cheltuire a banilor publici.

De multe ori îi veți auzi pe oameni spunând, oarecum previzibil: „dreptatea e numai în cer." Asta nu înseamnă că

trebuie să acceptăm, dintr-o laşitate disimulată pervers, nedreptatea de lângă noi sau, şi mai rău, să producem noi înşine lipsa dreptăţii doar pentru că firescul şi izbăvitorul adevăr ar fi propriu numai unui spaţiu exterior nouă. Fugim de adevăr din mândrie, pentru că el ne ruşinează şi ne arată adevărata valoare şi astfel construcţia minciunii întru care ne-au fost toate eforturile nu mai este *credibilă*. Dreptatea este şi aici, unde suntem fiecare dintre noi, pentru că noi suntem Cerul.

Dar dacă Dumnezeu aşa a îngăduit în inimile dumneavoastră, să mă judecaţi pentru dreptate, eu bucuros mă supun, rugând pe Dumnezeu să fie de folos aceasta mântuirii noastre. Şi dumneavoastră, cei care mă prigoniţi pentru adevărul pe care l-am spus, obligaţi de cei care vă sunt deasupra şi cărora nu aveţi resurse să vă împotriviţi, şi mie însumi să-mi fie de folos, cel care văd cu precădere în ceea ce mi se întâmplă mândria de a fi judecat pe nedrept, în loc să văd în asta o cauză generală a păcatelor mele, prin care L-am alungat pe Hristos de la mine, deşi El face totul pentru ca eu să semăn cu El. Şi dumneavoastră, şi eu greşim împotriva Lui: dumneavoastră înşivă nu vă recunoaşteţi că sunteţi prigonitori ai adevărului, punând, ca scuză psihologică şi, totodată, dominantă conjunctura mai presus de situaţia reală, iar eu nu îmi văd drept cauză iniţială păcatele, orbit fiind de lupta pe care o duc aici, pentru ca tot ce înseamnă cultură română scrisă, generic vorbind, să poată ieşi odată de sub teroarea sub care este tratată aici, într-o instituţie care ar trebui să existe pentru cultura României, ci nu pentru sinecurile noastre. Nu e bine să uitaţi că atât păcatele, cât şi dumnezeiescul bine se fac într-o anumită *conjunctură*. În ceea ce faceţi acum sunt şi lucruri bune însă, aşa cum se întâmplă cu răul întors de voia lui Dumnezeu: cel dintâi efect al suferinţei pe care mi-o produceţi este faptul că

tocmai prin această încercare ajung să mă cunosc prin opțiuni, iar, în ceea ce vă priveşte, ca efect secundar, Dumnezeu are ocazia să vă facă să vedeți acest adevăr, pentru că aşa a fost rânduit să fie: om prin om şi om de la om va cunoaşte atât adevărul, cât şi moartea. Numai inimi înainte mergătoare minții vor trebui să bată în timpul în care vă manifestați această *competență*.

Aş putea să vă spun cu mult mai multe, să fac apel la înțelesuri şi învățături mai apropiate sau mai străine dumneavoastră, dar dacă eu nu v-am fost de ajuns lângă dumneavoastră, cum vă vor fi de ajuns cuvintele mele?! Pe de altă parte, am ales cuvinte care vin dintr-o *asemănare* a noastră, nu am uzitat de noțiuni care să amelioreze doar din punct de vedere intelectual şi care să ne exceadă inimile. Creştinismul nostru este singura învățătură comună, pe care o putem aplica, acesta fiind inclusiv confortul pe care l-am *trăit* adresându-mă dumneavoastră.

Poporul român este acum în genunchi. Eu refuz să mă urc pe umerii lui cu laşitatea mea, cu dorința mea de a-mi fi bine, cu sentimentul autoconservării, cu grija de a nu-mi produce inamiciții socio-profesionale.

Chiar dacă, pentru a-mi face rău, v-ați întâlnit în 11 octombrie pentru a delibera, chiar în ziua în care eu am împlinit 33 de ani, şi astfel să hotărâți lucrurile pentru care ați fost solicitați, nu pot să fiu supărat pe dumneavoastră, nici măcar pentru că nu puteți vedea ceea ce eu spun, nici pentru că vedeți şi nu o recunoaşteți din pricina celor care se folosesc de voi pentru anihilarea mea în această instituție. În ambele cazuri, efectul fiind oricum acelaşi, nu pot să fiu supărat pe poticnirea voastră, pentru că eu însumi spun ceea ce este nu doar pentru mine, ci pentru un început al fiecăruia dintre noi de a fi oameni. Cum eu sunt om, făcând cele ale omului, nu pot fi mânios pe oamenii, semenii mei,

sau pe cei care vor dori cândva să fie oameni. Cum cele trei împărțiri ale timpului sunt simple iluzii, cel mult repere de percepție, în registrul în care vă sugerez eu să existați, faptul de a-mi fi acum, în prezent, potrivnici nici măcar nu mă indispune. Pe de altă parte, am eu dreptul să fiu amărât pe voi, creații ale lui Dumnezeu, oameni care au în sine chemarea perfecțiunii, mai mult sau mai puțin întrebuințată? Sau nu ştiu eu oare că Dumnezeu are puterea de a exista ca dor chiar şi după săvârşirea păcatului sau a nedreptății? Astăzi aşa este, dumneavoastră sunteți nedrepți cu mine, dar voi fi fost eu oare de fiecare dată drept cu semenii mei sau cu ceea ce ar fi trebuit să fie şi, întocmai ca dumneavoastră astăzi, am procedat diferit de cum s-ar fi impus atunci, greşeli pe care nu le voi mai face niciodată, cu ajutorul Domnului... Pe de altă parte, eu nu pot fi supărat pe oameni sau pe o situație atât timp cât ştiu că Dumnezeu îl poate schimba oricând pe fiecare în parte, cu condiția ca omul să vrea cât de puțin acest lucru.

Tot ce se întâmplă în România este generat de situații în genul celei de acum din Ministerul Culturii şi Cultelor şi, vă rog să mă credeți, poporul român, indiferent de naționalitățile care îl compun suferă din pricina efectelor nerespectării legilor. Nu pot să accept această deteriorare doar pentru a-mi fi mie mai bine sau doar pentru că dumneavoastră, în Ministerul Culturii şi Cultelor, mă obligați să tac, asemenea celor care v-au dat însărcinarea de a mă judeca, referitor la ilegalitățile care se întâmplă în această instituție, deşi nu doar că legea nu îmi interzice modul în care am acționat eu, ci mă şi obligă expres să fac publice momentele în care banul public este cheltuit ilegal, când nu se respectă normele, regulamentele şi toate reglementările interne. Nu ştiu cum s-a întâmplat cu dumneavoastră, nici cum vă reprezentați aceste lucruri, dar pe mine acest popor

m-a crescut, m-a hrănit cu mâinile lui, m-a învățat carte gratuit şi m-a făcut să nădăjduiesc spre rațiunile de existență pe care ar trebui şi el să le aibă astăzi, într-o măsură atât de însemnată la nivel individual, încât să se asigure un model. Acum, am datoria cel puțin să-l apăr, chiar dacă fac asta numai prin rostirea adevărului. Credeți că eu nu mi-aş fi dorit evitarea unor confruntări? Dar dacă nimeni nu mai procedează, din diferite motive, mai mult sau mai puțin scuzabile, sau mai mult sau mai puțin legale, aşa cum procedez eu acum, era firesc să rămână cineva care să spună ce se întâmplă. Şi dacă tot ceea ce aş fi putut preîntâmpina în MCC este cu mult mai puțin important decât ceea ce spun în primul rând confraților mei, cum credeți că puteam să fiu duplicitar cu un adevăr preexistent în mine, stimulat acum de adevărul pe care trebuie să-l rostesc în legătură cu ceea ce se întâmplă aici, mai presus de orice argument şi algoritm politice? Nu mă poate dezamăgi nici faptul că, în cea mai mare parte a lor, confrații mei nu aud, motivele fiind şi în acest caz diverse. Cu atât mai mult va trebui să vorbesc mai tare şi mai îndelungat, cu cât ei sunt mai surzi. Va veni o vreme când vor fi certați pentru propria lor laşitate, împărțită corespondent fiecărui domeniu. Nici pe deficiența aceasta a lor nu pot să fiu supărat, nici pe faptul că îşi pipernicesc în sine condiția de intelectuali ai cetății, pentru că, foarte simplu, demersul meu are în vedere tocmai această stare a lor, pentru schimbarea căreia prefer eu să fiu maltratat aici într-o instituție a Guvernului României.

Sper să nu credeți că nu ştiu ceea ce se întâmplă la nivel general în România, dar nu pot accepta ca tocmai oamenii care au murit pentru libertatea şi neatârnarea noastre să fie inferiori celor care mă acuză că vorbesc despre neregulile şi ilegalitățile de aici. Cei care au murit în trecut sau mai lângă noi, în decembrie 1989, nu au murit degeaba, astfel încât eu

nu pot anula prin comportamentul meu tocmai ceea ce ei mi-au dăruit, doar pentru că acum şefii actuali ai Ministerului Culturii şi Cultelor mă obligă la asta. Robia de acum a României, a ilegalității banale din zilele noastre, nu este diferită în efect de alte robii istorice, eu nu pot să mă adaug acesteia. Nu se percepe foarte bine acest lucru pentru că iluziile libertății sunt mai multe şi mai specializate, astfel încât părerea că există ceva este atât de diversificată, încât lucrul acela *pare* că există.

Hristos este modelul, Principiul. Noi ne-am degradat generație cu generație până când a trebuit să se facă El om pentru ca noi să avem măcar posibilitatea să ne ameliorăm, după modelul inițial, al naturii noastre neafectate de păcat. Numai aşa omul se putea ridica înspre Creatorul său, recuperându-i ontologic atributele pe care El le-a lăsat ca predispoziție şi potențial în noi, în forma particularităților noastre umane.

Omul nu poate trăi decât în starea de libertate, şi eu, şi dumneavoastră trăind efectele acestei decizii. Dar această libertatea despre care vorbesc eu nu se poate lua de la sine, se poate numai da de la sine... Atunci când văd lucruri care nu îmi convin, nu fac parte dintre cei care lasă ochii în jos, eu continuu să privesc la acele lucruri, socotindu-le cauze tocmai ale lipsei de auz şi de vedere ale semenilor mei. Le privesc insistent. Cel mult, pentru *odihnă*, îmi ridic ochii la cer. În altă parte nu mă voi uita niciodată, oricât mi se va cere acest lucru într-o instituție publică, de către nişte oameni care vor să îmi impună promiscuitatea de aici.

Refuzul unor instituții ca DNA şi Curtea de Conturi de a-şi respecta condiția a făcut ca promiscuitatea în care funcționează MCC să ajungă la nişte cote care nu pot fi cuantificate din exterior, fie de către un operator cultural, simplu contribuabil sau instituție mass-media. Faptul că ni-

ciodată nimeni nu a deranjat aici sistemul a făcut ca acumulările de indolență în respectarea legilor să se stratifice asemenea straturilor geologice, aşa încât, indiferent câte procedee descriptive aş uzita, nu voi putea să am un rezultat mulțumitor pentru ceea ce este aici, păstrez doar avantajul unei cunoaşteri nemijlocite.

Înaintea oricăror adresărim pe care vi le voi înainta juridic, aşa cum prevăd că se va impune în curând, am dorit să vă vorbesc prin acest text, scris într-o nuanță teologică, adică omenească, țin să mă repet.

Dumnezeu mă va apăra de măsurile pe care doriți să le impuneți, veți constata degrabă acest lucru în propriile dumneavoastră vieți, mă va apăra cu atât mai mult cu cât eu voi şti că nu merit acest lucru. Îi mulțumesc, de asemenea, pentru ajutorul pe care mi l-a dat în toată această prigoană profesională, de peste trei ani, doar pentru că eu am vrut să se respecte legile care ne reglementează activitatea din Ministerul Culturii şi Cultelor. Cu cât îi datorez mai mult lui Dumnezeu, cu atât voi fi mai dârz în a mă lupta cu aceia care vor să anihileze pe cel care vrea să îi scoată din promiscuitatea în care se afundă aici.

În cazul în care nu m-am adresat unor maimuțe foarte evoluate, care au reuşit să absolve studii de lungă durată, cursuri de zi, şi care au dobândit un loc de muncă într-un minister, ci nu unor oameni care au în sine cele despre care vorbesc eu, îmi cer scuze pentru că intenția şi limbajul meu au escaladat condiția animalului. Eu sunt convins că nu este aşa, că m-am adresat unor oameni care pot fi mai drepți decât îngerii, pentru că îngerii nu poartă în sine chipul lui Dumnezeu, nici nu trebuie să învingă patimi sau conjuncturi, precum sunt aceastea de aici.

Ce înseamnă, în fond, dreptatea mea, aceea de a vorbi despre încălcarea legilor şi despre batjocurirea unui mediu

cultural pentru care noi ar trebui să existăm ca instituție? Ce înseamnă şi minunea continuă prin care tot ce mi s-a făcut împotrivă s-a întors de fiecare dată în favoarea mea? Zadarnice ar fi fost aceste favorabile coincidențe dacă nu ar avea drept cauză crucea şi dacă eu aş fi fugit de cruce, înțelegând prin aceasta tot ce a trebuit să îndur în această instituție. Să nu credeți vreodată că voi pleca din acest minister, conform sfaturilor multora, doar pentru că îmi produceți greutăți. Mulți îmi zic: „dacă nu-ți convine, de ce mai stai în minister?" Eu nu pot vorbi fiecăruia în parte de faptul că omul are datoria de a îndrepta lucrurile. Şi cred încă un lucru simplu: acela că statul român funcționează, cel puțin dacă este obligat să o facă... Aşadar, mulți mă învață să dezertez, fără să fi cunoscut vreodată ce înseamnă frontul. Pe de altă parte, nu pot să fug de suferință, de duşmanul meu, sau de cauza acelei suferințe. Dacă aş proceda astfel, suferința aş purta-o în mine... N-aş putea fi creația lui Dumnezeu, dacă aş fi fricos din fire. Am eu vreo referință biblică sau vreun text patristic în care să se constate că Mântuitorul Hristos alerga din cauza fricii, speriat fiind, şi că stătea ascuns, tremurând prin boscheți? Aşa că zadarnică şi plină de umor trist este speranța unora că aş pleca de aici prin demisie, cu atât mai repede cu cât hăituirea mea va fi mai accentuată. În afara faptului că sunt slabi de minte cei care ar putea crede aşa ceva, sunt şi foarte inculți.

Tot ceea ce am întreprins şi întreprind în Ministerul Culturii şi Cultelor este legal, nu doar în virtutea acelui principiu că lucrurile care nu-mi sunt interzise prin lege îmi sunt automat permise, ci pentru că legea chiar mă obligă să procedez întocmai, fie că este vorba de statutul funcționarului public, fie de alte reglementări în vigoare. Mai mult, este şi creştineşte. În acestă paradigmă, singurele două lucruri pe care nu le pot face este să îmi iubesc vrăşmaşul şi să fiu feri-

cit pentru ceea ce mi se întâmplă. Domnul Demeter Andras Istvan prin tot ceea ce este şi prin tot ceea ce reprezintă ar fi fost posibilitatea perfectă ca eu să îl iubesc pe cel care îmi este vrăjmaş. Din păcate, nu am putut avea această lumină, poate cu timpul, dacă veţi rezista cu toţii propriilor dumneavoastră demersuri... Dar să aveţi în vedere că Hristos a spus: „Fără Mine nu puteţi face nimic." Adică, rugaţivă cât de puţin Lui pentru a mă putea pedepsi după dreptatea Sa, în legile şi în competenţa care vă definesc.

Fie ca, prin mila lui Dumnezeu pentru om, focul care abia pâlpâie în inima mea să aprindă inimile dumneavoastră pentru flăcări vii şi mari, care să ardă fără încetare, mărind pe Dumnezeul din ceruri, din sufletele noastre şi de lângă noi!

agonia.ro, 23 octombrie 2007

Comunicat de presă

Adrian Iorgulescu, un mincinos ordinar

Din momentul în care adevărata demnitate publică a ministrului Adrian Iorgulescu a început să fie revelată atât mass-media cât şi mediului cultural din România, domnia-sa a început o adevărată campanie de discreditarea a mea, consilier MCC, doar pentru a vă convinge pe dumneavoastră că Sesizarea Curții de Conturi şi a DNA ar ține de "indisciplină" ci nu de obligația mea şi chiar a dumnealui de a respecta legislația în virtutea căreia ne desfăşurăm activitatea. Este profund ruşinos, nedemn şi supus unui tip de psihologie boschetară să îți propui, ca ministru al unui guvern liberal să mințI continuu, doar pentru a vâna o credibilitate de câteva secunde, generând astfel asupra întregului guvern şi implicit a Partidului Național Liberal o reprezentare tragică.

Astăzi, 11 martie 2008, Ministrul Culturii şi Cultelor, domnul Adrian Iorgulescu, a declarat în Comisia de Cultură a Camerei Deputaților că "semnatarii reclamației adresate DNA sunt în conflict cu MCC, Marius Marian Şolea compărând adesea în fața comisiei de disciplinã a ministerului."

Nu este prima dată când domnul Iorgulescu vă minte cu o performanță intelectuală specifică unui preşcolar: în 04 decembrie 2007, domnul Iorgulescu declara unei agenții de presă următoarele: "Marius marian Şolea nu mai lucrează în Ministerul Culturii şi Cultelor, fiind adus de mai multe ori în fața Comisiei de Disciplină". În 26 ianuarie, într-un interviu acordat unui săptămânal

financiar, aceeaşi obsesie revine: "Din câte ştiu, (...) cercetarea a început în baza unui denunț făcut de Florin Chilian şi a unui fost angajat al MCC, care nu mai lucrează la noi."

Eu cred că respectivele declarații fac dovada unui tip de blocaj psihologic, o neputință de a evalua realitatea ca fiind dominantă aspirației sale culturale ca eu să pot fi dat afară din Ministerul Culturii şi Cultelor.

În ciuda dorințelor paroxistice ale domnului ministru, eu am fost şi sunt angajat al MCC, fără întrerupere, iar în Comisia de Disciplină am fost chemat o numai o singură dată şi atunci tocmai pentru că, în virtutea Legii 571 din 2004 şi 188 din 1999, republicată, am denunțat şi am avertizat public ilegalitatea, falsul şi uzul de fals prin care s-a desfăşurat acel program de diplomație culturală, prin firma înființată de domnul Adrian Iorgulescu, STAR MEDIA MUSIC SRL.

Fără a mai comenta stadiul clinic al unui ministru care îşi permite să pună în circulație asemenea minciuni în numele Guvernului său şi a Premierului care doar dintr-o încăpățânare firească insistă să nu-şi recunoască eroarea de a-l nominaliza pentru această demnitate publică, ataşez următoarele documente în fotocopie, din care va rezulta imediat realitatea, unele dintre acestea fiind semnate de însuşi ministrul minciunilor infantile, pe care îl voi chema în instanță pentru prejudiciile de imagine aduse.

Aveți ataşate:

- două Ordine de ministru, prin care chiar Adrian Iorgulescu decide să fiu mutat la Secretariatul de Stat pentru Culte, în urma declanşării controlului Curții de Conturi şi al DNA;

- o Adeverință prin care se confirmă neîncetarea raportului meu de serviciu cu MCC;

- un răspuns de astăzi, 11 martie, al Secretarului de Stat pentru Culte, prin care acesta răspunde unei solicitării a Asociației 21 Decembrie 1989, în care se precizează, printre altele, şi statutul meu profesional;

- Anexă la Referat nr. C 1763/ 22. 11. 2007, unde, la ultimul punct, se precizează atribuțiile pe care le am la Secretariatul de Stat pentru Culte;

- hotărârea Comisiei de Disciplină a MCC, prin care aceasta clasează sesizarea făcută de către Demeter Andras Istvan, secretar de stat MCC. În aceasta se recunoşte oficial faptul că în urma avertizării publice referitoare la ilegalitatea acestui program de diplomație culturală, ajuns penal la DNA, după ce şi Curtea de Conturi a constat aceleaşi lucruri, eu m-am aflat sub incidența legii care protejează funcționarii publici care semnalează încălcări ale legii.

Toate aceste ilegalități, constatate deja şi de instituțiile abilitate, au fost sesizate în perioada 2005 – 2008 domnului Adrian Iorgulescu de către mine prin documente interne, înregistrate direct la Cabinetul ministrului culturii şi cultelor, Adrian Iorgulescu, afirmația aceasta este necesară pentru a clarifica acuza de "reacredință", obsesiva sintagmă a politicianului Adrian Iorgulescu.

Pentru toate aceste minciuni îmi rezerv dreptul de a-l acționa în justiție!

consilier MCC Marius Marian Şolea,
11 Martie 2008

Comunicat de presă

De ce, până la această dată, nu este trimis în judecată şi eventual arestat, domnul Adrian Iorgulescu, ministrul PNL al culturii şi cultelor şi/sau funcţionari şi înalţi funcţionari publici din MCC?!

Mâine, 19 decembrie 2008, ora 12.00, Florin Chilian şi Marius Marian Şolea, consilier în Ministerul Culturii şi Cultelor, vor depune o nouă sesizare la Direcţia Naţională Anticorupţie. Cei doi vor solicita Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie explicaţii privind dosarul de cercetare penală nr. 279 din 2007, dosar care a fost făcut MCC de cei doi şi în cadrul căruia Curtea de Conturi a României a fost obligată să înainteze DNA rezultatele controlului de anul trecut.
În demersul de mâine, cei doi vor sesiza DNA, printre altele, următoarele: totalitatea achiziţiilor publice prin care s-a derulat Programul ” Sibiu, Capitală Culturală Europeană 2007” , cu prezentarea în detaliu a condiţiilor în care s-a încheiat contractul de publicitate atribuit companiei Generic Audiovizual SRL, 3,2 milioane RON; contractul nr. 2207 din 08. 05 2006, în valoare de 600000 lei, care a dus la amplasarea Statuii Generalului De Gaulle din piaţa cu acelaşi nume; Programul Naţional pentru Achiziţia de Cărţi şi Abonamente la Publicaţiile Culturale pentru Bibliotecile Publice, anii 2006 şi 2007, déjà celebrul program de promovare a imaginii României în ţările membre UE, de această dată pentru anul 2007. Pentru 2005 şi 2006, acesta este cunoscut mediatic ca fiind ” prima de mărături” , program prin care

Adrian Iorgulescu, ca ordonator principal de credite, a virat sume de peste 1.000.000 (un million) de euro firmei STAR MEDIA MUSIC SRL, firmă pe care tot domnia sa o înființase cu puțin timp înainte de a fi ministru al culturii şi cultelor. Pentru cele enumerate mai sus, cei doi au sesizat la 1 octombrie a.c. şi Curtea de Conturi a României, aceasta fiind acum în procedura de ”prelucrare” a rezultatelor controlului desfăşurat la Ministerul Culturii şi Cultelor. Prin acest demers cei doi speră ca instituția respectivă să înainteze DNA constatările evidente, aşa cum s-a întâmplat anul trecut, când o parte din prejudiciul constatat a fost déjà recuperat. În documentul înaintat DNA, şi care conține numai puțin de 10 pagini, cei doi mai afirmă: ”Domnule Procuror Şef, înainte de expunerea conținutului acestei sesizări, vă rugăm să ne comunicați, în scris, stadiul în care se află dosarul de cercetare penală nr. 279 din 2007, având ca obiect ilegalități din activitatea Ministerului Culturii şi Cultelor, gen de ilegalități care în legislația românească sunt încadrate, fără nici un fel de dubiu, infracțiunii, falsului şi uzului de fals! Ne arătăm şi cu această ocazie surprinderea pentru faptul că Direcția Națională Anticorupție nu a trimis în judecată atât demnitarii, cel puțin până la această dată, cât şi funcționarii şi înalții funcționari publici ai instituției, deşi, cel puțin în cazul ”Promovării imaginii României în țările membre UE”, pentru anul 2005, aveți dovezile exacte ale acestei false achiziții publice, făcute, evident, prin firma înființată de domnul Adrian Iorgulescu, STAR MEDIA MUSIC SRL. Adică: membrii acestei ipotetice Comisii au recunoscut în scris, în explicațiile date Curții de Conturi, că nu s-au întâlnit niciodată pentru a negocia şi recepționa vreun obiect al achiziției, au recunoscut inclu-

siv faptul că au semnat documente care aveau date de înregistrare dovedite a fi fost falsificate în Registrul MCC, iar preşedintele acestei Comisii, domnul Gabriel Matei, onest, a declarat în două rânduri la un post central de televiziune, am predat DNA cele două înregistrări, că nu a existat nici o achiziție şi că dumnealui doar a semnat nişte documente băgate sub nas de către conducerea ministerului şi că, într-adevăr, nu a funcționat nici un fel de comisie şi că beneficiarii „ achiziției" fuseseră deja decişi, că domnia-sa a fost numit preşedinte al unei Comisii formale, care în realitate nu a avut nici un fel de atribuție. DNA deține aceste dovezi, conform legii, cel puțin din două surse. Suntem de acord cu toții că în România închisoarea a fost interzisă pentru hoții care s-au aflat într-un fel sau altul în anturajul puterii, indiferent de domeniul în care s-a operat şi indiferent de reperul temporar avut în vedere, dar nu este vina semnatarilor că domnii de la Ministerul Culturii şi Cultelor sunt cei mai nevolnici în acest deja banal domeniu concurențial al României... Dacă "activitatea" Ministerului Culturii şi Cultelor nu va avea consecințele corecte, conform legislației acestui stat de drept, există precedentul, cu adevărat periculos pentru România, să se înțeleagă faptul că hoția este chiar la îndemâna oricui, indiferent cât de ignorant sau cât de prost ar putea să fie acesta şi asta ar fi într-adevăr deosebit de frustrant pentru cei care se apropie performant profesional de acest domeniu, fie că este vorba de maeştrii deja consacrați spațiului public, fie că este vorba de simplii aspiranți. Pe de altă parte, deşi domeniul de activitate al instituției la care ne referim este bântuit de muze, activitatea puterii propriu-zise, cu sumele bugetare corespunzătoare, nu trebuie lăsată, cel puțin de acum încolo, pe mâna artiştilor.

Domnule Procuror şef Daniel Marius Morar, vă asigurăm că nu vom renunța la acțiunea noastră de a dovedi faptul că Ministerul Culturii şi Cultelor a devenit în ultimii trei ani ai actualei guvernării o adevărată şcoală infracțională care funcționează pe bani publici. Sesizările pe care vi le-am adresat au avut în vedere, pe lângă încrederea pe care am arătat-o instituției pe care o conduceți, şi procedura firesc legală pentru denunțarea unor atare ilegalități, a căror evidență ar fi trebuit de mult timp, oficial, condamnată. Un astfel de minister dezatruos nu trebuie lăsat doar la judecată operatorilor culturali din România şi la dispoziția afectelor negative ale acestora. În spațiul public, toată lumea politică discută despre corupție, dar corupția evidentă, într-un minister al Guvernului, este protejată de intervenții la instituțiile abilitate pentru control, nu avem aici în vedere DNA, de intervenții la conducerile instituțiile de presă pentru a nu mai difuza informații despre lucrurile care se întâmplă la MCC, ziarişti din presa centrală, cei care au investigat afaceriile din bani publici ale Ministerului Culturii şi Cultelor, au fost supuşi unor numeroase acțiuni de intimidare şi cenzură, iar unuia dintre ei i s-a luat cu totul emisiunea în care erau prezentate respectivele cazuri. Acestora toate, pentru înăbuşirea dezastrului mediatic în care se găseşte MCC, li se adaugă pasivitatea şi areactivitatea unui tip de instituții, al căror scop de existență este chiar prevenirea şi combaterea acestor fapte. Indiferent de soluția românească la aceste situații semnalate de noi, respectivele fapte există, adică au făptuitori şi beneficiari, indiferent de spiritul de haită care le protejează...

În economia demersului nostru trebuia să avem în vedere rolul instituțional al DNA, cel puțin pentru a fi făcută dovadă că, în România, am epuizat soluțiile, pentru a putea sesiza în aceste cazuri instanțele europene. Atribuția pe care Direcția Națională Anticorupție o are în cadrul statului de drept trebuia să ne confere confortul de a ne fi adresat şi dumneavoastră, înaintea demersurilor pe care le vom face, cum am spus, la nivel european, prezentând acolo faptele, documentele şi făptaşii care continuă să fie protejați în România, în virtutea unui sistem pe care, în realitate, probabil nimeni nu doreşte să-l curățe, tocmai pentru că este posibil ca el să se autoalimenteze din murdăria pe care o produce în socialul românesc şi, pe de altă parte, acest sistem devine avantajos atunci când ajungi să-l conduci...

Consilier Marius Marian Şolea
Muzician Florin Chilian

www.agonia.ro, 18. 12. 2008

PROTEST

Adresat Ministerului Afacerilor Externe,
Excelenței Sale, Domnului Titus Corlățean,
ministru al Afacerilor Externe ale României

Societatea Culturală Aromână, în calitate de organizator al Expoziției de carte aromână şi al expoziției de artă Ary Murnu şi Ion Lucian Murnu, şi Marius Marian Şolea, în calitate de inițiator şi coordonator al evenimentului desfăşurat la Biblioteca Națională a României în perioada 15 februarie – 22 martie 2013, protestăm vehement împotriva gravelor ingerințe ale ambasadorului României în Albania, domnul Viorel Stănilă, în cadrul unui program cultural, cu inițiativă privată. Acesta, în ziua în care evenimentul nostru urma să înceapă, depăşindu-şi în mod evident competențele (domnia sa nu are nici un fel de atribuții în a interzice, influența sau denatura manifestări pur culturale, desfăşurate pe teritoriul României), a început să dea telefoane din sediul ambasadei noastre din Tirana la Ministerul Culturii şi Patrimoniului Național din România, la directorul general al Bibliotecii Naționale a României, la Institutul de Ştiințe Politice şi Relații Internaționale al Academiei Române, la Universitatea din Constanța şi altora pe care domnia sa, într-un delir deloc diplomatic, îi considera îndreptățiți să fie anunțati despre grozăvia care urma să se întâmple în spațiul expozițional al Bibliotecii Naționale. Aşa cum a fost anunțat în program, expoziția cuprinde lucrări de grafică, pictură şi sculptură ale artiştilor mai

sus numiți şi majoritatea cărților care aparțin culturii aromânilor.

Domnul ambasador ar fi trebuit să ştie că oamenii de cultură din familia Murnu au adus enorme servicii statului român şi că, între timp, de câteva zeci de ani, aceştia au trecut la cele veşnice, deci şi din acest motiv nu îşi mai pot schimba punctul de vedere, astfel încât să-i ştirbească dumnealui autoritatea ştiințifică şi diplomatică greu încercată la Tirana. La fel stau lucrurile şi în ceea ce îi priveşte pe majoritatea autorilor cărților pe care le avem expuse.

Ca efect al acestor presiuni, expoziția noastră nu a putut să înceapă decât după ce Asociația Culturală Aromână a fost nevoită să semneze, printr-un reprezentant de conjunctură, echivalent profesional de răspuns al aromânilor la domnul Viorel Stănilă şi la situația creată de acesta, un text dictat, absolut absurd, prin care această organizație privată îşi lua agajamentul să nu facă acțiuni de natură politică, prin care, probabil, atacam statul român, revendicam teritorii şi/sau schimbam ordinea constituțională actuală, lucruri care, oricum, nici nu existau ca posibilitate în programul anunțat cu mult timp înainte.

Societatea Culturală Aromână, în toată activitatea ei de până acum, a urmărit echilibrul şi promovarea eminamente culturală a aromânilor, nu a intrat niciodată în ireconciliabilele conflicte din interiorul acestui grup etnic şi a promovat strict evenimente artistice, cu precădere dansuri tradiționale, la care, ca un minus al activității noastre, domnul ambasador nu a fost niciodată participant.

Viorel Stănilă face confuzii foarte grave între organizații, între oameni şi între preocupările acestora. Dincolo

de mârlănia care favorizează astfel de ingerințe, întreprinse pe teritoriul României de către un ambasador al Ministerului Afacerilor Externe, în cadrul unor acțiuni strict culturale, imediat verificabile în condiția lor, ar trebui să afle măcar la începutul anului 2013 că opinile sunt libere constituțional în România, cu atât mai mult cele care decurg din cercetarea ştiințifică, aparținând unor cadre didactice care-şi exersează această profesie, că România nu mai este stat totalitar, că este semnatară a convențiilor internaționale în domenii pe care ambasadorul nostru în Albania le calcă în picioare.

Nu înțelegem cum sunt posibile aceste situații acum, nici cum un astfel de om, adevărat pericol pentru imaginea şi reprezentarea României, să fi trecut de exigențele Ministerului Afacerilor Externe ale României, nici cum pot fi tolerate astfel de, repetăm, grave ingerințe de natură bolşevică, rezultate dintr-un fond de proastă pregătire diplomatică şi, în particular, favorizate, credem noi, de o mârlănie corespondentă acestor gesturi, pentru că nu a fost doar unul singular, pe care şi l-ar putea motiva prin pierderea temporară a uzului rațiunii, ambasadorul Viorel Stănilă a desfăşurat în această perioadă o serie întreagă de intoxicări direcționate înspre cele mai importante instituții ale statului român. Acestea vă vor fi puse la dispoziție în cazul în care vom fi solicitați în acest sens.

Pe de altă parte, sa *vezi* caracterul antiromânesc al unui eveniment gândit şi coordonat de cel care semneaza acest Protest, dincolo de efectul imediat amuzant, mi se pare o demență, în cel mai neutru caz o revelare exactă a unor criterii extrem de lejere în ceea ce înseamnă potențialul intelectual al celor care, în mod responsabil, ar trebui să fie recrutați pentru a ajunge, după,

iată, relative ameliorări, să reprezinte România în afara granițelor ei. Noi ştim că în cazul de față chiar domnul ambasador a fost promovat în respectivul post, într-o conjunctură politică, tot de către aromâni, ca urmare a unor acțiuni de natură strict politică şi acest lucru este imediat observabil… Trebuie denunțată această realitate, chiar dacă aromânii respectivi fac parte dintr-o elită a noastră, radicală în anumite puncte de vedere, dar de mare ajutor pentru interesele statului român. Înțelegem deplin această situație şi, în mare, o împărtăşim.

În momentul în care domnia sa a întreprins aceste acțiuni de esență bolşevică (generate probabil de o proastă înțelegere atât a lucrurilor pentru care este trimis să le reprezinte, cât şi a unui domeniu în care nu-şi poate regăsi competențe, nici măcar cu ajutorul hârtiilor oficiale), noi nu ştiam ce se întâmpla la Tirana, eveniment ştiințific, am aflat între timp, care, foarte probabil, i-a adus grave turburări, cu toată pregătirea specifică pentru a rezista la stres şi la situații de inferioritate, nu ştiam nici persoanele care erau acolo în urma unor invitații trimise de organizatori. Nici măcar nu auzisem despre acel eveniment, nu cunoşteam persoanele, cu o singură excepție, invitate. În concluzie, doar într-o minte prejudiciată nu atât de opinii, cercetări şi discuții ştiințifice, cât de propria nevolnicie intelectuală, puteau fi făcute legături. Şi, chiar prin absurd, dacă aş fi ştiut ce se întâmpla la Tirana, care este legătură între cele două evenimente, participanții de acolo, ambasadorul nostru şi operele semnate Ary Murnu şi Ion Lucian Murnu. Dimensiunea spre absurd a domnului ambasador este cu totul remarcabilă, păcat că nu este materializată în opere literare, în poeme sau în piese de teatru cu acest specific. Domnul Stănilă pare incapabil să-şi inhibe acest fond conceptual şi chiar

psihologic. Mai mult, nu putem decât să constatăm că domnul ambasador a detectat o falsă oportunitate de a se băga în seamă ca străjer al românismului între ilirii turciți şi, cu totul abuziv, depăşindu-şi competențele, a făcut presiuni cel puțin nedemne pentru țara noastră, în cadrul evenimentului organizat de noi.

Corect este să spunem că România, cel puțin din decembrie 1989 încoace, niciodată nu a exercitat astfel de presiuni, este străină de comportamente de acest tip, corespondente unor reflexe medievale, incompatibilă structural cu tendințe de ostracizăre etnică, ştim acest lucru şi respectiva realitate este un motiv în plus să nu tolerăm un astfel de comportament în numele Ministerului Afacerilor Externe, întreprins dintr-o ambasadă europeană a României. Cunoaştem foarte bine şi eforturile salutare pe care statul român le face în sprijinul românilor din Ucraina şi din Serbia. În România, aromânii sunt liberi. Chiar dacă aceasta este o situație evidentă, ei nu acceptă să fie călcați în picioare de un ambasador cu ifose de pension, suferind ca pregătire de specialitate, şi care, chiar în conferința de la Tirana, care i-a provocat caracterul să întreprindă acțiuni cu totul străine de statul care l-a trimis acolo, şi-a luat calabalâcul şi suita şi a ieşit ostentativ de la masa discuțiilor. Este ruşinos pentru noi să vă semnalăm un atare comportament diplomatic.

În cererea pe care noi am adresat-o încă de anul trecut Bibliotecii Naționale a României pentru a organiza împreună acest eveniment, prima expoziție din lume de carte aromână, am precizat realitatea cu care şi domnul ambasador, sperăm noi, ar putea să fie de acord: **România a fost cea mai confortabilă țară din punct de vedere al afirmării noastre culturale. În acest fel, considerăm că nu este o întâmplare ca prima expoziție de acest gen**

să fie în România.

Societatea Culturală Aromână vă adresează rugămintea de a constata aspectele de mai sus şi de a retrage mandatul domnului Viorel Stănilă. În acest sens, Protestul de faţă va fi urmat de o listă de semnături, persoane fizice, asociaţii şi organizaţii româneşti, o listă de solidarizare a cetăţenilor români, prin care cerem ca domnului Viorel Stănilă să i se retragă calitatea de care pur şi simplu şi-a bătut joc. Dacă statul român acceptă acest lucru, noi nu o vom face de astăzi înainte.

21 februarie 2013

Chiraţa Gheorghe,
vicepreşedinte Societatea Culturală Aromână

Marius Marian Şolea,
iniţiator şi coordonator al expoziţiei

Un ambasador rudimentar, complexat şi cu reflexe medievale porni cu Mari-cica să facă revoluție-n armâname

Partea I

Norocul Mari-cicăi este că doar de la sprâncene în sus are consistență lemnoasă, altfel, la câte minciuni a spus în câteva mailuri şi-n cinci telefoane, în primăvara asta toate păsările Pindului ar fi venit să-i cânte pe nas, fără a-i garanta însă cineva devenirea ulterioră în orizontul uman al lui Pinocchio.

Prefer să introduc printr-o imagine relaxată o tristețe reală, dincolo de orice neajuns al acestei pseudo-dezbateri, născute din speranța unor proşti de a vă face să gândiți ca ei, obsedant partizan, registru în care niciodată omul nu mai are loc de egoism. În ultimele zile, s-a întâmplat încă un mărunt moment din marea dramă specific armânească, iremediabila ruptură dintre voi, bazată în mare pe mărunte interese personale, când, prin reprezentanți, cu care sunteți sau nu în acord, apare trădarea, cauzată, rar, de prostie, la armâni e mai des întâlnită această simplă cauză, chiar dacă ei se ştiu a fi deştepții pământului... Trădarea însă, în cele mai multe dintre cazuri, e un efect al intereselor profesionale şi materiale ale celor care vă reprezintă, aleşi de voi dar şi autopropuşi pentru asta. Această trădare este cel puțin seculară, cel puțin de când putem avea reprezentări şi mărturii ale vieții armânilor. Tot timpul vostru istoric este

un lanț de trădări menit să vă țină legați de alte popoare, de concepte străine, de formule istorice care devin operabile în şcoli fără a fi fost făcută vreodată demonstrația adevărului lor. Acest lanț vă ține legați până când ajungeți să iubiți pe cel ce v-a legat şi însăşi legarea să o vedeți a fi parte a unui destin arbitrar, chiar o binecuvântare, uneori, un adăpost în calea problemelor existențiale...

Dincolo de adevărul pe care fiecare tabără îl consideră a fi dogmatic şi unic, toți, dar absolut toți cei implicați uită omul, armânul, individul. Acesta pare a fi un duşman comun al ambelor grupuri, dacă vorbim doar de spațiul românesc al dezbaterii. Aproape fiecare țară balcanică are un punct de vedere față de existența voastră şi astfel ați ajuns, caz unic în lume, să fiți considerați orice, numai ce sunteți voi în realitate nu. Nici nu vi se dă voie, se pare, nici azi să fiți voi înşivă. Existența voastră se limitează la supraviețuirea şi la adaptarea individuală. Comuniunea lipseşte, oamenii care să nască această stare lipsesc. Nu doreşte nimeni aici să accepte că nici total diferiți de români nu sunteți, cel puțin prin substratul tracic, absolut decisiv în aproape tot spațiul balcanic, dar în nici un caz identici cu locuitorii din partea stângă a Dunării, punct de vedere care este şi mai exagerat decât primul. Aşa cum romanitatea balcanică nu poate fi negată, nici faptul că existența aromânilor nu a fost conținută în desfăşurarea istorică a ceea ce înseamnă România de astăzi, nici spațiul vital nu a fost unul comun şi nici măcar vechimea lor în Balcani, consemnată de alții, nu mai poate fi făcută uitată într-un demers serios şi responsabil. În plus, nu a existat niciodată măcar un singur proiect istoric comun, instituțional, al formelor statale româneşti din stânga fluviului cu

aromânii din Balcani. Interesul ulterior al statului român a fost de cu totul altă natură, aromânii fiind acea carte de poker care se aruncă pe masa de joc (a negocierilor) pentru a spera la câştig. Nu voi intra cu ocazia acestei replici pe care am ținut de mai mult timp să o am, neavând însă acces la grup decât de câteva zile, în chestiuni istorice. Însă, tot cu această ocazie, pentru că ştiu atât de bine cum ardeți să aflați unde se situează cineva în funcție de convingerile voastre, vă fac mărturisirea crezului meu, evident supus inevitabil unei formări româneşti, însă preocupat mereu a nu fi tributar unor formule ale altora. În ceea ce priveşte structura lingvistică, chiar dacă sintagma eu însumi o consider a fi foarte generică, aromâna este foarte asemănătoare cu limba română. Înțelegem asta şi dacă am avea în vedere numai gramatica şi etimologia. Doar cu rea-credință nu pot să fie luate în seamă aceste asemănări. Formele statale româneşti au devenit un stat propriu-zis, acesta trebuia să aibă o limbă proprie, oficială, limbă care exista deja. În limba română s-a produs ulterior o importantă cultură, apoi tot în limba română s-a discutat despre chestiunea armânească..., atunci când, în entuziasmul devenirii naționale, România îşi propunea să fie în lume cu mult mai mult decât îi erau posibilitățile reale. Fenomenul firesc al subiectivității nu putea fi evitat. Însă, tot aşa, în chiar diferențele precise, exacte, în cele mai multe cazuri forme arhaice, favorabile limbii aromâne/armâneşti din punct de vedere al rezistenței în timp, se poate constata diferența de netăgăduit. Un lingvist cu bun simț ştie în sinea lui, indiferent de cine îi plăteşte salariul că, în realitate, limba română este un dialect al armânei şi nu invers, este adevărat, un dialect care a beneficiat de o fericită dezvoltare,

dezvoltare care însă mai păstrează în sine, dincolo de multiplele influenţe, originea şi adevărul. Armâna a rămas cum era, fără să fi intrat în dialog cu alte culturi, influenţele pe care le-a primit sunt minore. Lucrurile stau diferit în ceea ce priveşte limba română. Cum am spus, în forma arhaică a limbii române, păstrată în anumite regiuni mai bine conservate din punct de vedere lingvistic, există şi azi acest adevăr, al plecării ei din matcă.

Şi tot aşa cum vă ştiu, deşi aici nu era cazul unor supeficiale mărturisiri în acest registru, aţi dori, din nou mai mult decât orice adevăr, să aflaţi unde mă situez eu în lupta pe care aţi deschis-o acum vreo zece ani. Sunt la mijloc, între linii, şi nu mă îndoiesc că din acest moment, în viziunea voastră, nu voi mai aparţine nici uneia dintre părţi. În acest context ridicol al luptei voastre fratricide sunt doar în căutarea firii armâneşti, a omului, a armânului pierdut, a unei diferenţe specifice. De fapt, probabil un idealist însingurat printre mulţi mai degrabă ignoranţi decât cu adevărat luptători. Originea voastră şi ceea ce sunteţi trebuie mai înainte de toate să fie impuse, aşa se întâmplă cu lucrurile mari, nu sunt calcule, ci direct rezultate ale unei voinţe. Pe de altă parte, în lucrurile pe care le doriţi este eficient să operaţi cu acest banal criteriu al majorităţii. Doar aşa nimeni nu vă va putea obliga să fiţi ceea ce nu doriţi. Mai ştiu că atunci când vă intră un lucru în cap doar moartea vi-l mai poate schimba, deci nu voi face eforturi să vin spre căpătâiul vostru din urmă cu consideraţiile proprii. Lucrurile pe care eu le vreau pentru voi sunt de cu totul altă natură, însă sunt exact cele care vor rezista mai mult decât toate aceste patimi dintre voi, cele mai multe consumate, ridicol, în dispute individuale, nici măcar ştiinţifice. Mai ştiu că

trădarea, minciuna şi răul pe care vi-l faceți continuu este parte din dinamica voastră socială, poate chiar din bioritm. Nemaiavând acum cu cine lupta, vă luptați între voi. Mai ştiu că multora vă arde pieptul pentru armâname, sunt foarte puțini aceia care doar mimează, însă această ardere nu trebuie lăsată înspre abstract ca registru şi înspre poezie ca manifestare, ea trebuie adusă în viața concretă, în lumea concretă. Gata, pădurile, munții şi luminişurile au rămas în trecut, au secat şi izvoarele din viețile voastre, acum trăiți între betoane şi între hârti oficiale! Nu doar peisajul diferă de ce ştiați voi, întreaga civilizație de acum este din beton şi din hârtie. Între ele, dumnezeul existenței e consumul. Starea vremii nu o mai citiți în palele vântului, acum o spune cineva telegenic. Însă problema voastră fundamentală rămâne trădarea, în cei care vă vând pe câte-o sinecură sau, şi mai ridicol, pe câte-o băgare în seamă. Am observat de o vreme cum şi trădătorii voştri îi iubesc pe armâni, uneori chiar prin această iubire conştiința lor slabă îşi autojustifică fapta, în sensul că tot ceea ce fac se bazează pe raționametul că e spre binele vostru, pentru a vă feri de răul pe care singuri vi-l faceți... Dacă nu ar fi trist, ar fi foarte comic. Dacă n-ar fi situații nebuneşti, ar fi interesante cazuri pentru studiul comportamentului uman.

Până acum, armânii de la sutsată şi electronii „liberi" care gravitează pe acolo mă supărau aproape în fiecare săptămână cu ceva, era o supărare dulceagă. Acum, vor să mă supere şi ceilalți, probabil cu o supărare amară. Poate voi credeți că toate acestea sunt mărunțişuri atunci când oamenii înşişi au devenit mărunți. Nu este aşa, în istoria voastră, aproape toate relele v-au ve-

nit prin chiar armânii voştri. Singurul război în care aş intra fără un tonus bun e unul împotriva unor aromâni, însă tocmai din acest motiv nu voi putea avea nici un fel de indulgență cu cei care îl pornesc. Dacă ei cred că există vreo miză în asta, va fi dezbatere cu fiecare în parte, pentru că nu am idioțenia de a accepta un război secret, cu efecte secrete, aşa cum şi-l doresc acum, adică să producă un rău fără a se şti cine a fost implicat în acesta, adică cine l-a produs.

Să nu credeți că firea voastră de acum poate funcționa până la capăt ca scuză. Nu înțeleg ce sursă poate să aibă această exagerată toleranță cu cei care trădează. De ce locuiți mereu în această trădare? O singură explicație ar putea fi plauzibilă în afara indolenței. Aceea că vă simțiți pe sine a fi cu toții la fel? Cât aş fi de indulgent, cu tot ce-mi propun pentru voi şi cu toată resursa din care s-a născut aceasta, nu este de ajuns să consider trădarea a fi un simplu detaliu care trebuie acceptat. Nu e suficientă formula degajată, neutră şi chiar iresponsabilă uneori: „ashe him noi, armânii, niscântsâ zurlji..” Dar de la aceste banale realități şi până la animalitatea care pleacă din unii dintre voi este un drum lung, scurtat de caracterul uman al celui în cauză. Cu cât drumul e mai scurt, cu atât mai murdar este omul care îl parcurge. Aceste comportamente sunt greu explicabile în chipul divin, pe care ar trebui să îl poarte omul. Situațiile create dintr-un banal liber arbitru doar în paradigma teologică a acestuia mai pot fi înțelese.

Concepțiile despre ce ați fi, de la care pleacă mai toate problemele voastre, nu slujesc armânilor, ci numai statelor pe teritoriul cărora aceştia trăiesc. Dincolo de tristețe, mult timp mi-am propus să nu mă intereseze

această fractură dintre voi, o ştiam a fi iremediabilă, m-a preocupat doar perspectiva ei ştiinţifică. Însă, în nici un caz, nu am considerat o concepţie, oricare ar fi ea, a fi mai presus decât omul, decât individul aromân. Pentru formare, în general, de la macedo-români îmi trebuie competenţa şi credibilitatea din România. De la voi, numărul, aspiraţia şi vrearea. În rest, sunt interesat de această aşa-zisă problemă doar din punct de vedere ştiinţific.

Chiar dacă majoritatea dintre voi purtaţi o ţară a voastră în inimi, ţară care nu există, dar care ar fi putut în unele momente să fie, vă mărturisesc că, în adâncul minţii şi sufletului mele, ţara mea există, este aceasta în care trăiţi mulţi dintre voi astăzi, cu toate relele de aici, cu toată demenţa, nenorociţii şi nenorocirile pe care aceştia le produc şi împotriva cărora eu am ales de mult timp să lupt, nu să le constat, să le supravieţuiesc prin „adaptare" sau fugă. Însă niciodată nu voi lăsa adevărul să fie dominat de conjuncturi sau de interese, aici intră şi adevărul vostru.

Reacţia mea la idioţenia unui ambasador este una foarte simplă: nu aveam cum să las să fie umiliţi aromâni (armâni în limba lor) de către oameni şi instituţii româneşti într-un proiect gândit şi iniţiat de mine pentru voi. Eu, ca român care port în sânge şi parte din voi, nu îi puteam lăsa pe români, şi ei tot ai mei, să vă umilească, chiar dacă vouă este posibil să nu vă pese de acest lucru, chiar dacă voi este posibil să nu ştiţi sau să nu înţelegeaţi ce s-a întâmplat în aceste zile. Între timp, am aflat că ambasadorul Stănilă este un om cu un traseu nu foarte diplomatic ca formare, mai mult conjunctural. Mai ştiu că el nu este chiar statul român, doar un mărunt repre-

zentant al unui stat prietenos până acum cu toți conlocuitorii românilor, chiar mult prea relaxat în unele situații. Această atitudine nu este o calitate asumată în registrul moral, ci, mai degrabă, are ca sursă un fel de nepăsare, un spirit specific al lui lasă-mă, să te las... Indiferent cât de mult rău i s-a produs, statul român a făcut deja dovada toleranței maxime. În cazul ungurilor, până la disoluție statală. În cazul țiganilor, emancipați ireversibili în rromi, până la maxime umilințe internaționale. În plus, am constatat şi că Occidentul, care are soluții teoretice pentru orice, nu prea reuşeşte integrarea acestora din urmă. Cu toată pregătirea pe care o afişaseră în anii '90, guvernele europene nu se pricep astăzi decât la expulzare. Motivele conceptuale ale respectivei impotențe îmi scapă.

Revenind la oile noastre milenare, vă întreb naiv dacă este normal ca o expoziție de carte şi evenimentele din programul de la Biblioteca Națională a României să fie monitorizate de ofițeri de informații? A început brusc România să semene cu Grecia din cauza unui ambasador trăznit? Acolo, cum prea bine ştiți, după ce se epuizau mai toate metodele de asimilare, de multe ori şi înainte de aceasta, se recurgea la soluția finală, profund laşă, asasinatul. Ca să mai înțelegeți o dată cât de complecşi sunteți, armânii de acolo vor astăzi să fie greci, confundând voluntar elenismul cu povestea grecească de tot hazul despre Macedonia. Nu mai vorbim că acel „elenism" e folosit ideologic ca o simplă momeală psihologică.

Cei mai fideli României, aromânii (găsesc stupid să mai argumentez asta), au fost umiliți cu ocazia unui eveniment eminamente cultural de Viorel Stănilă, un

ambasador fără potențial şi care a dorit să-şi depăşească umila condiție. Este evident că a greşit, în primul rând față de domeniul său, a încălcat grav procedura internă, un ambasador nu telefonează şi nu trimite mailuri instituțiilor publice de cultură şi de învățământ, nu trimite mailuri şi nu dă telefoane persoanelor particulare, doar dacă este un prost ambasador. Nu țin să reiau problema creată de către domnul Stănilă, care a confundat, în primul rând, oamenii, organizațiile şi interesele lor. Textul Protestului îl aveți aici:

http://www.petitieonline.ro/petitie/protest_adresat_ministerului_afacerilor_externe-p44201139.html

Mai deranjant este faptul că acesta îşi continuă acțiunile de intimidare, devenite între timp de evidentă răzbunare, acțiuni împotriva armânului vostru Enache Tuşa şi, conform întâmplărilor din ultimele zile, şi împotriva mea, probabil, ca să fie în ton cu existența voastră socială. Poate lucrurile care vor urma vor fi probabil exact la inițiativa aromânilor care ocupă funcții şi demnități publice în structura statală a României. Nu sunt toate acestea atât de absurde şi, mai ales, atât de infecte în această lume a voastră? Nu îmi doresc să fac parte din ea. Nu din comoditate, ci pentru că nu am organ pentru tristeți absurde. Armânii pe care îi cunosc deja îmi sunt de ajuns, nu poate exista ceva mai complex în comportamentul uman. Acum, îmi pare rău că, după licența în teologie şi arte plastice, am optat pentru drept, în loc să fac psihologie sau medicină psihiatrică, aş fi avut o perspectivă de dezvoltare absolut colosală.

Aş mai dori un singur lucru să vă mai spun, o ne-

dumerire: dacă este să am în vedere numai timpul din decembrie 1989 încoace, nu pot pricepe cum este posibil ca în zece ani să nu înțelegi nimic din înlocuirea unui tip de lume cu un altul, care dispersează totul, apoi au trecut încă zece ani în care doar ați mieunat, următorii zece e foarte probabil să îi petreceți în ședințe care nu au nici înainte și nici după ele vreo activitate, ședințe unde constatați că n-ați murit între timp. Încă zece ani vor trece, biologic se vor duce mulți, vă veți lamenta că nu știu cine nu vrea să vă dea nu știu ce și, apoi, mai e nevoie strict de încă vreo zece pentru a vă termina singuri mormântul și a capitula cu totul. Aceasta, formal, o vor face copiii și nepoții voștri, purtători perfecții ai spiritualității din cluburi și din petrecerile voastre tembele, care, sub pretextul muzicii și dansului armânești, vă poartă direct spre cea mai fidelă manilizere. Nu mă refer doar la muzică, deși majoritatea interpreților voștri e formată din iresponsabili, care nici măcar nu știu că rostul unei muzici nu e unul material. Acela e doar un simplu efect. Când generația aceasta se va duce, în care știu că există totuși, chiar și în lipsa faptelor reale, preocuparea pentru păstrarea firii armânești, veți fi amintire. Generațiile care vin nu poartă nimic, e atât de ușor de văzut și de înțeles acest lucru. Chiar dacă, dincolo de orice realitate de azi, ar mai putea să fie această preocupare, ea va fi degeaba dacă indivizii care și-o asumă nu poartă în sine capacitatea de a o enunța intelectual, cultural și demn. Voi nu aveți șansa rezervaților de indieni din America... Pentru voi, nu e voință politică nici măcar cât pentru o rezervație. Mai știu că nimeni nu vă poate spune nimic, sunteți imposibili pentru dialog, mare minune să poți găsi un armân cu care să te cerți și care să mai poată înțelege ce-

va. În lumea asta, voi trăiți doar pentru a căuta compatibilități cu ceea ce credeți şi cu ceea ce ştiți, la fel procedați şi cu oamenii, ceilalți există doar dacă vă aprobă. Nici măcar suficiență nu este, ci ultimă limită a orgoliului care încearcă astfel să acopere golul, într-un mod grăbit şi brutal. Am început să vă ştiu, unde şi cât am avut ocazia, individ cu individ. Cu cât văd mai mult, cu atât este mai greu de privit. Am decis în aceste zile să vă scriu şi aceste gânduri, n-aş mai fi avut altădată ocazia, mizeria Mariei Cica a oferit pretextul să vă spun ce aveam să vă spun. Nu e un text literar şi nici literaturizat. Acum, a fost decis de constatarea că nici măcar nu mai vreți să vă apărați oamenii. Când am văzut eu cum vă fofilați în cazul Enache Tuşa, mi-am pierdut şi cele din urmă speranțe. O s-o fac singur. Enache Tuşa e armân autentic, nu o să vă ceară ajutorul. Voi ar fi trebuit să interveniți fără a aştepta solicitările lui, e un lucru simplu de înțeles. Din cauza unei tristeți nu vă scriu şi mai mult, deşi cunosc cât efort vă trebuie să citiți mai mult de două pagini. Nu pricepeți cât e de ridicol, în fond, ca un armân agresat pentru munca şi pentru ideile pe care le poartă, rezultate dintr-o strictă cercetare şi din mărturisirea bătrânilor voştri, să fie apărat, în locul vostru, doar de un român? Acesta din urmă fiind un funcționar chiar al statului său... Nu înțeleg unde au rămas genele care nu cu mult în urmă cutremurau Balcanii. Nici cum este posibil să nu mai ştiți cum celnicii şi armatolii voştri lăsau totul pentru oamenii din hoarele lor. Nu cu sute şi cu milenii în urmă, cum ziceți voi, alaltăieri, cu doar o viață de om mai înainte, fotografiile acelora încă există pe crucile lor sau în casele voastre, timpul nu a fost de ajuns pentru a le pierde chipul, doar din

voi înşivă chipul lor s-a şters. O luptă, chiar şi dacă se dovedeşte a fi dintr-un motiv sau altul pierdută, ea este purtată de oamenii vii, este dovada că aceştia au conştiință de sine şi trăiesc întru urmările acestei realități.

Cereți nişte lucruri atât de banale, grădiniță, şcoală şi biserică în limba voastră. Dar cine vă opreşte să vi le faceți singuri, nici nu veți putea să spuneți că nu aveți bani, e necesar doar o chirie lunară pentru toate acestea. Sau numai banii pe care îi dau armânii pentru meditațiile la engleză ale copiilor lor, pentru orele de pian şi de clarinet. De ce toate aceste lecții nu pot fi ținute la sutsată, când există armâni care pot să predea şi engleză, şi muzică, şi dansuri, toate în armâneşte. Cine vă opreşte să aveți o revistă în care să vă spuneți ideile, în care să comunicați şi să vă explicați țelurile? O revistă în spațiul virtual se face fără nici un cost, e suficientă vrearea, care, la voi, este din plin, clocoteşte, dă pe-afară... E un fapt normal ca, de pildă, Societatea Culturală Aromână, cu care de câtva timp am început să colaborez pentru o activitate reală a ei, să nu fi avut în vedere până acum că ar trebui să editeze cărți? E un fapt normal ca în consiliul ei de conducere să fie nouă persoane, ca un fel situație bizară, o avarie probabil, care, cu o singură excepție, Alexandru Gica, nu au publicat în viața lor un rând? O fi fost doar excepția unor anunțuri de documente pierdute pentru declararea nulității acestora... Şi nici nu sunt semne că ar putea să o facă de acum încolo, adică să aibă cât de cât legătură cu domeniul organizației pe care vor şi ştiu să o conducă... Să nu vă gândiți imediat că m-aş fi certat cu aceştia. Din contră, am o relație mai strânsă decât era la început şi sunt convins că tot aşa va rămâne. Aceea asociație nu trebuie să fie un club de dansuri po-

pulare, şi alea cam în dorul lelii, ea se numeşte Societatea Culturală Aromână şi reprezintă strict cultura unei comunităţi la nivel naţional, cel puţin în lipsa altei organizaţii care să-şi propună ceva asemănător... Nici să credeţi că vorbesc pentru mine, funcţionarii publici, prin lege, nu pot avea stfel de funcţii.

Voi reveni cu partea a II-a, în care vă voi explica mizeria din care a venit Maria Cica în încercarea ei de a mă despărţi de voi, urmărind, ca efect, desolidarizarea comunităţii de Enache Tuşa, când ştia foarte bine că numai eu încercam să vă conving că el trebuie apărat. Ea a decis să vă scrie cum o femeie sinceră, cuminte şi veche jurnalistă a fost ameninţată de o brută de formaţie teologică, v-a postat şi ameninţările mele, le-aţi văzut şi dumneavoastră cât de ameninţătoare erau, apoi v-a şi minţit, ca să justifice ulterior şi acţiunea de a da telefoane fiecăruia în parte, că vă sună pentru că face o anchetă în legătură cu situaţia creată de ambasadorul acela. Toate acestea le încercase cu mine înainte, tot telefonic, în principal, însă şi în corespondenţă electronică. Îmi scria şi îmi spunea cât de infecţi sunteţi, cum aţi trimis-o voi nu ştiu la cine pentru a filma în Albania şi cum a salvat-o de acolo ambasadorul acesta, cu maşina ambasadei, ducând-o la alţi armâni, care trebuiau să spună altceva în filmuleţul ei... Când eu îi spuneam, cu un timp în urmă, câte se pot face, pe ea o apuca turbarea şi vă denigra, îmi explica ce meritaţi şi cum va fi de fapt. Apoi, în legătură cu acest caz, prostia a fost mult mai mare decât ce i-au cerut stăpânii ei să facă. Îmi explica nevrotic cât sunt eu de manipulat de armâni ca să reacţionez împotriva ambasadorului, cum şi în ce fel mă folosesc şi mă vor folosi aceştia, mintea ei nevolnică aşa înţelegea că trebuie să îmi spună

pentru a fi eficientă. Asta e când un stat se foloseşte de cici şi de stănici, efectul e hazliu. Toată această risipă de isterie feminină, când doar eu aveam teoretic posibilitatea de a manipula, din simplul motiv că nimeni nu avea de gând să facă ceva, asta fiind şi starea mea de supărare din acea perioadă. Când i-am explicat asta, s-a prins într-un final de lipsa ei de eficienţă în legătură cu mine şi s-a hotărât brusc să mă atace în terenul vostru de comunicare, bazându-se că, spre deosebire de mine, pe ea o ştiţi. Dar nu a crezut niciodată că, tocmai pentru că o ştiţi, nu va fi posibil să o credeţi... Eu însumi am fost foarte surprins când am văzut că nu a adunat nici măcar un singur răspuns favorabil. Din acest motiv, am să scriu şi partea a doua a dreptului la replică... Tocmai pentru că am constatat că, într-un fel, nici nu mai era cazul, ambasadorul şi-a luat jucăria şi-a plecat de pe armânamea... Cica cel puţin aşa a cerut...

P. S. Discuţiile dintre voi, cele pe care unii le consideră a fi interesante şi pentru alţii, ajung şi la alţi destinatari, nu mă refer la etimologii, prin efortul armânilor de un anumit tip. De asta e bine să faceţi lucrurile şi altfel decât virtual...

www.petitieonline.ro/petitie/protest_adresat_ministerului_afacerilor_externe-p44201139.html

Despre plagiatul populare trupe de manele rock Holograf

Nu îmi puteam imagina că popularul domn Dan Bittman poate răspunde unor opinii de pe facebook și, în același timp, să se prezinte în acestă postură cu clișee banale, eschive de amator, de genul ca intenția mea nu a fost decât aceea de a-mi face gratuit reclamă, cu toate că nu i-a cerut nimeni să precizeze și produsul pe care aș fi dorit să îl vând, indiferent de natura lui. Domnia sa insistă că respectivul cântec, asumat ca original în repertoriu, nu este un furt și astfel simpla mea comunicare pe rețeaua de socializare ar avea intenția probabilă de a mă autocontamina cu notorietatea domniei sale. Putem avea dezbateri pe teme care țin de zona abstractă, de lumea ideilor, dar niciodată pe evidențe de acest tip. Dealtfel, reacția de negare vehementă, este absolut o copilărie, nu se observă nimic din complexitatea vârstei pe care o are. Dacă îl ajută, îi pot transmite că niciodată nu mi-a fost antipatic, cu atât mai puțin acum, într-un dialog impus dincolo de voințele noastre, pentru că, sunt absolut sigur, nici dumnealui nu a dorit să dialogheze cu mine. În ceea ce mă privește, produsul său muzical a fost totdeauna suportabil. Este adevărat că un aport important l-a avut și comportamentul său în spațiul public, decent, dincolo de continua sa aspirație de a fi simpatic tuturor. Aceste lucruri nu țin doar de cutumele scenei ori ale ratingurilor tv. Pot înțelege, din soli-

daritate masculină, inclusiv faptul că pentru întreținerea mai multor femei nu este suficientă creativitatea, niciodată nu a fost posibil, indiferent de domeniu sau de manifestare, cu atât mai puțin în acest tip de postmodernitate, maniacă în a dobândi capital, legitimitate și mai apoi respectul social pentru ceea ce ai devenit prin cele două dobândiri. Eu doar am comunicat cunoștințelor de pe un suport virtual o realitate simplă, semnalarea liniei melodice a unui alt cântec, anterior compoziției și interpretării de mare simțire a trupei Holograf. Să folosesc dintr-o prudență oarecare cuvântul asemănare nu ar fi tocmai corect, ar însemnă să îl ironizez și nu consider că așa ar trebui protejată fragilitatea emoțională a domnului Bittman. Cu domnia sa nu mă pot întâlni decât în plan fizic și în context ocazional, suntem din lumi diferite și pentru mine ar fi realmente un disconfort să mă ating de popularitatea sa, construită, bineînțeles, în medii pe care le știu a fi insalubre, frecventabile doar ca invocare a adaptabilității la mediu, în cazul artiștilor muzicali. Toate vietățile pământului au acest demers, conștientizat sau nu, ține de logica viului. Nici măcar nu mă simt afectat în vreun fel de acest, în opinia mea, plagiat. Dacă observ un sensibil interes, îi pot prezenta și altele, chiar dacă plec în acest demers cu o ureche muzicală precară, cel puțin în comparație cu domnia sa. Jose Feliciano sau cel puțin compozitorul cântecului interpretat de el a fost apreciat pe Dambovița, aprecierea a produs variațiuni afectate. Eu nu am cumpărat niciodată vreun album al formației Holograf, nu am plătit pentru vreun concert al acestei trupe

de mare succes, dar când am ascultat întâmplător nu mi-a displăcut. Mai mult, în discotecile corespondente studenției mele, s-a întâmplat de două-trei ori să mai și dansez, cu beneficii de uz minor, pe cântecele acestor domni, dar gusturile mele în materie de muzică sunt cu totul altele, nu se află în această zonă baladescă. Înțeleg că fiecare individ trebuie să aibă inclusiv libertatea de a greși, însă nu tot acestuia îi revine verdictul și/sau efectul acelei greșeli. Dacă domnul Bittman ține să discutăm în legătură cu operele pe care le interpretează, îi pot oferi acest privilegiu, luându-mi libertatea de a începe cu textele puse în circulație financiar-emoțională, multe dintre le fiind de natură infantilă, corespondente și, în același timp, potențatoare pentru celebritatea pe care, dintr-un egoism foarte greu psihanalizabil, nu dorește, nici măcar gratuit, să o împartă cu mine...

Dacă aș fi aflat într-un mod diferit că pentru domnul Dan Bittman aceste două piese nu au nici o asemănare, aș fi înțeles că minte sau că nu se pricepe chiar deloc la muzică, cea de a doua variantă este imposibilă, având în vedre tocmai succesul de care se bucură. În urma unei interogari precise din partea unui ziarist, răspunsul său este cu mult mai grav, e din același aluat cu altele de tipul: îmi dau demisia imediat ce…, Biserica nu face politică, FSN-ul este emanația revoluționarilor din stradă, Ceaușescu a fost executat rapid pentru ca teroriștii să nu mai aibă pentru ce lupta, minerii vin nechemați, întocmai ca nenoricirile, cei din Parlament dorm în fotoliile acelea din cauza foamei, CS Craiova este

F.C. Universitatea Craiova și multe altele de același fel, care aparțin spațiului mediatic din România. De acord, există un generos auditoriu pentru astfel de comunicări, cauze genetice, adică obiective, însă e păgubos să îi obligăm pe toți să creadă convingător în asemenea ”realități”. Ar însemna să afirm și eu că mama domnului Dan Bittman nu a luptat cu merite deosebite în Revoluția din partea a doua a zilei de 22 Decembrie 1989, implicit că respectivul Certificat de revoluționar pe care îl posedă nu ar fi conform cu realitatea, nici cu beneficiile ulterioare ale familiei, plecând tocmai de la acest statut legal, și, tot implicit, aș nega naiv cantitatea de pește din balta de la Sulimanu a fiului. Sper din toată inima ca Dan Bittman să nu se revendice structural din această zonă. Și nu iau deloc în calcul relația Holograf cu Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți (CREDIDAM), în detrimentul, firește, a altor artiști mai puțin talentați, originali și onești.

cancan.ro, aprilie 2015

Cuprins

Inspectorul cu nasul roşu 7
Din ciclul Aventurile lui Roşcoveață..... 14
Din ciclul Aventurile lui Roşcoveață GÂRBACIU CIUDOSU, CIUDOSU... 17
În avanpremiera vizitei Preşedintelui Ion Iliescu 24
Gheorghe Grigurcu, disidența inventată 25
Introducere la transparența rochiței MCC 31
MCC, noroiul de la Târgu-Jiu pătează! 35
MCC, noroiul de la Târgu-Jiu pătează! (II) 39
Subvenția-şi întinde trupul şi devine vis ferice (I)..... 44
Cuvântul rostit cu ocazia decernării premiilor Revistei Luceafărul 47
Media, politicieni, oameni de cultură, interesați-vă de Ministerul Culturii şi Cultelor! 49
Ministerul Culturii şi Cultelor, România liberalului Stalin 52
Puternicilor din Ministerul Culturii şi Cultelor 58
Gândul lui Gheorghiță sau despre cum piticaniile sar peste nivelul gardului pentru a putea să spună şi ele ceva 60
Contestație..... 65
Scrisoare deschisă..... 70
Spirala MISA de cultură..... 86
Scrisoare deschisă domnului Secretar de Stat Ioan Onisei..... 90
În locul jurnaliştilor, despre ministerul inculturii şi cutrelor..... 117
Domnule ministru Adrian Iorgulescu,..... 123
Manifestare Ziua Europei Comunicat..... 127

Exclusivitate: Acuzații de fals la adresa Ministerului Culturii 132
Protest şi Apel 134
Scrisoare deschisă 139
Baricada de la MCC 160
Scrisoare deschisă 168
Scrisoare deschisă adresată membrilor Comisiei de Disciplină a Ministerului Culturii şi Cultelor (conținut teologic) 174
Comunicat de presă 190
Comunicat de presă 193
PROTEST 198
Un ambasador rudimentar, complexat şi cu reflexe medievale porni cu Mari-cica să facă revoluție-n armâname 204
Despre plagiatul populare trupe de manele rock Holograf 218

Editura Pim, 2016